JAMSAI

攻玉

หยก รัตติกาลแห่งฉางอัน

3

หนิงหล่ง 凝陇 เขียน
เจินจูไหน่ฉา แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน
มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน
มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน
มากกว่ารัก

JAMSAI
攻玉
หยกรัตติกาล
แห่งฉางอัน
3
หนึ่งหลัง 凝陇 เขียน
เจินจูใหม่อา แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1
JAMSAI
www.jamsai.com
ทดลองอ่าน
ทดลองอ่าน
ทดลองอ่าน

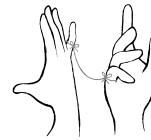

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ต่อเนื่องกันเลยทีเดียวนะคะเมื่อ 'หนิงหล่ง' และ 'เจินจูไหน่ฉา' ขอพาทุกท่านกลับเข้ามาในนิยายชุด 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่สาม อีกครั้ง ต่อจากเล่มที่แล้วไม่รู้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรรอพวกเราอยู่กันแน่

จากคราวก่อนที่ 'เถิงอวี้อี้' ของเราได้พบกับจิตวิญญาณของวิเศษในกระบี่หยกมรกตอย่าง 'เสี่ยวหยา' ชายชราร่างเล็กที่บอกนางถึง 'วิชายืมดวงชะตา' ที่ติดมาจากการที่นางผู้น่าจะตายไปแล้วได้ฟื้นคืนชีพมาแก้ไขเรื่องราวในชีวิต และดูเหมือนดวงของนางเอกที่น่าสงสารของเราจะตกไม่ใช่น้อย เมื่อต้องตกเป็นเป้าหมายของ 'มารผีดิบ' มารปีศาจตัวร้ายไม่พอ สถานที่ที่นางต้องมาหลบภัยอย่างหอไฉ่เฟิ่งก็ดันเกิดคดีปริศนาขึ้นมาอีกครั้งที่ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับผู้ใช้วิชามารบางอย่าง และคราวนี้ถึงกับมีคนตายขึ้นมาจริงๆ เสียด้วย จากเหตุการณ์ทั้งหมดทำให้นางต้องข้องเกี่ยวกับคนที่นางไม่อยากจะเกี่ยวข้องด้วยที่สุดอย่าง 'ลิ่นเฉิงโย่ว' ที่ต้องยอมรับว่าในเมืองฉางอันตอนนี้คงเป็นเขาผู้เดียวที่จะปกป้องนางได้ แม้จะหาความลงรอยอะไรกันไม่ได้ระหว่างพวกเขาก็ตาม

เถิงอวี้อี้จะสามารถช่วยคนอื่นได้อย่างไร ในเมื่อตัวนางเองก็แทบเอาตัวไม่รอด ทั้งยังต้องคอยระวังลิ่นเฉิงโย่วแผลงฤทธิ์ใส่ เรามาร่วมกันหาคำตอบได้ในนิยายเรื่อง 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่สาม ร่วมลุ้นและเอาใจช่วยนางเอกของเราด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แววตาเผิงอวี้กุ้ยทอประกายดุดัน ฝ่ามือข้างขวาบิดหมุนฉับพลัน ปลายนิ้วเป็นสีเงินเจิดจ้าบาดตา ยิงเส้นด้ายยาวราวกับไหมสีเงินออกมาทันที

เส้นด้ายนั้นยิงตรงไปที่ลำคอลิ่นเฉิงโย่ว ทว่าลิ่นเฉิงโย่วกลับไม่ขยับหลบหนี รูม่านตาเถิงอวี้อี้หดเกร็ง นางจดจำสิ่งนี้ได้ บางเฉียบดั่งละอองฝน แต่คมกริบเหลือประมาณ สัมผัสโดนจะต้องตายทันที

“ระวัง!” นางดึงลิ่นเฉิงโย่วไปด้านข้าง “สิ่งนี้สามารถปลิดชีพคนได้นะ!”

ไหนเลยจะรู้ว่าลิ่นเฉิงโย่วเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ศีรษะเบี่ยงหลบไปทางซ้าย โซ่สีเงินในมือขวากระตุกตาม แต่กลับพลิกมือโจมตีออกไปนอกหน้าต่าง จากนั้นก็ย่อตัวลงฉุดร่างเถิงอวี้อี้กลิ้งหลบไปกลางห้อง

แนะนำตัวละคร

✳ เถิงอวี้อี้	บุตรสาวแม่ทัพสกุลเถิงแห่งหยางโจว ชาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวโดยเฉพาะป้าและญาติผู้พี่ของตนเองเป็นอย่างมาก มีกระบี่วิเศษเสี่ยวหยาเป็นอาวุธประจำตัว
✳ ลิ่นเฉิงโย่ว	เฉิงอ๋องซื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมเต๋าในการปราบปีศาจที่ร้ายกาจ มีสัตว์เลี้ยงวิเศษเป็นลูกเสือดำชื่อ 'จวิ้นหนู'
✳ คุณชายเสื้อทองคำ	ปีศาจวิหคทองคำตนหนึ่ง ร่างแปลงเป็นบุรุษที่ชอบทัดดอกไม้ เดิมทีบำเพ็ญเพียรอยู่บนยอดเขาจงหนาน มีตบะมาก ชื่นชอบการดูดพลังอินจากหญิงงาม มีความเกี่ยวข้องกับมารผีดิบ
✳ มารผีดิบ	เดิมเป็นเด็กสาวผู้หนึ่งที่น่าจะเป็นธิดาลับๆ ของฮ่องเต้ในราชวงศ์ก่อน มีนามว่าเฟิงอาเป่า ด้วยความที่มีนิสัยดุร้ายในตอนยังเป็นมนุษย์ เมื่อสิ้นชีวิตและเวลาพอเหมาะในช่วงกลียุคจึงบังเกิดใหม่เป็นมารผีดิบ ต้องการหัวใจเพื่อมาเติมเต็มช่องอกที่ว่างเปล่าของตน

34

เฮ่อหมิงเซิงตะลึงงัน ลิ่นเฉิงโย่วกล่าวประโยคนั้นจบก็นั่งลงที่เดิม ไม่คิดจะเดินไปที่ใดอีก

ไม่นานก็มีสาวใช้เดินห้อมล้อมหญิงงามสองคนเข้ามา คนทางซ้ายนั้นชื่อเว่ยจื่อ เนินอกสองข้างขาวเนียนเปล่งปลั่งราวเกล็ดน้ำค้าง ขณะเดินเยื้องย่างหน้าอกสั่นไหวเย้ายวนยิ่ง

ส่วนหญิงงามพริ้มเพรานิ่มนวลอีกคนชื่อเหยาหวง บนเรือนร่างคล้ายมีกลิ่นอายเย่อหยิ่งไว้ตัวราวคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์

คำกล่าวของเฮ่อหมิงเซิงมิใช่ความเท็จ พวกนางสองคนต่างมีท่าทางอ่อนเพลียเล็กน้อย ริมฝีปากเว่ยจื่อแต้มชาดสีแดงเข้มฉ่ำวาว ทว่ากลับปกปิดใบหน้าซีดเซียวเอาไว้ไม่มิด

ใบหน้าเหยาหวงก็แลดูซูบลงเช่นกัน โชคดีที่จิตใจยังสดชื่นแจ่มใสไม่เลว สายคาดกระโปรงของนางเหมือนรมด้วยกลิ่นหอมประหลาด

ยามเดินเหินกลิ่นหอมฟุ้งกระจายถึงผู้คนรอบข้าง พอก้าวมาหยุดตรงหน้าจึงเอ่ยเสียงหวานใสไพเราะดั่งเสียงนกขมิ้นว่า "คารวะซื่อจื่อเจ้าค่ะ"

เถิงอวี้อี้ประทับใจเสียงเพลงของเหยาหวงอย่างลึกซึ้งมาแต่แรก เวลานี้ฟังนางเอื้อนเอ่ยวาจาก็รู้สึกถึงความชุ่มฉ่ำดุจละอองฝนพร่างพรม

เมื่อหลุดจากภวังค์จึงหันหน้ากลับมา เห็นเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อนิ่งอึ้งไปแล้ว นางตระหนักดีว่าไม่อาจชมเรื่องสนุกนี้ต่อไปได้ จึงรีบพาพวกเขาสองคนกลับเรือนหลัง พอมาถึงห้องพักนางก็ยิ้มตาหยีแล้วรินน้ำชาให้เด็กทั้งสอง ศิษย์พี่จะหาความสำราญกับหญิงคณิกาอย่างเปิดเผยไม่รู้สึกกระดากอาย กลับทำให้ศิษย์น้องอึดอัดใจจนอยู่ในสภาพเช่นนี้

"เมื่อครู่พวกท่านไปที่ใดกันมาหรือ" นางหวังดีจึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"ความจริงก็ไม่ได้ไปไกลนักหรอก" เจวี๋ยเซิ่งรับถ้วยน้ำชาด้วยสองมือ "ศิษย์พี่กับเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียนเริ่มจากเดินไปที่ร้านผลไม้ฝั่งตรงข้าม เพื่อสอบถามว่ามีใครมาซื้ออิงเถาแช่อิ่มบ้างหรือไม่ จากนั้นก็ไปร้านเครื่องประดับในละแวกนี้เพื่อสอบถามเบาะแสต่างๆ สุดท้ายไปที่ร้านรับจำนำแล้วเดินวนสำรวจอยู่ครู่ใหญ่ เมื่อเดินออกมาเห็นเวลาล่วงเลยไปมากแล้วศิษย์พี่กับเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียนจึงไปกินอาหารที่ร้านสุราใกล้ๆ"

ร้านผลไม้? ร้านเครื่องประดับ? เถิงอวี้อี้จิบน้ำชา *เรื่องนี้คาดเดาได้ไม่ยาก ก็แค่พบอะไรบางอย่างเข้าในห้องของชิงจือผู้นั้นกระมัง*

แต่ร้านรับจำนำนี่มันเรื่องอะไรกัน ตอนชิงจือยังมีชีวิตอยู่เคยเอาสิ่งของไปจำนำหรือ

ซี่จื้อหยิบขนมหลายห่อออกจากอกเสื้อ "คุณหนูเถิง ท่านลองชิมขนมชนิดนี้ดูสิ"

เถิงอวี้อี้เห็นว่าเป็นขนมแป้งม้วนยัดไส้ คิดว่าลิ่นเฉิงโย่วคงซื้อมาให้ศิษย์น้อง นางจึงไม่ยอมรับมา ได้แต่เอ่ยยิ้มๆ ว่า "พวกท่านเก็บไว้กินเองเถอะ ข้าไม่ชอบกินอาหารชาวหูสักเท่าไร"

ซี่จื้อวางขนมในมือเถิงอวี้อี้โดยไม่ยอมให้ปฏิเสธ "อันนี้ไม่เหมือนกัน คุณหนูเถิงลองกินดูก็รู้แล้ว"

เจวี๋ยเซิ่งพยักหน้าสุดชีวิต "ข้ากับซี่จื้อเพิ่งเคยกินขนมแป้งม้วนยัดไส้ชนิดนี้เป็นครั้งแรก คิดว่าพวกท่านก็คงชอบถึงได้เอากลับมาหลายห่อ ลุงเฉิง พี่ฮั่วชิว นี่เป็นส่วนของพวกท่านนะ"

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวเผยรอยยิ้มประหลาดใจ "ของพวกเราก็มีด้วยหรือ"

เถิงอวี้อี้ถือขนมห่อนั้นขึ้นมาพลางครุ่นคิด ถึงแม้ลิ่นเฉิงโย่วจะเป็นคนออกเงิน แต่น้ำใจนี้กลับเป็นของนักพรตน้อยสองคนที่อุตส่าห์เอากลับมาฝากพวกตน ไม่กินก็ไร้เหตุผลเกินไปแล้ว ดังนั้นจึงยิ้มแย้มด้วยความยินดี "ในเมื่อเป็นน้ำใจของนักพรตน้อย ถ้าอย่างนั้นก็กินเถอะ พวกเรานายบ่าวไม่ต้องเตรียมอาหารกลางวันอีก กินขนมพวกนี้คงพออิ่มท้องแล้ว"

เพิ่งกินไปได้หนึ่งคำนางก็ตะลึงงันแล้ว "เอ๋? นี่มันไส้อะไรกัน"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อดวงตาเป็นประกาย "คาดเดาไม่ถูกใช่หรือไม่ พวกเราก็คาดเดาไม่ถูกเช่นกัน จากคำบอกเล่าของเถ้าแก่ร้านชาวหู เขาว่าในขนมชนิดนี้จะใส่วัตถุดิบประมาณยี่สิบสามสิบอย่าง นอกจากเห็ดหอม ขนมแป้งนุ่มโท่วฮวาฉือ* กับน้ำนมหมักแล้ว ยังมีวัตถุดิบที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนอีกหลายอย่าง"

เมื่อก่อนลุงเฉิงมักจะเดินวนเวียนอยู่ตามตรอกซอกซอย ก็นับได้ว่า

---

* ขนมแป้งนุ่มโท่วฮวาฉือ เป็นขนมสมัยราชวงศ์ถังชนิดหนึ่งที่ทำจากแป้งข้าวเหนียว โดยตัวแป้งข้าวเหนียวด้านนอกจะนุ่มนิ่มกำลังดีและบางเฉียบดุจปีกจักจั่น ทำให้มองทะลุชั้นแป้งเห็นไส้ขนมจำพวกถั่วกวนที่อยู่ด้านในได้อย่างชัดเจน

เป็นผู้มีความรอบรู้และประสบการณ์กว้างขวาง ได้ยินคำพูดนี้แล้วก็รู้สึกงุนงงอยู่บ้าง "ท่านนักพรตน้อย ขนมแป้งม้วนยัดไส้ชุดหนึ่งใส่ของดีตั้งมากมายเพียงนี้ กลัวว่าคงตั้งราคาขายไม่ใช่ง่ายๆ กระมัง เพราะขายถูกก็ขาดทุน ขายแพงไปก็ไม่มีคนซื้ออีก"

เจวี๋ยเซิ่งกล่าวกับลุงเฉิงว่า "ลุงเฉิง ท่านคงจะไม่รู้ เถ้าแก่ร้านชาวหูผู้นี้เป็นคนรู้จักเก่าแก่ของศิษย์พี่ พอเห็นศิษย์พี่มาเยือนถึงได้เข้าครัวด้วยตนเอง ปกติไม่ทำขายหรอก ให้เงินเยอะเท่าใดก็ไม่ขาย"

ตอนแรกเถิงอวี้อี้ตั้งใจจะกินเล่นสองคำ ปรากฏว่ากินไปเรื่อยๆ กลับเพลิดเพลินจนวางไม่ลง ความกรุบกรอบของเห็ดหอมกับความหวานหนึบของน้ำนมหมักคละเคล้าอบอวลอยู่ในปากทำให้คนยากจะตัดใจ เพิ่งกินอิ่มไปมื้อหนึ่งก็เริ่มคิดถึงมื้อต่อไปแล้ว

นางใช้ผ้าเช็ดทำความสะอาดมือพลางเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ร้านนี้ตั้งอยู่ที่ใดหรือ วันหน้าข้าจะซื้อไปให้ญาติผู้พี่กับท่านป้าได้ลิ้มลองสักสองสามห่อ"

"อยู่ข้างหน้าออกไปไม่ไกล เถ้าแก่ชื่อเฮอโม่ แต่คุณหนูเถิงอย่าไปเลยดีกว่า อย่างที่บอกเฮอโม่ไม่มีทางขายให้หรอก ต่อให้เพิ่มเงินมากเพียงใดก็ไม่ขาย"

"เป็นเพราะเหตุใดกัน"

เจวี๋ยเซิ่งโบกไม้โบกมือ "คนผู้นี้นิสัยแปลกประหลาดนัก หลังทำขนมแป้งม้วนยัดไส้เสร็จแล้ว ออกมาทักทายศิษย์พี่คำหนึ่งก็หายหน้าไปเลย ลองเปลี่ยนเป็นคนอื่นคิดว่าแม้แต่หน้าคงไม่โผล่มาให้เห็น กระทั่งเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียนจะชวนเฮอโม่คุยด้วยเขาก็ยังไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ"

เถิงอวี้อี้จึงไม่กล่าวอะไรต่อแล้ว เถ้าแก่ร้านชาวหูผู้นี้เร้นกายอยู่ในตรอกร้านค้า จะต้องเป็นคนมีนิสัยหยิ่งทะนงรักสันโดษอยู่บ้าง ในเมื่อ

ไม่สนใจไยดีทรัพย์สินเงินทอง คิดว่าคงไม่เห็นเรื่องอำนาจใดๆ อยู่ในสายตาเช่นกัน ทำขนมแป้งม้วนยัดไส้ด้วยตนเองก็มิได้ทำเพื่อเอาใจลิ่นเฉิงโย่ว แต่เห็นเขาเป็นสหายอย่างแท้จริงต่างหาก ดูท่าข้างกายลิ่นเฉิงโย่วคงมีสหายกลุ่มสามคำสอนเก้าสำนักไม่น้อยเลยทีเดียว

"เจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียนกับศิษย์พี่ของท่านไปเดินเตร็ดเตร่ตั้งหลายที่ปานนั้นเพราะสงสัยว่าชิงจือไม่ได้ฆ่าตัวตายใช่หรือไม่"

ซี่จื้อเกาศีรษะแกรกๆ "เรื่องนี้พวกข้าก็ไม่รู้หรอก เจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียนกับศิษย์พี่ไม่ได้บอกอันใดเลย"

เถิงอวี้อี้เอ่ยขึ้นว่า "หากชิงจือถูกใครฆ่าตาย มิเท่ากับว่าคนร้ายแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้ปะปนอยู่ในหอได้เลยหรอกหรือ เงยหน้าไม่เห็นก้มหน้ากลับเห็น* ไม่แน่ว่าอาจจะเคยร่วมโต๊ะอาหารกับพวกเราก็ได้"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อกระซิบถามว่า "คุณหนูเถิง ท่านคิดว่าชิงจือถูกใครวางแผนฆ่าใช่หรือไม่"

"ไม่กล้าคาดเดาส่งเดช เมื่อคืนศิษย์พี่ของพวกท่านกับเหล่านักพรตพักอยู่ในศาลเจ้า อยู่ห่างจากบ่อน้ำนั้นไม่ไกลนัก หากชิงจือถูกผู้ใดฆ่าตายตรงหน้าบ่อน้ำจะต้องดิ้นรนร้องขอความช่วยเหลือแน่ ดูจากโสตประสาทของศิษย์พี่พวกท่านไม่มีทางไม่ได้ยินอะไรเลย หากโดนฆ่าจากที่อื่นค่อยเคลื่อนย้ายร่างมายังบ่อน้ำ ระยะทางไกลพอสมควรอย่างนั้นเป็นไปได้สูงว่าจะถูกใครพบเห็นเข้า หลายวันมานี้สถานการณ์อ่อนไหวเป็นพิเศษ มารผีดิบอาจบุกเข้ามาแผลงฤทธิ์ได้ทุกเมื่อ แม้คนร้ายจะเหิมเกริมสักเท่าใดก็คงไม่เลือกลงมือในเวลานี้แน่ ดังนั้นข้าจึงคาดเดาว่าชิงจือฆ่าตัวตาย" เถิงอวี้อี้กล่าว

---

* เงยหน้าไม่เห็นก้มหน้ากลับเห็น หมายถึงมีโอกาสพบหน้ากันบ่อยครั้งอย่างเลี่ยงไม่ได้

"แต่ถ้าฆ่าตัวตาย แล้วเหตุใดศิษย์พี่ต้องเชิญสหายร่วมงานจากศาลต้าหลี่มาสืบคดีด้วยเล่า"

เถิงอวี้อี้ไม่ได้ต่อความ หากไม่เป็นเช่นที่นางคิด การที่ลิ่นเฉิงโย่วเรียกสหายจากศาลต้าหลี่มาเช่นนี้คงเป็นเพราะว่าการตายของชิงจือจะต้องมีจุดที่น่าสงสัยแน่ นางเอ่ยเปลี่ยนประเด็นสนทนา "อย่างไรตอนนี้ก็ไม่มีเรื่องราวน่ากังวล ถ้าอย่างนั้นให้เป้าจูกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีมาร้องเพลงให้ฟังดีกว่า"

เป้าจูกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีมาถึงอย่างรวดเร็ว เพียงแต่สีหน้าย่ำแย่กว่าปกติ

เถิงอวี้อี้รินน้ำชาให้พวกนางด้วยตนเองพลางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า "ข้าจำได้ ครั้งก่อนพวกเจ้าบอกว่าช่วงหลายวันมานี้ชิงจือฝันร้ายอยู่บ่อยๆ พวกเจ้าคุ้นเคยกับชิงจือหรือไม่"

เป้าจูยกถ้วยน้ำชาขึ้นแล้วส่ายหน้า "ข้าน้อยไม่คุ้นเคยกับชิงจือเท่าใดนัก แต่เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกลับเป็นเหมือนคนบ้านเดียวกันกับชิงจือ พอชิงจือจากไปกะทันหัน ช่วงเช้าเจวี่ยนเอ๋อร์หลีก็จิตใจว้าวุ่นอยู่ตลอด"

เถิงอวี้อี้เพิ่งสังเกตเห็นว่าเจวี่ยนเอ๋อร์หลีมีสีหน้าเหม่อลอย

เป้าจูผลักแขนเจวี่ยนเอ๋อร์หลีเบาๆ "คุณชายถามเจ้าอยู่นะ"

เจวี่ยนเอ๋อร์หลีได้สติกลับมาก็กล่าวตอบอย่างหดหู่ใจ "เรียนคุณชาย ข้าน้อยกับชิงจือจะเรียกว่าเป็นคนบ้านเดียวกันก็ไม่ถูก เพียงแค่ปีนั้นถูกขายมาอยู่ในมือพ่อค้าทาสคนเดียวกัน ข้าน้อยเป็นชาวหู ส่วนชิงจือกลับถูกขายมาจากเมืองสิงหยาง จำได้ตอนนั้นชิงจือพูดอยู่เสมอว่าในครอบครัวยังมีพี่สาวน้องสาวร่วมสายเลือด น่าเสียดายไม่ทันระวังพลัดพรากจากกันไป ข้าน้อยอยู่ร่วมกับนางหลายเดือนก็สนิทสนมกันแล้ว

ภายหลังข้าน้อยถูกเอ้อต้าเหนียงซื้อตัวไป ส่วนชิงจือถูกขายให้ว่อต้าเหนียง นับจากนั้นก็ไม่เคยพบหน้ากันอีกเลย จนกระทั่งหอไฉ่เฟิ่งเปิดกิจการข้าน้อยถึงได้พบหน้าชิงจืออีกครั้ง ชิงจือบอกกับข้าน้อยว่าว่อต้าเหนียงรังเกียจที่นางรูปโฉมธรรมดาสามัญ ซื้อตัวนางมาแล้วกลับไม่เคยสอนศิลปะดนตรีให้นางเลย"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อรู้สึกสับสน จากประโยคนี้มิใช่หมายความว่าชิงจือผู้นี้อยากเป็นหญิงคณิกาด้วยอย่างนั้นหรือ

เป้าจูเอ่ยด้วยใบหน้าแดงเรื่อ "คุณชายหวังอาจไม่ทราบ สตรีที่ถูกขายมาอยู่ในหอคณิกาชั่วชีวิตนี้ถูกกำหนดให้มีชะตากรรมน่าเวทนา ชิงจือต่อให้ไม่ต้องปรนนิบัติบุรุษแต่ก็ไม่อาจแต่งเข้าไปในครอบครัวที่มีฐานะดีอย่างเปิดเผยได้ นางไม่ยินยอมที่จะทำงานหนักอยู่ในหอคณิกาไปทั้งชาติ ดังนั้น...ดังนั้น..."

เถิงอวี้อี้เข้าใจแล้ว บางทีในสายตาชิงจือการเป็นหญิงคณิกาเลื่องชื่อดูมีเกียรติกว่าการเป็นสาวใช้ทำงานหนักมากนัก

เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกล่าวต่อว่า "ข้าน้อยถามชิงจือว่าหลายปีมานี้ตามหาพี่น้องร่วมสายเลือดเจอหรือไม่ ชิงจือบอกว่ายังไม่เจอเลย แต่นางบอกว่าว่อต้าเหนียงก็ดีกับนางไม่เลว หากทำงานขยันขันแข็ง เดือนหนึ่งก็เก็บเงินได้หลายเฉียน ต่อมาแม่นางเก๋อจินมาอยู่ที่นี่ เถ้าแก่ก็เรียกให้ชิงจือไปคอยรับใช้แม่นางเก๋อจินแล้ว"

"ถ้าเป็นไปตามนี้ ชิงจือไม่เหมือนคนไม่ไยดีกับชีวิตจนฆ่าตัวตายได้เลยนะ" เถิงอวี้อี้นึกถึงท่าทางหวาดกลัวเสียขวัญของเก๋อจินเมื่อเช้าจึงอดเอ่ยถามไม่ได้ "เก๋อจินดีต่อชิงจือหรือไม่"

"ดีเจ้าค่ะ" เจวี่ยนเอ๋อร์หลีพยักหน้าอย่างเลื่อนลอย "แม่นางเก๋อจิน

กิริยาสุภาพมีมารยาท นิสัยก็เปิดเผยตรงไปตรงมาอย่างยิ่ง บุตรหลานชนชั้นสูงเหล่านั้นสรรหาของล้ำค่าหายากมาเอาใจนางเป็นประจำ นางจะแบ่งปันให้คนข้างกายได้ลิ้มลองอย่างใจกว้าง คนข้างนอกส่งเนื้อกวางย่างกับปลาเปรี้ยวหวานมาให้ก็ไม่เคยเก็บไว้กินผู้เดียว นางมาถึงได้ไม่นานคนในหอทั้งนายบ่าวต่างชื่นชอบนาง ชิงจือมักพูดอยู่เสมอว่าตนเองช่างมีวาสนานัก โชคดีที่ได้รับใช้เจ้านายเช่นนี้"

เป้าจูพลันเอ่ยขึ้นว่า "ไม่หรอก ใช่ว่าจะเป็นเช่นนั้นไปเสียหมด"

"อ้อ หรือว่าพวกนางนายบ่าวเคยมีเรื่องบาดหมางกัน"

"เมื่อก่อนก็ยังดีอยู่หรอกเจ้าค่ะ แต่ชิงจือบอกว่าหลังแม่นางเก๋อจินเสียโฉมราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ชอบพาลโมโหใส่นางอย่างไร้เหตุผลอยู่บ่อยๆ บางครั้งยังทุบตีดุด่านาง ชิงจือทำงานหามรุ่งหามค่ำดูแลเก๋อจิน กลับได้แต่คำตำหนิกลับมา นางบ่นว่าลับหลังกับคนอื่นเป็นประจำ มีครั้งหนึ่งยังไปขอร้องให้ว่อต้าเหนียงเปลี่ยนเจ้านายที่นางต้องรับใช้ ว่อต้าเหนียงดุด่าชิงจือไปยกใหญ่ บอกว่านางไม่สำนึกคุณคนตอนเจ้านายมีหน้ามีตาก็คอยประจบประแจง ตอนเจ้านายตกต่ำลงสิ่งแรกที่คิดคืออยากเปลี่ยนไปรับใช้ผู้อื่น คนพรรค์นี้จะเก็บเอาไว้ด้วยเหตุใดสมควรตีให้ตายไปเสียดีกว่า ชิงจือตกใจรีบโขกศีรษะขออภัย ตั้งแต่นั้นก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

เถิงอวี้อี้คิดทบทวนพลางเอ่ย "เช่นนั้นก็หมายความว่าตอนแม่นางเก๋อจินเพิ่งเกิดเรื่อง ชิงจือยังไม่ได้ฝันร้าย หลายวันมานี้ถึงเริ่มนอนหลับไม่สนิทใช่หรือไม่"

เป้าจูผงกศีรษะ "ชิงจือเป็นคนที่ใช้แต่เรี่ยวแรงไม่ใช้หัวคิด แม่นางเก๋อจินโดนวิญญาณอาฆาตทำร้าย คนในหอต่างตกอยู่ในอันตราย ชิงจือ

กลับมีท่าทางเป็นปกติดีอยู่ เพียงแค่กลัดกลุ้มอนาคตของแม่นางเก๋อจินกับตนเอง บอกว่าหากรูปโฉมแม่นางเก๋อจินไม่มีทางกลับมาเป็นเหมือนเดิม อาหารรสโอชาหายากที่เมื่อก่อนเคยอาศัยวาสนาของอีกฝ่ายถึงได้ลิ้มลอง วันหน้าคงจะไม่มีโอกาสได้กินอีกแล้วใช่หรือไม่"

เถิงอวี้อี้ส่งเสียงจิ๊ด้วยความประหลาดใจ นี่หาใช่เพียงใช้เรี่ยวแรงไม่ใช้หัวคิด แต่เรียกได้ว่านางไม่มีหัวใจเลยต่างหาก

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อคิดแล้วยังสับสน "คนที่นิสัยเช่นนี้เหตุใดอยู่ดีๆ ถึงนอนหลับไม่สนิทได้ ระยะนี้ตอนกลางคืนชิงจือฝันร้ายอยู่บ่อยๆ คนที่นอนร่วมห้องไม่ถามหาสาเหตุจากนางบ้างหรือ"

"เรื่องนี้...ข้าน้อยก็ไม่ทราบแล้วเจ้าค่ะ"

เถิงอวี้อี้ร้องอุทานในลำคอ บรรดาหญิงสาวในหอคณิกาแยกแยะระดับชัดเจน เอ้อจีทุ่มเทเงินทองและหยาดเหงื่อแรงกายไปมากเพียงนี้ คงเพราะหวังให้เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูกลายเป็นดาวเด่นในอนาคต ชิงจือเป็นสาวใช้ทำงานหนักผู้หนึ่ง เอ้อจีไม่มีทางยอมให้หญิงสาวที่ตนเองประคบประหงมเลี้ยงดูสนิทสนมกับนางเกินไป

เถิงอวี้อี้ยกมือดันหน้าผาก "ช่างเถอะ คุยกันมาตั้งมากมายเพียงนี้ คงเหนื่อยแล้วสิ ข้างนอกก็เอะอะวุ่นวาย พวกเจ้านั่งพักอยู่ในห้องข้างประเดี๋ยวหนึ่งค่อยไปเถอะ"

เป้าจูกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีมีท่าทีกระสับกระส่าย "คุณชายไม่ให้พวกเราเล่นดนตรีแล้วหรือเจ้าคะ"

"อย่าเอาเพลงชาวหูดีกว่า เล่นลำนำเก็บดอกบัวก็แล้วกัน"

หญิงสาวทั้งสองขานรับพร้อมกัน เจวี่ยนเอ๋อร์หลีเริ่มเล่นเครื่องเป่าก่อน เป้าจูก็ดีดเครื่องสายตามมา

เพลงเพิ่งจะบรรเลงไปได้ค่อนทาง เป้าจูกลับพลันหยุดชะงัก

"เป้าจู?"

เป้าจูหน้าซีดเผือดขึ้นมาในพริบตา แต่ก็กลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว นางมองไปทางอิงเถาอบแห้งบนโต๊ะจานนั้น "ข้าน้อยนึกออกแล้ว ครั้งนั้นเถ้าแก่ให้ข้าน้อยไปส่งยาให้แม่นางเก๋อจิน เคาะประตูแล้วไม่ได้ยินเสียงขานรับ ข้าน้อยก็เลยต้องไปหาชิงจือ เพิ่งเดินเข้าประตูก็เห็นชิงจือกำลังกินอะไรบางอย่างอยู่ พอนางเห็นข้าน้อยเดินเข้ามาก็รีบร้อนยัดห่อของสิ่งนั้นกลับไปใต้หมอน สุดท้ายไม่ระวังทำร่วงลงพื้น ข้าน้อยเห็นว่าเป็นอิงเถาอบแห้งห่อหนึ่งจึงไม่ได้ใส่ใจเท่าไรนัก ตอนนี้นึกขึ้นมาได้ ของห่อนั้นดูเหมือนจะหนักอึ้ง ส่งเสียงกรุ๊งกริ๊งคล้ายเก็บของจำพวกปิ่นปักผมและต่างหูเอาไว้ ชิงจือวุ่นกับการยัดของเข้าใต้หมอนพร้อมบอกว่า 'ข้าพบคนรู้จักเก่าแก่ผู้หนึ่ง เขาผู้นั้นให้อิงเถาอบแห้งห่อนี้มา ข้าอยากเก็บไว้เป็นที่ระลึก คงไม่อาจแบ่งให้พี่สาวกินได้' "

"คนรู้จักเก่าแก่? นางบอกหรือไม่ว่าเป็นบุรุษหรือสตรี"

"ไม่ได้บอก ตอนนั้นชิงจือท่าทางลนลานมาก รีบร้อนจนจะผลักไสข้าน้อยออกไป"

"เจ้าสงสัยว่าชิงจือเอาของบางสิ่งซ่อนไว้ใต้กองอิงเถา?"

เป้าจูผงกศีรษะแล้วเอ่ยว่า "เช่นนี้ต่อให้มีใครพบเห็นเข้า ก็คิดเพียงว่านางแอบกินอะไรอยู่ ถ้าไม่ได้ทำร่วงลงพื้น ข้าน้อยก็คงฟังไม่ออกว่ามีพิรุธ"

"ซ่อนเอาไว้สักเท่าใดกัน"

"คิดว่าด้านบนคงมีแค่อิงเถาอบแห้งทับไว้ชั้นหนึ่ง ข้างใต้ล้วนเป็นของจำพวกไข่มุกและหยกเจ้าค่ะ"

เถิงอวี้อี้ลอบขมวดคิ้วมุ่น มิน่าเล่าลิ่นเฉิงโย่วถึงได้ไปสืบเบาะแส

ที่ร้านผลไม้กับร้านเครื่องประดับ อย่างนี้สิน่าสนใจขึ้นมาแล้ว สาวใช้ทำงานหนักผู้หนึ่งจะมีเครื่องประดับมากมายเช่นนั้นได้อย่างไร ขโมยมาหรือว่าผู้อื่นให้มา? เก๋อจินมักแบ่งผลไม้กับอาหารให้กินก็แล้วไปเถอะ นี่ยังแบ่งเครื่องประดับมีค่าให้สาวใช้ด้วยหรือไร

ในตอนนี้เองจู่ๆ ข้างนอกมีเสียงคนเอ่ยขึ้นว่า "คุณชายหวัง คุณชายหวัง?"

ลุงเฉิงเดินไปเปิดประตู เฮ่อหมิงเซิงพลันชะโงกใบหน้ายิ้มแย้มเข้ามา "คุณชายหวัง ข้าน้อยผู้แซ่เฮ่อมีเรื่องจะปรึกษากับท่าน"

เถิงอวี้อี้แปลกใจเล็กน้อย "เรื่องอันใดหรือ"

เฮ่อหมิงเซิงเผยรอยยิ้มระบายเต็มใบหน้า "ซื่อจื่ออยากให้เป้าจูกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีไปปรนนิบัติ"

เถิงอวี้อี้นิ่งงันไปชั่วขณะ "หากจำไม่ผิด ซื่อจื่อเรียกแม่นางไปกว่าสิบคนในคราวเดียวแล้ว เพราะเหตุใดถึงยังไม่พอใจอีก"

เจวี่ยเซิ่งกับชี่จื้อไอแห้งๆ แทบอยากจะแทรกตัวหายไปในรอยแยกบนพื้น

เฮ่อหมิงเซิงถอนหายใจ "คุณชายหวังอาจไม่ทราบ บุรุษหนุ่มแน่นเช่นนี้ ครั้งแรกมักหุนหันพลันแล่นเกินไปสักหน่อยทั้งนั้น ซื่อจื่อบอกว่าอยากเลือกคนที่มีทุกแง่มุมตรงกับที่ใจต้องการ กลัวว่าจะเลือกกันจนตาลาย ถึงได้อยากชมดูไปทีละคนในที่รโหฐาน พอได้ยินว่าหญิงคณิกาหน้าตาสะสวยในหอหลายคนยังไม่ยอมไป ก็สั่งข้าน้อยผู้แซ่เฮ่อให้มาเชิญด้วยตนเอง"

เถิงอวี้อี้เอ่ยว่า "เขาจะเรียกคนทั้งหอไปก็ไม่เป็นไร แต่ข้าตกลงกับเอ้อต้าเหนียงไว้แล้ว ตอนนี้เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูเป็นคนของข้า ข้าไม่เห็นด้วยหากพวกนางต้องไปปรนนิบัติผู้ใด ให้ซื่อจื่อไปหาคนอื่นแทนเถอะ"

เฮ่อหมิงเซิงเงยหน้าขึ้นปาดเหงื่อ "คุณชายหวัง เรื่องนี้ต้องโทษข้าน้อยผู้แซ่เฮ่อที่โง่เขลาไม่รู้ความ ก่อนอื่นข้าน้อยต้องขออภัยท่านด้วย ทางซื่อจื่อยืนกรานว่าต้องการคนไปให้ได้ บอกว่าหากภายในครึ่งชั่วยามไม่ส่งคนไป จะมาเอาเรื่องกับข้าน้อย หลายวันมานี้ข้าน้อยยุ่งจนหัวหมุนไปหมด แทบจะแบกรับความกดดันไม่ไหวแล้ว คุณชายหวัง ขอแค่ท่านยอมปล่อยคน จะให้ข้าน้อยขออภัยอย่างไรก็ได้ ของที่เอ้อจีรับมาเป็นการส่วนตัวข้าน้อยจะคืนให้คุณชายหวังครบตามจำนวน เช่นนี้เป็นอย่างไร"

เถิงอวี้อี้เหลือบมองเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูแวบหนึ่ง พวกนางสองคนก้มหน้าก้มตาไม่พูดอะไรสักคำ คิดว่าคงไม่ยินยอมให้ถูกเรียกไปปรนนิบัติบุรุษ เพียงแต่เถ้าแก่มาเรียกคนด้วยตนเองเช่นนี้พวกนางคงกล้าโกรธแต่ไม่กล้าเอ่ยปากกระมัง

เถิงอวี้อี้หาใช่ผู้มีใจเมตตาดั่งพระโพธิสัตว์ ทว่านางรับรองความปลอดภัยของพวกนางสองคนไว้แล้ว นี่เพิ่งจะผ่านไปไม่กี่วัน จะปล่อยให้ทั้งสองถูกทำลายคามือลิ่นเฉิงโย่วได้อย่างไร

นางแย้มยิ้มเอ่ย "พูดจาน่าสงสารจริงเชียว เถ้าแก่เฮ่อฐานะมั่งคั่งร่ำรวย ย่อมไม่เห็นลูกปัดแก้วสองเม็ดอยู่ในสายตาแน่ วันนี้หากเจ้ากล้าคืนลูกปัดของข้า พรุ่งนี้ข้าจะให้คนปล่อยข่าวเรื่องนี้ออกไป ทำให้ผู้คนรู้กันทั่วว่าเถ้าแก่หอไฉ่เฟิ่งพูดจากลับกลอก ดูซิว่าวันหน้าผู้ใดยังกล้ามาค้าขายกับเจ้าอีก"

เฮ่อหมิงเซิงส่งเสียงโอดครวญ "สวรรค์! นี่มันเทพเซียนฟาดฟันผีน้อยรับเคราะห์* ซัดๆ ทางฝั่งนั้นซื่อจื่อก็คุยกันไม่รู้เรื่อง ทางฝั่งนี้คุณชายหวังก็ไม่ยอมถอยให้เช่นกัน ข้าน้อยผู้แซ่เฮ่อโดนบีบอยู่ตรงกลางจนใกล้จะ

---

* เทพเซียนฟาดฟัน ผีน้อยรับเคราะห์ เป็นการเปรียบเปรยว่าเมื่อผู้มีตำแหน่งสูงเกิดความขัดแย้งกันหรือเกิดการต่อสู้กัน ทำให้ผู้ที่มีตำแหน่งต่ำกว่าหรือผู้บริสุทธิ์ที่อ่อนแอกว่าพลอยเดือดร้อนไปด้วย

ขาดใจตายแล้ว เอาอย่างนี้ดีกว่า ซื่อจื่อยังรอให้กลับไปรายงานอยู่ทางนั้น รบกวนคุณชายหวังตามข้าน้อยไปสักหน่อยเถอะ ไปคุยกับซื่อจื่อให้รู้เรื่องเองดีหรือไม่ขอรับ"

เถิงอวี้อี้คิดไตร่ตรองชั่วครู่ ลิ่นเฉิงโย่วอยากได้คนจากนาง อย่างไรเขาก็ควรเป็นฝ่ายมาพูดคุยให้รู้เรื่องถึงจะถูก ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลามาใช้อารมณ์แก้ปัญหา หากลิ่นเฉิงโย่วตัดสินใจว่าจะตั้งตนเป็นศัตรูกับนาง นางคงไม่อาจปกป้องเป้าจูกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีได้

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อยืนอยู่ข้างๆ ไม่พูดไม่จา เกรงว่าในใจก็รู้สึกอึดอัดไม่น้อย ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในใจนาง ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "มีเรื่องต้องหารือกับพวกท่าน"

หลังสั่งกำชับเด็กชายทั้งสองเป็นอย่างดีแล้ว นางก็เชิดหน้าขึ้นกล่าวกับเฮ่อหมิงเซิงว่า "นำทางเถอะ"

สถานที่แห่งนั้นอยู่ในเขตเรือนหลัง ห่างจากศาลเจ้าไม่เท่าไร เดิมทีเป็นห้องโถงบุปผาขนาดเล็ก แล้วเปลี่ยนมาเป็นห้องพักอาศัยชั่วคราว ตรงหน้าบันไดต้นไม้เขียวขจีรกครึ้ม เป็นอาณาบริเวณที่เงียบสงบดีเหลือเกิน ตอนเถิงอวี้อี้เดินเข้าไป ลิ่นเฉิงโย่วเพิ่งจะเดินมาจากทางเดินอีกเส้นหนึ่ง ด้านหลังมีคนติดตามมาพร้อมกันหลายคน เอ้อจีก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

"ซื่อจื่อ"

ลิ่นเฉิงโย่วหยุดฝีเท้า "ตามคนมาครบแล้วหรือ"

เฮ่อหมิงเซิงเอ่ยยิ้มๆ "คนอื่นคุยกันง่าย เหลือเพียงเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูที่ยุ่งยากเล็กน้อยขอรับ"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อชำเลืองมองห้องนั้น ช่องหน้าต่างเปิดแง้มเอาไว้ครึ่งหนึ่ง มองเห็นเงาร่างอรชรในชุดงดงามพลิ้วไหวอย่างเลือนรางอยู่ภายในห้อง

เด็กชายสองคนใบหน้าเป็นสีแดงก่ำทันที ก่อนจะวิ่งไปหยุดตรงหน้าลิ่นเฉิงโย่ว กระชากแขนเสื้ออีกฝ่ายพลางว่า "ศิษย์พี่ ท่านจะทำเช่นนี้ไม่ได้"

ลิ่นเฉิงโย่วท่าทางไม่สะทกสะท้าน "ข้าทำอะไรหรือ"

"ศิษย์พี่เรียกแม่นางเหล่านี้มาเป็นสิบคนแล้ว ไฉนต้องเรียกเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูด้วย พวกนางเป็นคนดีนะ ศิษย์พี่ ท่าน...ท่านจะ..."

สองคำสุดท้ายเสียงอู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์ ลิ่นเฉิงโย่วลูบคลำใบหู ได้ยินไม่ค่อยจะชัด แต่ตระหนักได้ว่าคำนั้นคงจะเป็นคำว่า 'ย่ำยี'

เขาไม่โกรธ แต่กลับยิ้มแย้ม "ข้าจะย่ำยีพวกนาง?"

เจวี๋ยเซิ่งรวบรวมความกล้าเอ่ยว่า "ศิษย์พี่ ขอบังอาจถามท่านสักคำ วันนี้พอออกจากห้องนี้ไปแล้วท่านยังเรียกชื่อพวกนางได้หรือไม่"

"แล้วเหตุใดข้าจะต้องเรียกชื่อพวกนางได้ด้วยเล่า"

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อสีหน้าย่ำแย่กว่าเก่า เผยอริมฝีปากกล่าวเสียงอึกอักว่า "ศิษย์พี่ อย่างนี้ไม่ดีเลย พวกนางถูกขายมาอยู่ในสถานที่เช่นนี้ชาติกำเนิดก็น่าสงสารมากอยู่แล้ว ศิษย์พี่ ท่าน...ท่านจะซ้ำเติมเคราะห์ร้ายให้พวกนางไม่ได้นะ"

"ใช่ๆๆ หากได้แล้วทิ้งขว้าง ถือว่าผิดหลักคำสอนของท่านอาจารย์นะขอรับ"

นี่เป็นถ้อยคำที่เถิงอวี้อี้สอนมา ซึ่งพวกเขาต้องข่มกลั้นไว้ตั้งนานถึงจะหลุดปากออกมาได้

ลิ่นเฉิงโย่วโดนตำหนิตีแสกหน้าอย่างจังยกหนึ่ง ครุ่นคิดในใจว่าพวกเขาไปเรียนคำพูดคำจาเช่นนี้มาจากที่ใด ท่านยังเรียกชื่อพวกนางได้หรือไม่? ซ้ำเติมเคราะห์ร้าย? ได้แล้วทิ้งขว้าง? สายตาของเขามองปราด

ไปทางเถิงอวี้อี้โดยพลัน ก่อนยกยิ้มเยาะหยันกล่าว "ข้าก็ว่านี่มันเรื่องอันใดกัน ที่แท้เป็นเรื่องดีงามฝีมือคุณชายหวังนี่เอง"

เถิงอวี้อี้ลอบถอยหลังไปหนึ่งก้าว ลิ่นเฉิงโย่วกลับสาวเท้าเดินมาหานางค่อยๆ เข้ามาใกล้แล้วชายตามองลงมาที่นาง "คำพูดพวกนี้เจ้าเป็นคนสอนพวกเขาหรือ"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อรีบเอ่ยว่า "ไม่ใช่ๆ ตอนเถ้าแก่เฮ่อมาคุยกับคุณชายหวัง พวกข้าได้ยินมาเองต่างหาก คำพูดนี้ก็เป็นสิ่งพวกข้าอยากจะพูดขอรับ"

เถิงอวี้อี้คลี่ยิ้มบางๆ "ข้าน้อยขอร้องให้นักพรตน้อยทั้งสองมาพูดแทนจริงๆ นั่นล่ะ เด็กสาวสองนางนี้ที่ซื่อจื่อหมายตาไว้บังเอิญว่าเมื่อหลายวันก่อนก็ถูกใจข้าน้อยเช่นกัน จึงมอบเงินทองจำนวนหนึ่งแก่เอ้อต้าเหนียงให้ภายในครึ่งปีนี้พวกนางไม่ต้องไปปรนนิบัติผู้อื่น จะว่าไปซื่อจื่อไม่เคยทราบเรื่องนี้เลย ก่อนอื่นข้าน้อยต้องกล่าวขออภัยต่อซื่อจื่อ เจวี๋ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูไม่อาจไปปรนนิบัติซื่อจื่อได้แล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วพยักหน้า "เจ้าไม่ยอมตัดใจมอบให้ ก็เลยยุยงให้เด็กโง่สองคนนี้มาพูดว่าข้าข่มเหงรังแกคน?"

"ซื่อจื่อเข้าใจผิดแล้ว นักพรตน้อยสองคนเห็นศิษย์พี่เป็นแบบอย่างที่ดี ปกติไม่ว่าเรื่องใดล้วนปฏิบัติตามศิษย์พี่ด้วยความภาคภูมิใจ วันนี้เรื่องที่ซื่อจื่อจะหาความสุขกับหญิงคณิกาในหอเป็นที่รู้กันทั่ว นักพรตน้อยยังเยาว์วัย อาจมีบางเรื่องขบคิดแล้วไม่เข้าใจ ข้าน้อยกลัวว่าพวกเขาจะคิดเป็นจริงเป็นจัง จึงต้องอธิบายแทนท่านเล็กน้อย ไม่มีคำพูดให้ร้ายแม้แต่คำเดียวเด็ดขาด ยิ่งไม่อาจพูดว่าซื่อจื่อข่มเหงรังแกคน"

รอยยิ้มบนใบหน้าลิ่นเฉิงโย่วไม่จางหาย ทว่าในใจกลับมีไฟโทสะลุกโชน เพิ่งสงบเสงี่ยมมาได้คืนเดียวนางก็มาหาเรื่องเขาอีกแล้ว เขา

คิดออกเป็นฉากๆ เลยว่านางช่วย 'อธิบายแทน' เขาอย่างไร จะต้องไม่มีอะไรดีงามสักคำเป็นแน่ มิน่าเล่าเจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อถึงได้มองเขาเช่นนั้น ไม่รู้ว่านางพูดอะไรกรอกหูเด็กโง่สองคนนี้ แล้วเจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อก็ดันหลงเชื่อนางเสียด้วย

เถิงอวี้อี้เอ่ยเสียงนุ่มนวล "ซื่อจื่อมิใช่คนไร้เหตุผลไม่เห็นแก่ผู้ใด ตอนนี้อธิบายต้นสายปลายเหตุกระจ่างแล้ว หวังว่าซื่อจื่อจะเข้าใจและให้อภัยด้วย สับเปลี่ยนหญิงงามคนอื่นไปปรนนิบัติแทนเถอะ"

ลิ่นเฉิงโย่วยิ้มเยาะ "หากวันนี้ข้ายืนกรานจะเป็นคนไร้เหตุผลไม่เห็นแก่ผู้ใดเล่า"

เถิงอวี้อี้ถอนหายใจกล่าว "เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูจนถึงวันนี้ยังไม่เคยปรนนิบัติใคร หลายเรื่องยังโง่เขลาขาดไหวพริบ หากดันทุรังเข้าไปปรนนิบัติ ไม่แน่ว่าอาจจะขัดความสำราญของซื่อจื่อ ถึงอย่างไรในห้องก็มีหญิงงามสิบกว่านางแล้ว ไยต้องให้เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูไปเพิ่มความยุ่งยากให้ท่านด้วย"

ลิ่นเฉิงโย่วแหงนหน้ามองฟ้าแล้วครุ่นคิดอย่างจริงจัง "ฟังดูแล้วมีเหตุผลยิ่ง น่าเสียดายข้าบอกว่าต้องการคนมากถึงเพียงนี้ นั่นหมายความว่าขาดไปไม่ได้เลยสักคนเดียว คำพูดของคุณชายหวังข้าฟังเข้าใจแล้ว ก็แค่บอกว่าข้าบังคับฝืนใจคน เอาอย่างนี้ดีกว่า ข้าจะลองถามพวกนางเองว่ายินยอมหรือไม่ หากพวกนางยินยอม คุณชายหวังจะขัดขวางอีกหรือไม่"

เถิงอวี้อี้ลอบคิดในใจ *คนมากเพียงนี้ปรนนิบัติบุรุษผู้เดียวพร้อมกัน คนโง่งมเท่านั้นถึงจะยินยอม...*

นางยกมือไพล่หลังแล้วยืดอกผึ่งผาย "เช่นนั้นก็ทำตามที่ซื่อจื่อว่า

หากพวกนางยินยอม ข้าน้อยไม่มีทางขัดขวางอยู่แล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วหันหน้าไปทางเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจู "วันนี้ถึงจะเรียกคนมามาก แต่ข้าจะเลือกเพียงคนเดียว คนที่ได้รับเลือกนั้นข้ามีของขวัญอย่างงามจะมอบให้ พวกเจ้าอยากจะลองดูหรือไม่"

เอ้อจีที่อยู่ด้านหลังหันไปขยิบตาให้เด็กสาวทั้งสอง ในสายตาของนางลิ่นเฉิงโย่วไม่ใช่บุตรหลานตระกูลใหญ่ทั่วไป ขอเพียงเขายินยอม ให้ซื้อหอไฉ่เฟิ่งทั้งหอยังไม่ใช่ปัญหา หาได้ยากที่เขาจะยอมเรียกคนมาปรนนิบัติ จะพลาดโอกาสเยี่ยงนี้ไปได้อย่างไร แม้คนที่ถูกเรียกตัวมาในวันนี้จะมีจำนวนมาก แต่มีเพียงเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูที่ร่างกายยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง หากว่าเป็นที่พอใจของลิ่นเฉิงโย่ว ยังต้องกังวลเรื่องอนาคตอันสดใสอีกหรือ

เด็กโง่สองคนนี้เหตุใดยังไม่ขยับเล่า เอ้อจีกระแอมกระไอเสียงดังออกมาทันใด เจวี่ยนเอ๋อร์หลีราวกับเพิ่งตื่นจากฝัน แต่ใบหน้าของนางซีดขาว นอกจากจะไม่ยอมเดินไปข้างหน้าแล้ว กลับค่อยๆ หลบไปอยู่ด้านหลังเถิงอวี้อี้

รอยยิ้มลิ่นเฉิงโย่วเจื่อนลงไปเล็กน้อย ดวงตาเถิงอวี้อี้ฉายแววเย้ยหยันอย่างปิดไม่มิด ความหมายนั้นชัดเจนอย่างยิ่ง *ลิ่นเฉิงโย่ว เจ้ามองว่าตนเองเป็นของล้ำค่าหายากจริงหรือ ดูนี่สิ คนที่ไม่สนใจเจ้ายังมีอยู่เช่นกัน*

ลิ่นเฉิงโย่วเหลือบมองเถิงอวี้อี้ ก่อนจะหันไปถามเป้าจู "เจ้าเล่า"

เป้าจูไม่ตอบอะไร เถิงอวี้อี้มองไปที่นางด้วยความพอใจ แต่อยู่ๆ กลับต้องนิ่งอึ้งไปเมื่อมองเห็นใบหน้าเป้าจูเป็นสีแดงก่ำลามจนถึงติ่งหู คล้ายดอกไห่ถังที่บานสะพรั่งอย่างเงียบงัน

ลิ่นเฉิงโย่วถามอย่างแปลกใจ "นี่คือยินยอมแล้วใช่หรือไม่"

เป้าจูบิดผ้าเช็ดหน้าในมือแล้วมองไปที่เอ้อจีอย่างขลาดกลัว

เถิงอวี้อี้ยิ้มไม่ออกแล้ว

เอ้อจีดีอกดีใจหนักหนา "ซื่อจื่อ นางชื่อเป้าจูเจ้าค่ะ"

เป้าจูค้อมกายคำนับ ก่อนผละจากเถิงอวี้อี้เดินไปอยู่ข้างกายเอ้อจี

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยขึ้นกะทันหันว่า "ช้าก่อน"

เป้าจูชะงักฝีเท้าอย่างประหลาดใจยิ่ง

ลิ่นเฉิงโย่วยิ้มอย่างประชดประชัน "คุณชายหวังทำทุกวิถีทางเพื่อรับรองความปลอดภัยของพวกเจ้า เจ้าทิ้งเขาไปอย่างนี้ จะไม่หันกลับไปมองเขาสักนิดเลยหรือ"

เป้าจูขบกัดริมฝีปาก ก้มศีรษะลงต่ำยิ่งกว่าเดิมแล้ว

ลิ่นเฉิงโย่วชำเลืองมองเถิงอวี้อี้ "คุณชายหวังเห็นชัดเจนแล้วสิ คนผู้นี้เจ้าคงไม่อาจปกป้องได้แล้วกระมัง ข้าพาไปก่อนนะ"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อยังจะไล่ตามไป กลับโดนเถิงอวี้อี้ห้ามปรามไว้ นางเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ "ช่างเถิด"

พอเถิงอวี้อี้หันหลังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินลิ่นเฉิงโย่วกล่าวกับเอ้อจีว่า "เจ้าก็เข้าไปด้วย"

ยามนี้เอ้อจีกำลังจูงมือเป้าจูแอบกระซิบพูดคุย สีหน้าแช่มชื่นเบิกบาน ไม่รู้ว่ากำลังถ่ายทอดเคล็ดลับอะไรอยู่ เมื่อประโยคนี้ลอยมาประหนึ่งเสียงฟ้าคำรามให้สะดุ้งตกใจ

เอ้อจีตะลึงงันแทบพูดไม่ออก "ข้า...ข้าน้อยด้วยรึ"

เป้าจูสีหน้าเหม่อลอย เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อฝีเท้าซวนเซเสียการทรงตัว

แม้กระทั่งลุงเฉิงกับฮั่วชิวที่นิ่งเงียบมาตลอดก็ตกใจไปด้วยเช่นกัน

คราแรกเถิงอวี้อี้รู้สึกตกใจอย่างยิ่ง ก่อนจะฉุกคิดอย่างสงสัยขึ้นมาทันควัน อย่าว่าแต่ลิ่นเฉิงโย่วเรียกคนตั้งมากเช่นนี้ในคราวเดียวเลย แม่เล้าอายุเลยวัยสาวสะพรั่งมาแล้วยังไม่ละเว้นด้วยซ้ำ นี่เหมือนคนต้องการเสพสุขกับหญิงในหอคณิกาที่ใดกันเล่า

เมื่อความสงสัยผุดขึ้นมาในใจ นางจึงไม่รีบร้อนจะเดินจากไปแล้ว

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อกระทืบเท้า วิ่งปรี่มาถึงตรงหน้าลิ่นเฉิงโย่ว "ศิษย์พี่"

ลิ่นเฉิงโย่วดึงหูของซี่จื้อไว้ ก่อนแสยะยิ้มชั่วร้าย "รอข้าก่อนเถอะ หมดเรื่องยุ่งแล้วค่อยกลับมาคิดบัญชีกับพวกเจ้า"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อรู้สึกสับสน ทอดสายตามองแผ่นหลังของลิ่นเฉิงโย่วอย่างโง่งม

เถิงอวี้อี้เหลียวซ้ายแลขวา บังเอิญเห็นห่างไปไม่ไกลมีศาลานั่งเล่นหลังหนึ่ง จึงพาเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อเดินไปทางนั้น

ก่อนหน้านี้เจวี่ยนเอ๋อร์หลีโดนเอ้อจีเชือดเฉือนอย่างดุดันไปไม่น้อย ตอนนี้จะให้เดินจากไปก็ไม่ได้จะอยู่ต่อก็ไม่ดี จำต้องเดินตามเถิงอวี้อี้ไป

ลิ่นเฉิงโย่วไม่ได้รีบร้อนจะเข้าห้อง แต่เขามายืนตรงขั้นบันไดเหมือนกำลังรอใครบางคนอยู่ จนกระทั่งเฮ่อหมิงเซิงเชิญหญิงสาวที่มีรูปโฉมค่อนข้างโดดเด่นมาเพิ่มอีกสิบกว่านางถึงได้ผลักประตูเดินเข้าไปข้างใน

ทันทีที่ประตูปิดสนิท หน้าต่างก็ถูกบังเอาไว้ด้วย

สายลมเย็นสบายพัดโชยผ่านมาระลอกหนึ่ง กิ่งดอกไม้ริมรั้วระเบียงทางเดินเสียดสีกันดังหวีดหวิว คนที่อยู่ภายในศาลาต่างนั่งมองหน้ากันไปมา

เถิงอวี้อี้ยิ้มแห้งๆ พลางเอ่ยขึ้นว่า "เริ่มรู้สึกเย็นๆ แล้ว ไม่อย่างนั้นพวกเรากลับห้องกันเถอะ ดีหรือไม่"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อกระโดดลุกขึ้นมา "ศิษย์พี่ให้พวกข้าวาดยันต์ เมื่อครู่เพิ่งจะวาดไปได้เพียงครึ่งเดียว คงต้องกลับแล้ว"

ภายในห้องที่ลิ่นเฉิงโย่วก้าวเข้าไปนั้น

เฮ่อหมิงเซิงที่อยู่ในห้องกัดฟันบอกกับลิ่นเฉิงโย่วว่า "ซื่อจื่อ เว้นแต่เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเก๋อจิน หญิงงามแถวหน้าในหอล้วนมาอยู่ที่นี่หมดแล้ว"

ในห้องมีคนรออยู่แล้วสี่คน ส่วนคนที่เหลืออยู่ห้องด้านนอก

เหล่าหญิงงามมองหน้ากัน แต่ละคนสีหน้าสับสนคลางแคลง

ลิ่นเฉิงโย่วยกมือไพล่หลังเดินย่ำวนไปมา เพ่งพินิจดูใบหน้าทุกคนอย่างละเอียดรอบหนึ่ง สุดท้ายผลักประตูเข้าไปยังห้องชั้นในสุด ก่อนก้มตัวลงช้อนน้ำในถังไม้ขึ้นมา

น้ำสำหรับอาบเป็นสีน้ำตาลอ่อน ส่งกลิ่นหอมแปลกประหลาดเบาบาง

"คงพอใช้ได้แล้ว ลงมาแช่น้ำเถอะ"

หญิงสาวสี่คนในห้องใจเต้นระรัวไม่หยุด คล้ายกำลังลังเลว่าจะถอดเสื้อผ้าก่อนลงถังดี หรือว่าลงไปแล้วค่อยถอดดี ทันใดนั้นก็สังเกตเห็นเฮ่อหมิงเซิงยังอยู่หน้าห้องชั้นใน ประหลาดใจที่ลิ่นเฉิงโย่วไม่มีท่าทีจะให้เขาออกไป ที่สำคัญไม่เพียงแค่เฮ่อหมิงเซิงไม่ออกไป ห้องชั้นนอกยังมีนักพรตเฒ่าเข้ามาเพิ่มอีกสองสามคน

นักพรตเฒ่ามองตรงเข้ามายังห้องชั้นใน วางมาดเคร่งขรึมเอ่ยว่า "ข้าน้อยมาถึงแล้ว ไม่ทราบว่าเรียกมาด้วยเรื่องอันใด"

พวกเว่ยจื่อต่างร้องออกมาอย่างตกใจ "ซื่อจื่อ?"

ลิ่นเฉิงโย่วนั่งลงบนตั่งเตี้ยริมหน้าต่าง หยิบทองคำออกมาจากแขนเสื้อ

หลายก้อนแล้ววางลงบนโต๊ะน้ำชาอย่างไม่รีบร้อนก้อนแล้วก้อนเล่า จากนั้นเงยหน้าพร้อมยิ้มออกมา "ลงไปในถังไม้โดยไม่ต้องถอดเสื้อผ้า ผู้ใดกลั้นหายใจใต้น้ำได้นานที่สุด ข้าจะยกทองคำกองนี้เป็นรางวัลให้คนผู้นั้น"

เถิงอวี้อี้กลับมาถึงห้องก็นอนพักผ่อนเต็มอิ่ม จนถึงยามโพล้เพล้จึงรู้สึกตัวตื่น พอลุกขึ้นจากเตียงแล้วก็เรียกลุงเฉิงกับฮั่วชิวเข้ามาสอบถาม "พวกท่านสองคนเคยถอนเขี้ยวสัตว์ร้ายหรือไม่"

ลุงเฉิงเหลือบตาขึ้นมอง "คุณหนู คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร"

"ข้าลองถามดูเฉยๆ น่ะ" เถิงอวี้อี้แสร้งไม่รู้ไม่ชี้ "ได้ยินว่าเขี้ยวของสัตว์ร้ายถอนยากนัก มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ"

ลุงเฉิงหน้าไม่เปลี่ยนสี "เมื่อช่วงเที่ยงตอนอยู่หอหน้า คุณหนูยอมใช้สุราเป็นเหยื่อล่อเพื่อสอบถามจุดสำคัญของมารผีดิบ มาตอนนี้เพิ่งจะรู้ว่าจุดสำคัญของมารผีดิบคือฟันเขี้ยว แล้วยังมาถามเรื่องถอนเขี้ยวสัตว์ร้ายกับข้าน้อยอีก ข้าน้อยรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก ต้องขอให้คุณหนูช่วยอธิบายด้วย"

เถิงอวี้อี้เอียงศีรษะมองลุงเฉิง รู้สึกเสียใจว่าไม่ควรพาลุงเฉิงมาด้วยเลย คนผู้นี้ความคิดละเอียดรอบคอบ ไม่มีเรื่องใดรอดพ้นสายตาเฉียบคมของเขาไปได้

นางยิ้มหน้าระรื่น "ลุงเฉิง มีเรื่องหนึ่งข้าอยากถามท่านมานานแล้ว ท่านพ่อบอกว่าท่านเพิ่งจะอายุห้าสิบ เหตุใดเส้นผมกับหนวดเคราของท่านถึงขาวโพลนไปหมดเล่า"

คำพูดประโยคนี้เป็นความจริง ลุงเฉิงเส้นผมและหนวดเคราเป็น

สีขาวโพลนดุจหิมะ มีเพียงขนคิ้วคู่นั้นที่ทั้งเรียวยาวทั้งดำสนิท พอปรายตามองไปอย่างไม่ตั้งใจ ราวกับมีคนใช้พู่กันจุ่มน้ำหมึกจนชุ่มแล้วลากเส้นบนกระดาษสีขาวส่งเดชสองเส้นอย่างไรอย่างนั้น

ลุงเฉิงยังมีท่าทีสงบนิ่งไม่หวั่นไหว ไม่สนใจต่อคำถามเรื่องเส้นผมหนวดเคราของเถิงอวี้อี้ แต่กลับคลี่ยิ้มอ่อนโยนเป็นมิตรแล้วเอ่ยว่า "เด็กสาวทั่วไปพอได้ยินเรื่องประหลาดหาคำอธิบายไม่ได้เช่นนี้ ต่างตกใจกลัวกันทั้งนั้น เหตุใดคุณหนูถึงอยากสอบถามรายละเอียดได้ จะว่าไปนับตั้งแต่คุณหนูได้กระบี่หยกมรกตเล่มนั้นมา ดูเหมือนจะสนใจเรื่องภูตผีปีศาจเพิ่มขึ้นนะขอรับ"

เถิงอวี้อี้รีบเอ่ยแก้ไขคำพูดของลุงเฉิง "กระบี่เล่มนี้ของข้ามีชื่อแล้ว มันชื่อว่าเสี่ยวหยา"

"ได้ขอรับ กระบี่เสี่ยวหยา" ลุงเฉิงเปลี่ยนคำเรียกให้ถูกต้องทันที "มารผีดิบเข้ามาเกาะติดคุณหนู นายท่านไม่มีทางเลือกอื่นถึงได้ฝากคุณหนูให้อยู่ในมือนักพรตอารามตงหมิงและอารามซิงอวิ๋น เรื่องกำจัดปีศาจย่อมมีนักพรตคอยรับผิดชอบอยู่แล้ว คุณหนูอย่าพาตนเองไปเสี่ยงอันตรายเลย หากเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นมา จะให้ข้าน้อยอธิบายกับนายท่านอย่างไรกัน"

เถิงอวี้อี้อดทนฟังลุงเฉิงพร่ำบ่นจนจบ "ลุงเฉิง นานมาแล้วท่านเคยติดตามท่านพ่อรบทัพจับศึก จะว่าไปก็เป็นคนเก่งกล้าดั่งวีรบุรุษ มาวันนี้ถอดชุดเกราะทหารมาทำงานจิปาถะในจวน ไม่สมกับความสามารถที่มีเลยจริงๆ"

ลุงเฉิงสีหน้าเปลี่ยนไปโดยพลัน "ข้าน้อยกับภรรยาเป็นหนี้บุญคุณนายท่านกับฮูหยินอย่างใหญ่หลวง ในชาตินี้มอบชีวิตให้นายท่านไปนานแล้ว

อย่าว่าแต่ดูแลงานเล็กน้อยในจวนเลย ต่อให้ต้องอุทิศทั้งชีวิตรับใช้ก็เป็นเรื่องสมควรแล้ว"

เถิงอวี้อี้หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "ลุงเฉิง ท่านกับข้าคุยเล่นเรื่องสัพเพเหระ อยู่ดีๆ มาคุยเรื่องเช่นนี้ด้วยเหตุใดกัน ถึงแม้ท่านจะเรียกตนเองว่าเป็นบ่าว แต่ในใจข้ามองเห็นท่านเป็นผู้อาวุโสผู้หนึ่งมาตลอด ข้าก็ไม่อยากปิดบังท่าน ครั้งก่อนนักพรตอารามตงหมิงเคยพูดกับข้าไว้ ของวิเศษลัทธิเต๋าอย่างกระบี่เสี่ยวหยาเล่มนี้ถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อเป็นอาวุธกำจัดปีศาจปราบมาร ทุกระยะเวลาที่กำหนดจะต้องเอาปีศาจร้ายมาเซ่นสังเวยกระบี่เล่มนี้ หากไม่ดูแลเอาใจใส่ให้ดี สักวันหนึ่งจะกลายเป็นของธรรมดาไปในที่สุด ลุงเฉิง ท่านเป็นคนรอบรู้มากประสบการณ์ คิดว่าต้องเคยได้ยินเรื่องเล่าขานเช่นนี้มาบ้างกระมัง"

"ข้าน้อยเคยได้ยินมาจริงๆ"

เถิงอวี้อี้ลูบไล้ด้ามกระบี่ช้าๆ "หลังข้าพลัดตกน้ำก็เอาแต่ฝันร้าย มีกระบี่เสี่ยวหยาคุ้มครองถึงได้นอนหลับสนิท หลายครั้งที่ผ่านมานี้เวลาเผชิญหน้ากับปีศาจ ก็เป็นเพราะมีมันคุ้มครองถึงพลิกร้ายเป็นดีได้ ดังนั้นข้าจึงคิดเอาไว้นานแล้วว่าจะต้องรักษาอิทธิฤทธิ์ของมันเอาไว้ให้ดี แต่ในเมื่อข้าไม่รู้วิชาเต๋า จะไปหาปีศาจมารร้ายจากที่ใดมาเซ่นไหว้กระบี่เล่มนี้ได้ ตอนนี้มีนักพรตจากสองอารามมากำจัดปีศาจที่นี่ ข้าไม่อยากพลาดโอกาสนี้ไป หากเอาปีศาจสองตนมาสังเวยกระบี่ได้จะดียิ่งนัก แต่หากสถานการณ์อันตรายเกินไป ข้าก็ไม่มีทางเข้าไปรนหาที่ตายแน่"

คำอธิบายกว่าครึ่งเป็นความจริงทั้งสิ้น เพียงซ่อนรายละเอียดเกี่ยวกับ 'วิชายืมดวงชะตา' ไป

"ข้าน้อยเข้าใจแล้ว" ลุงเฉิงไตร่ตรองก่อนเอ่ยขึ้น "คุณหนูมอบกระบี่

เล่มนี้ให้ข้าน้อยดีกว่า ฝีมือของข้าน้อยไม่ย่ำแย่ รอให้เหล่านักพรตกำราบปีศาจสองตนนั้นลงได้ ค่อยเล็งหาโอกาสจ้วงแทงจุดสำคัญของมัน"

"วิธีนี้คงใช้ไม่ได้" เถิงอวี้อี้ยิ้มเจื่อนๆ "กระบี่เล่มนี้ยอมรับเพียงเจ้านายของตน เมื่อพ้นจากมือของข้าไปก็จะกลายเป็นเครื่องหยกมรกตธรรมดาชิ้นหนึ่ง"

ลุงเฉิงเดินวนเวียนไปรอบห้องพักใหญ่ ดวงตาสองข้างก็หรี่ลงพลางเอ่ยว่า "ข้าน้อยเพิ่งนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ หลายปีก่อนข้าน้อยเดินทางกลับมายังฉางอัน เคยพบเจอสหายเก่าแก่ผู้หนึ่งในตลาด คนผู้นี้เพิ่งกลับมาจากการประจำการชายแดนแคว้นหนานจ้าว ตอนดื่มสุรากับข้าน้อยเล่าว่าเคยพบราชาผีดิบในท้องถิ่นแถบนั้น"

หัวใจเถิงอวี้อี้สั่นไหว *เป็นแคว้นหนานจ้าวอีกแล้ว*

"ราชาผีดิบก็มีเขี้ยวงอกออกมาคู่หนึ่ง โผล่ขึ้นมาจากผืนดินแล้วออกอาละวาดไปทั่ว บุกโจมตีค่ายทหารทุกคืน กินพลทหารไปหลายนาย ในคราวเดียว ก็มีหมอผีที่เชี่ยวชาญวิชากู่แถวนั้นมาให้คำแนะนำ บอกว่าให้ใช้สายพิณเหนียวทนบางเฉียบสองเส้นมาผูกเป็นบ่วงเชือก คล้องรัดฟันเขี้ยวของราชาผีดิบไว้ให้แน่น แล้วปลายอีกข้างหนึ่งให้ทหารหลายสิบนายออกแรงดึงพร้อมกัน จะสามารถกระชากเขี้ยวจนหักได้ในคราวเดียว ผู้บัญชาการค่ายทหารใช้วิธีการนี้จึงกำจัดมันไปได้อย่างราบรื่น ความดุร้ายของมารผีดิบถึงจะอยู่เหนือกว่าราชาผีดิบ แต่เขี้ยวคู่นั้นในเมื่อสามารถยืดหดได้ ตามหลักแล้วน่าจะมีส่วนเว้าลึก ถ้ามีส่วนเว้าลึกก็ง่ายสักหน่อยแล้ว จะต้องต้านทานแรงกระชากที่รุนแรงไม่ได้แน่"

เถิงอวี้อี้คิดทบทวน "วิธีการนี้ก็ดีใช้ได้เลย อีกสักครู่พอพบนักพรตหลายคนนั้น ข้าจะคุยกับพวกเขาอย่างละเอียดเอง แต่นี่ไม่ใช่สิ่งที่กำลังคน

เพียงผู้เดียวจะบรรลุเป้าหมายได้ ต่อให้กำจัดมารผีดิบสำเร็จ บุญกุศลจากการกำจัดปีศาจจะไปตกอยู่กับผู้ใด เฮ้อ...ยุ่งยากๆๆ ไม่อย่างนั้นอย่าไปคิดเรื่องมารผีดิบเลย ลองคิดเรื่องปีศาจวิหคตนนั้นดีกว่า"

ระหว่างนายบ่าวสองคนกำลังคุยกัน ฮั่วชิวก็เอ่ยรายงานตรงหน้าประตู "แม่นางเป้าจูมาขอพบขอรับ"

ลุงเฉิงมองไปนอกประตูด้วยแววตาราบเรียบ รินสุราดอกกุ้ยให้เถิงอวี้อี้จอกหนึ่ง ก็ขยับไปยืนกุมมือตนเองอยู่ด้านข้าง

เถิงอวี้อี้หลุบสายตาลงจิบสุราคำหนึ่ง "ให้นางเข้ามาเถอะ"

เป้าจูย่างเท้าเดินเข้ามา จอนผมของนางเปียกชุ่มโชก ปิ่นปักผมเอียงกระเท่เร่ไปข้างหนึ่ง ลำคอขาวหมดจดมีผมเปียกชื้นแนบติดอยู่หลายปอย ท่าทางน่าสงสารเห็นใจเหลือเกิน คงจะขึ้นมาจากถังอาบน้ำทั้งที่เสื้อผ้ายังไม่แห้ง ชั้นนอกห่อหุ้มด้วยเสื้อคลุมผ้าสักหลาดแน่นหนา ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้แล้วริมฝีปากของนางยังเย็นจัดจนซีดขาว หลังเดินเข้ามาก็มองเถิงอวี้อี้น้ำตาคลอ "ข้าน้อยมาขออภัยต่อคุณชายเจ้าค่ะ"

สีหน้าเถิงอวี้อี้ฉายแววประหลาดใจเต็มเปี่ยม "นี่เจ้าเอาผ้าคลุมมาจากที่ใดกัน แล้วเจ้ามีความผิดอะไร"

หยาดน้ำตาเป้าจูไหลพรั่งพรูลงมาปานสร้อยมุกขาดสะบั้น หมอบลงกับพื้นอย่างช้าๆ "ทั้งที่คุณชายตั้งใจปกป้อง ข้าน้อยกลับทำตัวโง่เขลาไม่เข้าใจเจตนาอันดีของคุณชาย ทำให้คุณชายต้องผิดหวังเสียแรงเปล่า ตอนนี้ข้าน้อยเข้าใจกระจ่างแล้ว รู้สึกละอายใจยิ่งนัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้ทุ่มเทสุดกำลังชดใช้ ขอร้องคุณชายอย่าได้ถือสาความขุ่นเคืองก่อนหน้านี้ ให้โอกาสข้าน้อยเล่นดนตรีรินสุราให้ท่านอีกครั้งเถิด"

เถิงอวี้อี้พินิจมองถ้วยชาในมือพลางกล่าวตอบอย่างเอื่อยเฉื่อย

"ข้าก็นึกว่าเรื่องอะไร ที่แท้ก็เรื่องนี้นี่เอง เรื่องนี้จะโทษเจ้าไม่ได้หรอก 'คัมภีร์พิธีการ'* กล่าวเอาไว้ว่า 'หากคำสั่งเกี่ยวพันแผนผังตำรา จงเรียนรู้จากแวดวงขุนนาง หากคำสั่งเกี่ยวพันสมบัติสินบน จงเรียนรู้จากคลังเก็บทรัพย์สิน หากคำสั่งเกี่ยวพันยุทโธปกรณ์ จงเรียนรู้จากคลังเก็บอาวุธ หากคำสั่งเกี่ยวพันเรื่องงานบ้านเมือง จงเรียนรู้จากในท้องพระโรง' แม้ว่าเจ้าจะมิใช่ปัญญาชนหรือราษฎรทั่วไป แต่ก็จำเป็นต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ จะทำการสิ่งใดคงมีความลำบากใจส่วนตัว จะว่าไปแล้วก็เป็นคนน่าเห็นใจ เมื่อครู่เจ้าไม่รังเกียจที่ข้าวุ่นวายก็ดีเพียงใดแล้ว ข้าจะกล้ากล่าวโทษเจ้าได้อย่างไร"

เป้าจูยิ้มออกมาทั้งน้ำตา "คุณชายหวังไม่ถือสาหาความกับข้าน้อย ทำให้ข้าน้อยรู้สึกขอบคุณยิ่งแล้ว ข้าน้อยต้องสิ้นอิสรภาพอยู่ในกรงขัง ไม่อาจทำสิ่งใดตามใจตนเอง เรื่องเมื่อครู่นี้หาใช่เพราะสมัครใจ แต่เอ้อต้าเหนียงบังคับกดดัน ซื่อจื่อเขา...เขา..."

นางกล่าวพลางเงยหน้าขึ้น ในอกพลันบีบรัดแน่น มองเห็นเถิงอวี้อี้มองนางด้วยรอยยิ้มบางๆ ดวงตากลับเปล่งประกายดุจดวงดาราเย็นเยียบ ถึงสีหน้าจะไม่เปิดเผยความรังเกียจเดียดฉันท์ชัดเจน แต่ราวกับมองความคิดของนางออกทะลุปรุโปร่ง

ฝ่ามือเป้าจูเริ่มมีเหงื่อไหลซึม สตรีที่เรียกขานตนเองว่า 'คุณชายหวัง' และการแต่งกายอย่างชาวหูผู้นี้มองนางเป็นดั่งธุลีดินไปแล้ว สภาพเช่นนี้น่าอับอายยิ่งกว่าตอนซื่อจื่อซักไซ้นางต่อหน้าผู้คนเมื่อครู่เสียอีก ประหนึ่งทุกอากัปกิริยาของนางเป็นเพียงเรื่องตลกขบขันในสายตาคุณชายหวัง

---

* คัมภีร์พิธีการ (หลี่จี้) มีเนื้อหาว่าด้วยวิธีการประพฤติตนให้มีความรู้และคุณธรรม เป็นหนึ่งในคัมภีร์ทั้งห้าซึ่งประกอบด้วยคัมภีร์โหราศาสตร์ (อี้จิง) ตำราประวัติศาสตร์ (ซั่งซู) คัมภีร์กวี (ซือจิง) บันทึกพงศาวดาร (ชุนชิว) และคัมภีร์พิธีการ (หลี่จี้)

นางขยุ้มอกเสื้อแน่นโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกบางอย่างผุดขึ้นเลือนราง คุณชายหวังสามารถหาวิธีปกป้องนางได้ แต่หากใจแข็งขึ้นมาแล้ว กลับหนาวเหน็บโหดร้ายยิ่งกว่าธารน้ำแข็งเย็นยะเยือก การคุ้มครองดูแลที่เคยมีอยู่ก่อนหน้านี้ อย่าคิดฝันว่าจะได้รับจากคุณชายหวังอีกต่อไป

หลังใช้ชีวิตอย่างเงียบสงบปลอดภัยมาหลายวัน นางเกือบลืมรสชาติการดุด่าทุบตีของแม่เล้ากับแขกคอสุราไปแล้ว ช่วงบ่ายหากไม่ฉวยโอกาสเอาตัวรอดก็ดีหรอก

ตอนนั้นนางครุ่นคิดว่าถึงอย่างไรคุณชายหวังเดิมทีก็เป็นสตรี ตอนนี้แม้ว่าจะคอยดูแลพวกนาง แต่วันหน้าก็อาจจะไม่มาหาดูแลเอาใจใส่พวกนางแล้วก็ได้ มีเพียงการอยู่ในสายตาเฉิงอ๋องซื่อจื่อ วันข้างหน้าถึงจะมีหวังรอดพ้นจากสถานที่เลวร้ายแห่งนี้ ไหนเลยจะรู้ว่าพอนางทุ่มวางเดิมพันหมดหน้าตักกลับแลกมาด้วยความอัปยศอดสูเช่นนี้

นางไม่ยินยอมที่ทั้งสองทางล้วนคว้าน้ำเหลว รีบเค้นน้ำตาออกมาอีกหลายหยด "คุณชายหวัง"

เถิงอวี้อี้วางถ้วยชากระแทกโต๊ะอย่างแรง

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวเดินเข้ามาใกล้พลางว่า "แม่นางเป้าจูควรรักษาเกียรติของตนเองไว้บ้าง คุณชายให้ท่านไปก็ไปเถอะ ต่อไปไม่ต้องมาที่นี่อีก"

แพขนตาเป้าจูสั่นไหวเล็กน้อย เมื่อเงยหน้าอีกครั้งก็เห็นดวงตาเถิงอวี้อี้เผยความเย็นชาเด่นชัด ร่างกายนางหนาวสะท้าน ลุกขึ้นอย่างหมดอาลัยตายอยาก

35

เป้าจูเพิ่งจะเดินจากไป เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อก็โผล่มา "คุณชายหวัง พวกเราตั้งใจว่าจะไปที่ศาลเจ้ายืมกระดาษยันต์มาใช้ เวลาล่วงเลยมามากแล้ว ท่านจะไปกับพวกเราด้วยหรือไม่"

เด็กชายทั้งสองท่าทางเซื่องซึม คิดว่าคงยังไม่สบายใจกับเรื่องเมื่อตอนบ่าย

เถิงอวี้อี้เป็นคนที่อยู่เฉยๆ ไม่ได้ นับตั้งแต่รู้ว่าจุดสำคัญของมารผีดิบกับคุณชายเสื้อทองคำอยู่ตรงที่ใด ก็ครุ่นคิดตลอดเวลาว่าจะต้องทำอะไรบางอย่าง พอได้ยินว่าจะไปพบห้านักพรตนางจึงตอบรับอย่างรวดเร็ว "ไปกันเถอะ"

พอเดินเข้าประตูก็มองเห็นม้วนไม้ไผ่วางกองเกลื่อนกลาดอยู่ในศาลเจ้า ห้านักพรตแห่งอารามตงหมิงกำลังก้มหน้าก้มตาหาอะไรบางอย่าง

"เอ๋? คุณชายหวังก็มาด้วยหรือ" เจี้ยนสี่ผลักห่อผ้าที่กองตรงปลายเท้า

ออกไป ยิ้มแย้มหน้าระรื่น "เชิญนั่งๆ"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อถามขึ้นว่า "ช่วงบ่ายผู้อาวุโสทุกท่านไปที่ใดมาหรือ ผู้เยาว์ตามหาทั้งในหอหน้าและเรือนหลังอยู่นานก็ไม่พบเลย"

"พวกเราจะไปที่ใดได้ ถ้าไม่ใช่อยู่ด้วยกันกับซื่อจื่อ"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อสะดุ้งตกใจ "อยู่ด้วยกันกับศิษย์พี่?"

เจี้ยนเซียนเห็นสีหน้าของพวกเขาก็กุมท้องหัวเราะลั่นขึ้นมา "มิน่าเล่า ศิษย์พี่พวกเจ้าอยู่ว่างๆ ถึงมีเรื่องดุด่าพวกเจ้าเสมอ ในสมองของพวกเจ้าวันวันหนึ่งมัวแต่คิดอะไรอยู่กัน"

เถิงอวี้อี้รู้สึกว่าเรื่องเมื่อบ่ายผิดปกติอยู่ก่อนแล้ว พอได้ยินคำพูดประโยคนี้ก็ไม่แปลกใจ "พวกท่านทุกคนไปช่วยซื่อจื่อกำจัดปีศาจที่ใดมาหรือ"

"ไม่ถือว่ากำจัดปีศาจหรอก เมื่อเช้าชิงจือผู้นั้นไม่ใช่ตายอย่างเป็นปริศนาหรือไร ซื่อจื่อสงสัยว่าจะมีสิ่งชั่วร้ายปะปนเข้ามาในหอ ตอนบ่ายจึงเรียกพวกเราไปช่วยเหลือ"

เจี้ยนเหม่ยกล่าวต่อ "เจ้าสิ่งนั้นเป็นครึ่งคนครึ่งปีศาจ โดนมารผีดิบบงการกลับไม่รู้ตัว วิธีการแยกแยะภูตผีเช่นปกติพิสูจน์ไม่ได้ จึงต้องใช้วิธีการไม่ปกติมาทดสอบดูน่ะสิ"

ประกายแสงสีขาวสว่างวาบในสมองเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อ *ศิษย์พี่ให้คนเตรียมถังอาบน้ำมากเพียงนั้น ที่แท้ก็เพราะเรื่องนี้เอง*

"ศิษย์พี่เรียกหญิงสาวในหอทุกคนไปด้วยเพราะอยากจะหาตัวปีศาจ?"

"ไม่อย่างนั้นแล้วจะเรียกไปด้วยเหตุใดเล่า"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อเกาศีรษะอย่างคับแค้นใจ โชคไม่ดีที่พวกเขาพูดจา

ไม่รู้จักหนักเบาไปตั้งมาก คิดว่าศิษย์พี่คงโมโหแทบอกแตกตายแล้ว

เถิงอวี้อี้นึกในใจว่า *จะตำหนิว่าเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อคิดเหลวไหลไม่ได้หรอก ลิ่นเฉิงโย่วปิดบังผู้อื่นก็แล้วไปเถอะ แม้กระทั่งศิษย์น้องสองคนก็ยังปิดบังด้วย ทั้งยังกระทำการเอิกเกริกปานนั้น จะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นบุรุษเสเพลก็ไม่เกินเลยไปสักนิด*

"ศิษย์พี่คงไม่ได้ละลายยันต์แยกวิญญาณลงในน้ำอาบกระมัง"

"ถูกต้องแล้ว เจ้าสิ่งนั้นแม้จะเรียกว่าเป็นครึ่งคนครึ่งผี แต่ยังหลงเหลือจิตใจอยู่ครึ่งหนึ่ง เมื่อมีทองคำเป็นเหยื่อล่อ จะต้องหาวิธีกลั้นหายใจในน้ำให้นานที่สุดแน่ แต่ในเมื่อนางถูกมารผีดิบใช้งาน ทวารทั้งเจ็ด* คงโดนพลังอินเข้าแทรกซึมไปนานแล้ว ขอเพียงแช่ในถังอาบน้ำนานสักหน่อย จะต้องเผยพิรุธออกมาแน่"

เถิงอวี้อี้ถามด้วยความอยากรู้ "แล้วตามหาคนผู้นั้นเจอหรือไม่"

"ไม่เจอเลย" ห้านักพรตถอนหายใจอย่างฉงนสงสัย "แต่ไหนแต่ไรมาวิธีนี้ใช้ทดสอบคนครึ่งอินครึ่งหยาง ไม่เคยมีครั้งใดผิดพลาด มาวันนี้พอทดสอบดูแล้วกลับไม่มีใครผิดปกติ"

ซี่จื้อนั่งยองแล้วเอามือเท้าคางขบคิด "หญิงสาวในหอถูกตรวจสอบหมดแล้วใช่หรือไม่ หรือว่าจะมีผู้ใดตกหล่นไป"

เจี้ยนเทียนส่ายหน้ากล่าว "ยายเฒ่าที่รับผิดชอบงานทำความสะอาดชื่อจื่อก็เรียกไปทดสอบด้วย ขนาดเฮ่อหมิงเซิงยังโดนบังคับให้แช่น้ำในถังตั้งนาน คนชราคนหนุ่มสาวถูกตรวจสอบไปรอบหนึ่งแล้ว สุดท้ายยังหาไม่เจอว่าใครผิดปกติ"

เจี้ยนเหม่ยชี้มาทางเถิงอวี้อี้ "ก็ไม่แน่หรอก พวกคุณชายหวังไม่ใช่

---

* ทวารทั้งเจ็ด หมายถึงหู 2 ข้าง ตา 2 ข้าง จมูก 2 รู และปาก 1 ปาก

ว่ายังไม่ได้ไปทดสอบแช่น้ำหรอกหรือ"

"นั่นเพราะพวกนางสามคนไม่มีทางเป็นหุ่นเชิดไปได้" เจี้ยนเล่อพลิกเปิดม้วนไม้ไผ่ในมือ "พวกเจ้าอย่าลืมสิว่าเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเก๋อจินเคยถูกปีศาจจับตัวไป ต้องเสี่ยงอันตรายกว่าจะได้รับการช่วยเหลือ ส่วนคุณชายหวังถูกมารผีดิบไล่ล่ามาสองครั้งแล้ว หากมารผีดิบอยากให้พวกนางเป็นหุ่นเชิด ไม่จำเป็นต้องยุ่งยากเช่นนี้เลย อย่างมากเพียงป้อนน้ำลายให้พวกนางกินสักนิดก็สิ้นเรื่อง รับรองว่าต้องเชื่อฟังแต่โดยดีเป็นแน่"

เถิงอวี้อี้ตกตะลึง "วิธีที่มารผีดิบเปลี่ยนคนให้เป็นหุ่นเชิดก็คือการป้อนน้ำลาย?"

เจี้ยนเล่อตบหน้าขาฉาดใหญ่พร้อมหัวเราะลั่น "น่าขยะแขยงมากใช่หรือไม่ น้ำลายของนางเป็นของล้ำค่ามากทีเดียว ปกติป้อนไปคำเดียวต่อให้คนผู้นั้นมองผิวเผินไม่แตกต่างจากคนธรรมดา ทว่าจิตใจกลับโดนควบคุมจนอยู่หมัดแล้ว"

เถิงอวี้อี้ตัวสั่นขึ้นมาทันใด หากเป็นเช่นนี้ คืนนั้นตอนอยู่ในวังเฉิงอ๋องหลายคนที่ตกเป็นหุ่นเชิดมิเท่ากับเคยกินน้ำลายมารผีดิบเข้าไปรึ นางคิดถึงกู้เซี่ยนจากแคว้นหนานจ้าวผู้นั้น หากเขาตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่าโดนมารผีดิบป้อนน้ำลายให้กิน เกรงว่าคงคลื่นไส้จนกินข้าวไม่ลงไปเป็นเดือนเลยกระมัง

"ป้อนน้ำลายมากก็โดนควบคุมได้นาน ป้อนน้ำลายน้อยก็โดนควบคุมได้ไม่นาน วิธีนี้ไม่เพียงหยาบช้าและเห็นผลชัดเจน หุ่นเชิดที่สร้างขึ้นมายังเชื่อฟังคำสั่งเป็นอย่างดีด้วย ต่อให้สุดท้ายจะโดนมารผีดิบคว้านหัวใจ หุ่นเชิดก็จะไม่มีความโกรธแค้น ดังนั้นมารผีดิบจะไม่มีทาง

เอาหัวใจจากหุ่นเชิด คนที่จะโดนนางเอาหัวใจไปจะต้องเป็นคนที่มีสติรู้ตัว เพราะคนลักษณะนี้เท่านั้นถึงจะมีเจ็ดอารมณ์หกปรารถนา* ถึงได้โดนภาพมายาของมารผีดิบทรมานให้เจ็บปวดแทบทนไม่ไหว"

เจี้ยนสี่เอ่ยต่อว่า "นอกจากนี้ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง ก็คือครั้งก่อนหลังเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเก๋อจินถูกช่วยกลับมา ก็ถูกป้อนยาลูกกลอนชำระจิตทันที สำหรับคนที่ตกเป็นหุ่นเชิดมานานยาลูกกลอนชนิดนี้จะไม่มีประโยชน์มากนัก แต่หากเพิ่งโดนมารผีดิบควบคุม ยาเม็ดเดียวก็ทำให้พวกนางได้สติแล้ว"

เถิงอวี้อี้พยักหน้าเงียบๆ มิน่าเล่าลิ่นเฉิงโย่วถึงได้รับปากปล่อยเจวี่ยนเอ๋อร์หลีไปง่ายดายเช่นนั้น ที่แท้ก็ไม่คิดจะเรียกนางเข้าไปทดสอบแช่น้ำอยู่แล้วนี่เอง

นางกล่าวขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ "ในเมื่อคนที่ควรทดสอบก็ทดสอบครบแล้ว หมายความว่าไม่มีสิ่งชั่วร้ายซ่อนอยู่ในหอแล้วมิใช่หรือ ถ้าอย่างนั้นการตายของชิงจือก็ไม่มีอะไรน่าสงสัยแล้วสิ คงเป็นการกระโดดบ่อฆ่าตัวตายกระมัง"

เจี้ยนเทียนเบะปากทันใด "เมื่อเช้าข้าก็เห็นแล้ว แค่มองศพของชิงจือก็เห็นชัดเจนว่าเป็นการตายเพราะสำลักน้ำ ซื่อจื่อกลับนั่งมองอยู่ข้างศพชิงจือพักหนึ่ง คงจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่างบนเสื้อผ้านางได้ แต่ข้างบ่อน้ำทั้งไม่พบวี่แววสิ่งชั่วร้าย แล้วก็ไม่พบร่องรอยการตั้งค่ายกล ข้ายังไม่ทันมองสำรวจศพอย่างละเอียด ขุนนางฝ่ายกฎหมายของอำเภอที่ได้ยินข่าวก็มาถึงอย่างรวดเร็ว ต่อจากนั้นก็ไล่ข้าไปอยู่อีกทางหนึ่ง ไม่อนุญาตให้ข้าเข้าใกล้แล้ว"

---

* 'เจ็ดอารมณ์หกปรารถนา' เจ็ดอารมณ์ ได้แก่ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกลียด และใคร่ หกปรารถนา ได้แก่ ปรารถนาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

เจี้ยนเซียนกล่าวด้วยความงุนงง "เช่นนี้หมายความว่าซื่อจื่อจะต้องพบอะไรบางอย่าง แต่เหตุใดถึงไม่ยอมเอ่ยถึงสักคำเลยเล่า"

"เป็นไปได้ว่าซื่อจื่อคงมีเรื่องที่วิตกกังวลอยู่ ข้าเพียงแปลกใจว่าหากชิงจือถูกใครฆ่าตาย เพราะเหตุใดคนร้ายถึงรอต่อไปอีกสองสามวันไม่ได้ ดึงดันจะถือโอกาสลงมือทั้งที่พวกเรากับซื่อจื่อยังอยู่ คนร้ายไม่กลัวว่าจะเผยช่องโหว่หรือไร"

เถิงอวี้อี้คิดทบทวนแล้วก้มตัวเก็บม้วนไม้ไผ่ตรงปลายเท้าขึ้นมา "คิดว่าคงถึงขั้นต้องลงมืออย่างเลี่ยงไม่ได้แล้ว หากชิงจือไม่ตาย จุดอ่อนของคนผู้นั้นจะถูกเปิดโปงออกมาได้ทุกเมื่อ ชิงจือตายไปแล้ว พวกท่านก็ไม่แน่ว่าจะสืบหาความจริงได้ ข้าคาดเดาว่าคนร้ายคงเดิมพันเรื่องนี้เอาไว้เช่นนี้"

จากนั้นได้ยินเสียงคนจากนอกประตูเอ่ยว่า "คุณชายหวังไม่อยู่ในห้องตนเอง เที่ยววิ่งโร่มานั่งคุยเล่นกับพวกเราถึงที่นี่เลยหรือ"

ทุกคนหันขวับไปมองตามเสียง จึงเห็นบุรุษหนุ่มสวมเสื้อแพรประดับเกี้ยวหยกเดินเข้ามาข้างใน ไม่ใช่ลิ่นเฉิงโย่วแล้วจะเป็นใครได้

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อประหนึ่งบั้นท้ายโดนไฟลวกร้อนผ่าว ต่างกระเด้งตัวลุกพรวดขึ้นมา "ศิษย์พี่!"

ลิ่นเฉิงโย่วสะพายซองธนู ตรงจอนผมมองเห็นเหงื่อไหลซึม พอเข้ามาแล้วก็ชำเลืองมองเถิงอวี้อี้แวบหนึ่ง พร้อมทั้งโยนของที่ถือไว้ลงบนโต๊ะน้ำชาอย่างไม่ใส่ใจ

เถิงอวี้อี้เพ่งมองตามไป เห็นว่าเป็นห่อของขนาดเล็กๆ ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ในนั้น

เหล่านักพรตถามอย่างแปลกใจ "ซื่อจื่อ นี่ท่านไปที่ใดมาหรือ เหตุใด

มองดูเหมือนเพิ่งไปประมือกับใครมาเลยเล่า"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยตอบ "กำลังจะพูดกับพวกท่านอยู่นี่อย่างไร เรื่องเกี่ยวกับซิงจือ..." จู่ๆ ก็หันไปทางเถิงอวี้อี้ กล่าวยิ้มๆ ว่า "คุณชายหวัง เวลาล่วงเลยมามากแล้ว พวกข้าทางนี้ไม่สะดวกจะให้เจ้าอยู่ที่นี่ เชิญเจ้ากลับไปเถอะ"

เถิงอวี้อี้นึกแปลกใจว่าเหตุใดลิ่นเฉิงโย่วเป็นฝ่ายเอ่ยถึงซิงจือขึ้นมาก่อน พอเห็นแววตายั่วยุยียวนก็เข้าใจกระจ่าง คงเป็นเพราะได้ยินคำพูดเหล่านั้นของนางตอนอยู่หน้าประตู รู้ว่านางสงสัยเรื่องนี้อยู่ถึงจงใจเอ่ยปากแต่กลับไม่พูดอะไรต่อ คำสั่งไล่แขกก็ออกมาแล้ว แม้ว่านางจะอยากรู้จนหัวใจคันยุบยิบก็ต้องจากไปอยู่ดี

ซี่จื้อกล่าวด้วยความลำบากใจ "ศิษย์พี่ ตอนนี้ก็มืดค่ำแล้ว มารผีดิบอาจบุกเข้ามาอาละวาดได้ทุกเมื่อ คุณชายหวังอยู่ในห้องผู้เดียวเกรงว่าจะไม่เหมาะ ต้องให้พวกเรากลับไปพร้อมกันเลยหรือไม่ขอรับ แต่พวกเรายังอยากอยู่กับศิษย์พี่ต่ออีกสักหน่อย"

"พวกเจ้าต้องอยู่ต่อ นับตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไปตั้งใจเรียนรู้ทำตัวสงบเสงี่ยมสักหน่อย จะได้ไม่โดนผู้อื่นยุยงไม่กี่ประโยคก็ลืมกระทั่งว่าตนเองเป็นศิษย์อารามซิงอวิ๋น!"

ขณะที่เขาเอ่ยประโยคนี้ก็เผยรอยยิ้มระบายเต็มใบหน้า แต่นัยน์ตานิ่งขรึมราวกับเคลือบเกล็ดน้ำค้างแข็งเอาไว้

เจวี๋ยเซิ่งตกใจจนหดคอหนีโดยพลัน รีบบอกใบ้ให้ซี่จื้อรู้ว่าอย่าพูดอะไรต่อไปอีกเลย มองไม่เห็นหรือว่าศิษย์พี่ยังโกรธไม่หาย พอเดินเข้ามาก็หาเรื่องคุณหนูเถิง ตอนนี้พวกเขาเป็นพระโพธิสัตว์ดินเหนียวข้ามแม่น้ำเอาตัวไม่รอด* คุณหนูเถิงจะแย่อย่างไรยังมีกระดิ่งเสวียนอินที่ศิษย์พี่

* พระโพธิสัตว์ดินเหนียวข้ามแม่น้ำเอาตัวไม่รอด หมายถึงแม้แต่ตนเองยังปกป้องไม่ได้ ยิ่งไม่มีทางช่วยเหลือผู้อื่นได้เลย

มอบให้ หากมารผีดิบบุกมาจริง ทันทีที่กระดิ่งเสวียนอินบนข้อมือคุณหนูเถิงสั่นไหวศิษย์พี่ก็จะรีบไปอยู่แล้ว

ไม่คาดคิดว่าเถิงอวี้อี้นอกจากจะไม่ไปแล้ว กลับยิ้มแย้มหวานหยดแล้วนั่งลง "ซื่อจื่อ ข้าน้อยมาเพราะมีเรื่องสำคัญจะบอกกล่าว กว่าจะรอจนซื่อจื่อโผล่หน้ามาไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่คิดว่าซื่อจื่อเพิ่งมาถึงก็จะไล่ข้าน้อยไปแล้ว ข้าน้อยเดินจากไปไม่เป็นไรหรอก แต่เรื่องเกี่ยวพันถึงวิธีการกำจัดมารผีดิบ ไม่พูดออกไปเกรงว่าจะเสียงานได้"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยปากยิ้มๆ "ข้าไม่รู้เลยว่าคุณชายหวังยังกำจัดมารผีดิบได้ด้วย หากเจ้ามีวิธีดีๆ รับมือมารผีดิบได้จริง ก็ปกป้องตนเองได้แล้วสิ ยังต้องให้อารามชิงอวิ๋นกับอารามตงหมิงคุ้มครองด้วยหรือ"

"ข้าน้อยก็เพิ่งรู้วิธีนี้มาเมื่อช่วงบ่าย หากลองทำตามวิธีการนี้ดู บางทีอาจกำจัดมารผีดิบได้อย่างราบรื่นก็ได้"

ลิ่นเฉิงโย่วไม่เชื่อแม้แต่คำเดียว มารผีดิบเป็นถึงเจ้าแห่งสิ่งชั่วร้ายทั้งปวง ผู้อาวุโสที่มีอาคมเต๋าสูงส่งตั้งไม่รู้เท่าใดยังหาวิธีจัดการไม่ได้ สองสามวันมานี้เถิงอวี้อี้โดนกักตัวอยู่ในหอไฉ่เฟิ่ง จะไปสืบหาวิธีการล้ำเลิศนั้นมาจากที่ใด สตรีนางนี้เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว พลาดพลั้งไปสักนิดก็จะโดนนางวางแผนเอาคืน เมื่อบ่ายเพิ่งยุยงให้เจวี๋ยเซิ่งกับซื่อจื่อมาทะเลาะกับเขาเพื่อปกป้องคนของตน หากกล่าวถึงการยั่วยุผู้อื่นให้ไฟโทสะลุกโชนเรียกว่าเก่งกาจเป็นที่หนึ่ง เวลานี้ไม่มีอันใดทำก็โผล่มาแสดงความขยันขันแข็ง ผู้ใดจะรู้ว่านางกำลังคิดคำนวณอะไรอยู่ในใจอีก

หากเป็นยามปกติเขาก็พอมีเวลามาต้อนรับขับสู้นางอยู่ แต่ตอนนี้เขาทั้งเหนื่อยทั้งหิว ไม่มีกะจิตกะใจจะทำสิ่งใดทั้งนั้น

ก็แค่ไม่ยอมจากไปมิใช่หรือ ข้าย่อมมีวิธีอื่นมาจัดการนางอยู่แล้ว

เขาหันหลังเดินไปอีกทางหนึ่ง ระหว่างเดินไปก็ถอดซองธนูสะพายหลังลงมา

คราแรกเถิงอวี้อี้ยังรอให้ลิ่นเฉิงโย่วซักถาม มองไปเรื่อยๆ ก็พบว่ามีบางอย่างผิดปกติแล้ว ห้องโถงข้างวางเบาะที่นอนหนาๆ เอาไว้ มองดูแล้วน่าจะเป็นพื้นที่นอนหลับพักผ่อนยามค่ำคืน สองวันนี้ลิ่นเฉิงโย่วคงนอนในศาลเจ้าเพื่อที่จะตามจับปีศาจได้สะดวก

ลิ่นเฉิงโย่วเดินไปถึงหน้าเบาะที่นอน ล้มตัวลงไปข้างหน้าอย่างเกียจคร้าน "สองสามวันมานี้ข้าเหนื่อยแทบตายแล้ว ตอนกลางคืนยังต้องวิ่งวุ่นอีก นอนพักสักงีบก่อนแล้วกัน"

เหล่านักพรตต่างตกใจ

เถิงอวี้อี้พลันหน้าแดงก่ำ ผุดลุกขึ้นมาทันใด

ลิ่นเฉิงโย่วคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ยียวน ก่อนพลิกตัวลุกขึ้นมานั่ง แสร้งทำท่าจะถอดรองเท้า "คุณชายหวังอย่าเพิ่งไปสิ ก็แค่เห็นข้าตอนนอนหลับเองไม่ใช่หรือ ข้าไม่ถือสาเลยแม้แต่น้อย กลัวแต่ว่าแพร่งพรายออกไปแล้วจะไม่เป็นผลดีกับชื่อเสียงคุณชายหวังน่ะสิ"

เถิงอวี้อี้ลอบกัดฟันกรอด หันหลังให้ลิ่นเฉิงโย่วแล้วเร่งฝีเท้าเดินออกไปข้างนอก "ในอดีตมีวิธีหนึ่งเคยใช้กำราบราชาผีดิบแคว้นหนานจ้าวสำเร็จมาแล้ว ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาเต๋า นับเป็นวิธีการแปลกใหม่อีกทางหนึ่ง น่าเสียดายชื่อจื่อไม่อยากฟัง ข้าน้อยยังต้องพูดจามากความไปด้วยเหตุใดกัน เอาเถิด ถ้าเช่นนั้นข้าน้อยก็ขอตัวก่อน"

เดิมทีลิ่นเฉิงโย่วไม่ได้คิดจะปลดเข็มขัดถอดเสื้อจริงหรอก เพียงแค่อยากวางมาดข่มขวัญเถิงอวี้อี้เท่านั้น พอได้ยินนางเอ่ยถึงราชาผีดิบแคว้นหนานจ้าวสองมือก็หยุดชะงักการเคลื่อนไหว

หรือว่านางจะล่วงรู้วิธีดีๆ อะไรมาจริง

เขารีบปั้นหน้ายิ้มแย้ม "คุณชายหวังอย่าลืมเสียเล่า หากมารผีดิบยังไม่โดนจับ คนแรกที่จะต้องเคราะห์ร้ายก็คือเจ้า"

เถิงอวี้อี้หัวเราะออกมา แต่ไม่คิดจะหยุดฝีเท้า "ต่อให้ข้าน้อยตายไปแล้ว ซื่อจื่อยังต้องรับมือมารผีดิบอยู่ดีไม่ใช่หรือ ทั้งที่มีวิธีดีๆ เป็นต้นแบบอยู่ซื่อจื่อกลับไม่อยากฟัง ถึงอย่างไรพวกท่านก็มีความสามารถน่าอัศจรรย์อยู่แล้ว คิดว่าไม่หวังให้ผู้อื่นมาช่วยเสนอแผนการ อย่างมากก็เหน็ดเหนื่อยไปอีกไม่กี่รอบ สุดท้ายแล้วสักวันหนึ่งคงปราบปีศาจสองตนนั้นได้เอง"

ลิ่นเฉิงโย่วไอค่อกแค่กคำหนึ่ง ใช้สายตาสื่อสารบอกเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อให้ไปขวางเถิงอวี้อี้เอาไว้

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อกัดฟันวิ่งตามไป "คุณชายหวัง โปรดหยุดก่อน"

เถิงอวี้อี้เดินอ้อมเด็กชายสองคนออกไป "ไม่ต้องรั้งข้าเอาไว้เลย ศิษย์พี่ของพวกท่านมาทำกิริยารุ่มร่ามใส่ข้าก่อน นอกจากจะมากล่าวขออภัยต่อข้า ไม่อย่างนั้นข้าจะไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อรีบเข้าไปล้อมนางไว้อีก ทว่าก็จนปัญญาเพราะเถิงอวี้อี้ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไป

ลุงเฉิงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็เข้ามาขวางหน้าเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อ กล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยนเป็นมิตร "ท่านนักพรตทั้งสอง รบกวนหลีกทางด้วย"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อตะลึงงัน ลุงเฉิงเป็นบ่าวผู้ภักดีของจวนสกุลเถิง ภายนอกท่าทางสุภาพเป็นกันเอง ความจริงแล้วนิสัยเด็ดเดี่ยวมีไหวพริบ หากยังขัดขวางไม่ยอมให้คุณหนูเถิงจากไปอีก สองฝ่ายจะต้องเกิด

ความบาดหมางต่อกันแน่

เด็กชายทั้งสองทำอะไรไม่ถูก มองไปทางลิ่นเฉิงโย่วคล้ายจะขอความช่วยเหลือ

โดยปกติเหล่านักพรตช่างเจรจาพาที เวลานี้กลับสงบปากสงบคำอย่างจงใจ ลิ่นเฉิงโย่วเป็นฝ่ายล่วงเกินผู้อื่น จะจบเรื่องก็ควรต้องจัดการเองไม่ใช่หรือ

ลิ่นเฉิงโย่วลุกขึ้นมานานแล้ว เขายิ้มกว้างแล้วเดินทอดน่องเข้ามาใกล้เถิงอวี้อี้ "คุณชายหวัง เจ้ากินอาหารมาหรือยัง"

เถิงอวี้อี้เลิกคิ้วเรียวงามขึ้นเล็กน้อย *ดูจากนิสัยโอหังถือดีปานนั้นของลิ่นเฉิงโย่ว จะให้เขาก้มหน้ายอมรับผิดกลัวว่าจะยากเย็นยิ่งกว่าการปีนป่ายขึ้นสวรรค์เสียอีก ถามเช่นนี้กะทันหัน คงอยากจะกลบเกลื่อนเรื่องเมื่อครู่นี้ไปง่ายๆ กระมัง*

นางเอ่ยตอบอย่างเฉยชา "ท่านช่วยเตือนพอดี ข้าน้อยกำลังจะกลับไปกินอาหาร"

เมื่อกล่าวจบแล้วนางก็ย่างเท้าเดินต่อทันที

"บังเอิญถึงเพียงนี้เชียว ข้าก็หิวแล้ว" ลิ่นเฉิงโย่วหน้าหนาหาใดเปรียบอมยิ้มพลางขวางเถิงอวี้อี้ไว้ "ข้าเป็นห่วงว่าตอนกลางคืนปีศาจสองตนจะบุกเข้ามา เพิ่งสั่งเถ้าแก่เฮ่อให้เตรียมสุราอาหารโต๊ะใหญ่ หากคุณชายหวังยินดีให้เกียรติร่วมโต๊ะ ข้าจะให้พวกเขาส่งสุราหลงเกาที่คุณชายหวังชอบดื่มมาเพิ่มด้วย"

ประกายในดวงตาเถิงอวี้อี้ไหววูบ ลิ่นเฉิงโย่วนับเป็นคนยืดได้หดได้ คงเพราะมั่นใจว่านางจะต้องหวั่นไหว ถึงกับนำสุราหลงเกามาเจรจาสงบศึกกับนาง สุราชนิดนี้ราคาแพงเกินไป ตัดใจเรื่องค่าสุราได้เพียงใด

ก็ไม่อาจดื่มได้ทุกวัน นางยอมรับว่าจิตใจหวั่นไหวแล้ว มิหนำซ้ำเดิมทีก็ไม่คิดจะจากไปอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้จึงแสร้งถามอย่างไม่เต็มใจนัก "กี่กาหรือ"

ลิ่นเฉิงโย่วเพ่งพินิจมองเถิงอวี้อี้ สตรีนางนี้ดวงตาสีดำขลับเป็นประกาย มองปราดเดียวก็รู้ว่ามีความคิดชั่วร้ายอยู่ คาดการณ์ไว้แต่แรกว่านางต้องโลภไม่รู้จักพอแน่ แล้วก็เป็นจริงอย่างที่คิดไว้ นางมั่นใจว่าเขาจะต้องอยากรู้วิธีนั้น ถึงได้ไร้ความหวั่นเกรงเพราะมีไม้ตายอยู่ในมือ

หากเป็นเมื่อก่อนจะมีคนกล้าบังคับขู่เข็ญเขาอย่างนี้หรือ ไม่รอให้คนผู้นั้นมาวางแผนทำร้าย เขาคงทำให้ฝ่ายตรงข้ามเดือดร้อนแสนสาหัสไปนานแล้ว น่าเสียดายมารผีดิบเจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัดเกินไป เขาไม่อยากพลาดโอกาสที่จะจัดการกับเจ้ามารตนนี้ อีกอย่างเมื่อครู่ก็นับว่าเขาหยอกเย้านางเกินงาม ดูจากคนนิสัยเช่นนางจะต้องไม่ยอมเลิกราโดยง่าย ก็แค่สุราไม่กี่กาเองไม่ใช่หรือ ขอเพียงสืบพบเบาะแสที่เป็นประโยชน์ได้ นางชอบดื่มสุราก็ให้นางดื่มไปสิ

"ในเมื่อข้าจะเป็นเจ้าภาพ คุณชายหวังอยากดื่มเท่าไรก็เชิญได้เลย"

เถิงอวี้อี้ยิ้มกว้างด้วยความพอใจ "ความปรารถนาดีของซื่อจื่อข้าไม่อยากจะปฏิเสธ ลุงเฉิง หาได้ยากที่ซื่อจื่อจะต้อนรับอย่างมีน้ำใจไมตรีเช่นนี้ ท่านไปเรียกฮั่วชิวมาด้วย คืนนี้พวกเรานายบ่าวจะกินอาหารกันที่นี่แล้ว"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อดีใจเหลือเกิน คนหนึ่งเดินไปที่หอหน้าสั่งกำชับห้องครัวให้เตรียมอาหารอย่างเบิกบานใจ ส่วนอีกคนหนึ่งยุ่งกับการทำความสะอาดเบาะที่นั่ง

ลิ่นเฉิงโย่วดึงตัวซี่จื้อเอาไว้ แล้วส่งของห่อนั้นที่วางบนโต๊ะก่อนหน้านี้ให้เขา "ให้ห้องครัวเอาสิ่งนี้ไปต้มน้ำแกงแล้วยกมา เจ้าคอยจับตาดูอยู่

ข้างๆ ด้วย"

พวกเจี้ยนเทียนชะโงกมองคอยาว ก่อนตกตะลึงหน้าถอดสีไปฉับพลัน "รากวิญญาณหยกเพลิง!"

เถิงอวี้อี้รู้สึกฉงนสงสัย *รากวิญญาณหยกเพลิงคือสิ่งใดกัน*

เหล่านักพรตวิ่งกรูกันเข้าไปห้อมล้อมข้างกายลิ่นเฉิงโย่ว มองดูไปพลางส่งเสียงอุทานแสดงความประหลาดใจ "เป็นรากวิญญาณหยกเพลิงจริงๆ ด้วย 'สระหยกน้ำใสหลั่งไหลสู่รากวิญญาณ' แต่ไหนแต่ไรมาเคยเห็นชื่อนี้แค่ใน 'คัมภีร์เหวินชิงอวี้ซ่าน' วันนี้นับว่าได้เปิดหูเปิดตาแล้ว ว่ากันว่าในอดีตท่านเยี่ยนหมิงนำของสิ่งนี้กลับมาจากแคว้นผอหลัว ใช้อาคมเต๋าเพาะปลูก ผ่านร้อนผ่านหนาวร่วมสิบกว่าปีถึงจะแตกกิ่งออกมาสักกิ่ง ดื่มน้ำแกงจากมันแล้วไม่เพียงช่วยขจัดโรคภัยยืดอายุขัย ยังมีสรรพคุณช่วยป้องกันสิ่งชั่วร้ายด้วย"

เจี้ยนเทียนกวักมือเรียกเถิงอวี้อี้อย่างยินดีปรีดา "คุณชายหวังมานี่เร็วเข้า รู้อยู่ว่าท่านถือกำเนิดในตระกูลขุนนางใหญ่ ที่ผ่านมาคงเคยพบเห็นอะไรมาไม่น้อย แต่ข้ากล้าพนันได้เลยว่าท่านไม่เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อนอย่างแน่นอน"

เถิงอวี้อี้เดินเข้าไปพินิจพิจารณาโดยละเอียด มองเห็นว่ากลางฝ่ามือข้างขวาของลิ่นเฉิงโย่วถือของสิ่งหนึ่งมีรูปร่างคล้ายร่มเห็ดขนาดใหญ่ มองแวบแรกดูเหมือนเห็ดหลิงจือ แต่ของสิ่งนี้แยกออกเป็นสองสีอย่างชัดเจน หมวกเห็ดด้านบนสีเข้มดุจเปลวเพลิง ส่วนก้านด้านล่างกลับเปล่งประกายเย็นเยียบดั่งหยกขาว สีแดงกับสีขาวต่างขับเน้นความโดดเด่นของกันและกัน ราวกับน้ำแข็งและเปลวเพลิงหลอมรวมอยู่ด้วยกัน

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อลูบศีรษะเบาๆ "ที่แท้ศิษย์พี่เพิ่งไปเอาเจ้าสิ่งนี้

มานี่เอง พอกินมันเข้าไปแล้วจะช่วยให้รับมือมารผีดิบง่ายขึ้นบ้างใช่หรือไม่ ขอรับ"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยตอบ "ไม่ได้น่าอัศจรรย์ปานนั้น แต่ก็มีสรรพคุณช่วยปกป้องคุ้มครองอยู่ ดื่มน้ำแกงของมันแล้วชีพจรหัวใจจะได้รับการปกป้องจากฤทธิ์ยา ต่อให้โดนปีศาจทำร้ายบาดเจ็บ ก็จะโชคดีรอดตายมาได้ แต่น่าเสียดายยาออกฤทธิ์สั้นเหลือเกิน อย่างมากที่สุดคงอยู่ได้เพียงสามวันเท่านั้น"

"สามวันก็เพียงพอแล้ว" เหล่านักพรตดีใจจนเนื้อเต้น ไหนเลยจะคิดมากถึงเพียงนั้น "หลายปีมานี้ไม่รู้ว่ามีผู้คนมากมายเท่าใดออกตามหารากวิญญาณหยกเพลิง น่าเสียดายเนื้อหาในคัมภีร์เล่มนั้นหายสาบสูญไปครึ่งหนึ่ง คนทั่วหล้าทั้งไม่รู้ว่ามันถูกปลูกเอาไว้ที่ใด แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าจะต้องกินเข้าไปอย่างไร มาวันนี้เข้าใจทุกอย่างแล้ว ที่แท้เอามาต้มน้ำแกงดื่มนี่เอง ชื่อจื่อ ของหายากระดับนี้ท่านไปได้มาจากที่ใดหรือ"

พอกล่าวจบแล้วถึงรู้สึกว่าประโยคนี้ไม่จำเป็นต้องถามเลย สมุนไพรล้ำค่าระดับนี้จะหาพบข้างนอกได้อย่างไร คาดว่าคงไปเอามาจากในวังหลวง จะว่าไปแล้วด้วยนิสัยดื้อรั้นเกเรไม่มีใครเทียมของลิ่นเฉิงโย่ว ตราบใดที่เขาตั้งใจตามหา ไม่ว่าจะสมุนไพรเซียนที่ลอยล่องบนฟ้า หลบซ่อนอยู่บนพื้นดิน งอกงามอยู่ในภูเขาลึก หรืออยู่กับมังกรสีชาดที่อยู่ใต้น้ำ ก็ไม่มีสิ่งใดที่เขาจะหามาไม่ได้

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยว่า "ปีศาจสองตนนี้ซุ่มเงียบมาสองวันเต็มแล้ว ทั้งในเมืองและนอกเมืองไร้ความเคลื่อนไหว เรื่องนี้ผิดปกติอย่างยิ่ง คำนวณวันที่ออกจากค่ายกลดู อย่างช้าที่สุดภายในสองวันนี้พวกมันจะต้องออกมาก่อความวุ่นวาย เพื่อป้องกันไม่ให้มีอะไรผิดพลาดข้าจึงสั่งคนให้ไปเอา

เจ้าสิ่งนี้มาโดยเฉพาะ ซี่จื้อ เอาไปที่ห้องครัวเถอะ"

เหล่านักพรตดีใจเป็นล้นพ้น "ดีๆๆ ใครจะคิดว่าตอนยังมีชีวิตอยู่จะได้กินน้ำแกงเคี่ยวจากรากวิญญาณหยกเพลิงสักครั้งหนึ่ง"

ซี่จื้อถือรากวิญญาณหยกเพลิงจากไปอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษ ทุกคนช่วยกันเก็บกวาดศาลเจ้าเล็กๆ แห่งนี้ ไม่นานนักก็ทำความสะอาดพื้นที่ส่วนใหญ่เสร็จเรียบร้อย เพียงแต่ทางห้องครัวปรุงอาหารชักช้ายิ่ง รอจนกระทั่งบรรดาสาวใช้จัดวางชามตะเกียบเสร็จและกลับออกไปแล้ว อาหารก็ยังไม่ยกมาตั้งโต๊ะ

ทุกคนเดินอ้อมโต๊ะน้ำชามานั่งประจำที่ ลำดับที่นั่งก็ไม่มีการแบ่งแยกยศศักดิ์ ลุงเฉิงกับฮั่วชิวพยายามปฏิเสธสุดกำลัง แต่จนใจที่ห้านักพรตยืนกรานลากพวกเขามานั่งด้วยให้ได้ พอเห็นว่าลิ่นเฉิงโย่วกับเถิงอวี้อี้ไม่มีความเห็นเป็นอื่น ก็เลยต้องตอบรับคำเชิญนั่งร่วมโต๊ะ

เมื่อเป็นเช่นนี้บรรยากาศภายในศาลเจ้าจึงสนุกสนานครื้นเครง เนื่องจากประตูหน้าต่างเปิดกว้าง พอเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นสวนท่ามกลางความมืดยามราตรี สายลมโชยแผ่วโอบล้อม จันทร์เต็มดวงขมุกขมัว ทิวทัศน์มีเสน่ห์น่ารื่นรมย์

เจี้ยนเล่อจิบสุราหลงเกาอย่างอิ่มเอมพลางกล่าว "คุณชายหวัง วิธีจัดการมารผีดิบที่ท่านพูดถึงนั้นคืออะไรกัน ในใจข้าอึดอัดเหมือนโดนแมวข่วน ท่านก็อย่าเก็บเงียบไว้ผู้เดียวเลย รีบเล่าให้พวกเราฟังเถอะ"

เถิงอวี้อี้เอ่ยยิ้มๆ "ในอดีตเมื่อครั้งราชาผีดิบในแคว้นหนานจ้าวออกอาละวาด ผู้ที่กำราบมันได้ไม่ใช่ภิกษุนักบวช แต่เป็นพลทหารในค่าย วิธีการนี้ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาเต๋า จะว่าไปช่างธรรมดาสามัญนัก"

"วิธีธรรมดาสามัญ ทั้งยังไม่เกี่ยวข้องกับวิชาเต๋า?" น้ำเสียงลิ่นเฉิงโย่ว

ฉายแววเยาะหยัน "คุณชายหวังคงจะไม่บอกว่าพวกเขาถอนเขี้ยวคู่นั้นของมันกระมัง"

เถิงอวี้อี้คลี่ยิ้มบางๆ "ใช่แล้ว ราชาผีดิบเจาะจงบุกค่ายทหาร แต่ละคืนเข่นฆ่าทหารไปร่วมสิบนาย ภายหลังมีหมอผีเสนอแผนการรับมือ ท่านแม่ทัพจึงสั่งคนให้หาสายพิณแหลมคมมาสองเส้นแล้วผูกเป็นบ่วง ทางหนึ่งคล้องกับเขี้ยวราชาผีดิบไว้ ปลายอีกด้านให้เหล่าทหารกล้าร่วมกันออกแรงกระชากเขี้ยวคู่นั้นหลุดออกมา"

ลิ่นเฉิงโย่วสีหน้าแปลกพิกล เหล่านักพรตก็ตกตะลึงจนพูดไม่ออก

เถิงอวี้อี้กวาดสายตามองจากซ้ายไปขวารอบหนึ่ง ความคลางแคลงผุดขึ้นมาในใจ "เรื่องนี้มีอะไรไม่ถูกต้องอย่างนั้นหรือ"

ลิ่นเฉิงโย่วยิ้มเยาะ "คุณชายหวัง เรื่องนี้ท่านไปได้ยินมาจากที่ใดกัน"

เถิงอวี้อี้กะพริบตาปริบๆ ลุงเฉิงเป็นคนสุขุมรอบคอบมาตลอด ไม่มีทางพูดโกหกกับเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด แต่เพราะเหตุใดแววตาพวกลิ่นเฉิงโย่วจึงแปลกไปเช่นนี้

"เรียนซื่อจื่อ" ลุงเฉิงเป็นฝ่ายลุกขึ้นคำนับ "เรื่องนี้ข้าน้อยเป็นคนเล่าให้คุณชายฟังเอง ตอนนั้นข้าน้อยมีสหายเก่าผู้หนึ่งชื่อถานซวิน หลายปีก่อนเคยติดตามกองทัพไปประจำการชายแดนแถบแคว้นหนานจ้าวระยะหนึ่ง ข่าวลือเกี่ยวกับราชาผีดิบเขาก็เล่าให้ข้าน้อยฟังหลังกลับมาฉางอันแล้ว ตามที่ถานซวินเล่ามาหลังราชาผีดิบโดนถอนเขี้ยวแล้วร่างสลายกลายเป็นน้ำหนองกองหนึ่งทันที หลังจากนั้นไม่มีมารผีดิบออกอาละวาดอีกเลย คำพูดของเขาหนักแน่นน่าเชื่อถือ กล่าวว่าตนเองเห็นมากับตา แต่ข้าน้อยไม่เคยสืบหารายละเอียด เรื่องนี้ผ่านไปกว่าสิบปีแล้ว วันนี้ได้ยินทุกท่านเอ่ยถึงเขี้ยวของมารผีดิบ ข้าน้อยถึงนึกขึ้นมาได้ว่าเคยมีเรื่องเช่นนี้อยู่ด้วย"

ลิ่นเฉิงโย่วกับเหล่านักพรตสบตากันแวบหนึ่ง บนโต๊ะอาหารเงียบเสียงลงอย่างประหลาด

เถิงอวี้อี้เอ่ยถามด้วยความสงสัย "มีตรงที่ใดผิดปกติหรือ"

ลิ่นเฉิงโย่วยิ้มเย้ยหยัน "เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้"

ลุงเฉิงสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ซื่อจื่อ ทุกคำที่ข้าน้อยพูดมาเป็นความจริงทั้งสิ้น..."

ลิ่นเฉิงโย่วอธิบายด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ข้าไม่ใช่จะสงสัยว่าเจ้าโกหก แต่ไม่ว่ามารผีดิบหรือราชาผีดิบ เขี้ยวเป็นจุดสำคัญของพวกมันทั้งนั้น เมื่อใดโดนถอนออกไปก็จะสลายกลายเป็นน้ำหนองกองหนึ่งอย่างที่เจ้าว่า เพื่อรักษาชีวิตตนเองเอาไว้พวกมันจึงฝึกฝนให้เขี้ยวคู่นั้นแข็งแกร่งดั่งก้อนหิน ไม่ว่าจะไฟเผา มีดฟัน สายฟ้าฟาด เชือกดึง ก็สร้างความเสียหายให้มันไม่ได้เลย คนรุ่นก่อนก็เคยลองใช้เหล็กหลอมเป็นเชือกเส้นบางๆ มาถอนเขี้ยว สุดท้ายก็พ่ายแพ้ยับเยิน ดังนั้นเรื่องที่คนชื่อถานซวินนั่นเล่ามา บอกว่าใช้สายพิณสองเส้นก็สามารถถอนเขี้ยวของราชาผีดิบได้จึงไม่น่าเชื่อถือเลยจริงๆ อย่าว่าแต่วิธีที่ว่าจนทุกวันนี้ยังไม่เคยมีใครทำสำเร็จเลย สายพิณเดิมทีก็ขาดง่ายอยู่แล้ว จะใช้ดึงสิ่งที่แข็งแกร่งระดับนี้ได้อย่างไร"

เถิงอวี้อี้หัวใจเต้นโครมครามขึ้นมาโดยพลัน จู่ๆ ก็นึกถึงเส้นไหมในมือคนประหลาดที่ฆ่านางในชาติก่อนได้ มองดูว่าบางเฉียบถึงเพียงนั้น กลับสามารถเฉือนหนังตัดกระดูกได้ เพียงแต่อย่างหนึ่งเป็นเส้นไหม อีกอย่างหนึ่งเป็นสายพิณ

"ข้าว่าเจ้าคนแซ่ถานนั่นพูดโกหกแน่ๆ" เจี้ยนเล่อกล่าวด้วยความไม่พอใจ "อิทธิฤทธิ์ราชาผีดิบห่างชั้นกับมารผีดิบอยู่นะ ไม่แน่ว่าชาวหนานจ้าวอาจใช้วิธีอะไรสักอย่างปราบมันแล้วผู้คนในท้องที่แถวนั้นกลับเอาไป

เล่าลือกันปากต่อปากแบบผิดๆ จนกลายเป็นเรื่องเหลวไหลเกินจริง"

"เป็นเรื่องเหลวไหลเกินจริงหรือไม่ ตามหาถานซวินผู้นี้ให้เจอก็สิ้นเรื่องแล้วไม่ใช่หรือ" ลิ่นเฉิงโย่วหันไปมองลุงเฉิง "พ่อบ้านเฉิง ตอนนี้เขายังอยู่ในฉางอันหรือไม่"

ลุงเฉิงตอบอย่างเยือกเย็น "ข้าน้อยก็ไม่ทราบ ได้ยินว่าไม่กี่ปีก่อนถานซวินลาออกจากตำแหน่งกลับไปพักผ่อนอยู่บ้านเพราะอาการบาดเจ็บที่เอว อาศัยอยู่ที่อันเต๋อฟางทางทิศใต้ของฉางอันมาตลอด แต่ข้าน้อยไม่ได้ไปมาหาสู่กับเขานานแล้ว จึงไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

"ข้าจะให้คนไปสืบข่าวดู หากเขายังอยู่ในฉางอัน อีกสองวันก็คงได้ข่าวแล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วชำเลืองมองเถิงอวี้อี้ นางท่าทางผิดปกติมาตั้งแต่เมื่อครู่นี้แล้ว ใบหน้าซีดขาวเห็นได้ชัดว่ามีเรื่องในใจ "คุณชายหวัง?"

เถิงอวี้อี้ยกแขนเสื้อบังแล้วจิบสุราคำหนึ่ง คลี่ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "ข้าเข้าใจแล้ว ประเด็นที่ไม่สมเหตุผลที่สุดของเรื่องนี้ก็คือสายพิณคู่นั้น แต่หากบนโลกนี้มีอาวุธที่คมกริบปานนี้จริงเล่า ถึงแม้จะบางเฉียบดั่งสายฝนก็สามารถเฉือนหนังตัดกระดูกได้ มีความยืดหยุ่นบิดเป็นเกลียวและแน่นเหนียวไม่ด้อยไปกว่าของวิเศษ ไยไม่ลองสืบหาที่มาที่ไปของ 'สายพิณ' ที่ว่านี้ดูสักหน่อย หากสืบหาพบว่ามีอยู่จริง ยังต้องกังวลว่าจะไม่มีวิธีรับมือมารผีดิบอีกหรือ"

เจวี๋ยเซิ่งจิตใจว้าวุ่นสับสนไปชั่วขณะ นึกถึงภาพวาดที่เถิงอวี้อี้เคยให้พวกเขาดูในคืนนั้นขึ้นมาได้กะทันหัน ในภาพวาดเป็นเส้นไหมที่บางเฉียบดั่งสายฝนเส้นหนึ่งพอดี 'เส้นไหม' นี้คงไม่เกี่ยวข้องกับ 'สายพิณ' ที่ใช้จัดการราชาผีดิบแคว้นหนานจ้าวหรอกนะ

"บางเฉียบดั่งสายฝน? ทั้งยังเฉือนหนังตัดกระดูกได้?" ลิ่นเฉิงโย่วขมวดคิ้วมุ่น "เหตุใดข้าถึงไม่เคยได้ยินว่ามีของดีเช่นนี้อยู่ด้วย คุณชายหวังไปได้ยินมาจากที่ใดกัน"

เถิงอวี้อี้รู้สึกผิดหวังอยู่เล็กน้อย ไม่น่าเชื่อว่ากระทั่งลิ่นเฉิงโย่วก็ยังไม่เคยเห็นอาวุธลับชนิดนี้มาก่อน เรื่องนี้ผิดปกติมากเกินไปแล้ว คืนนั้นนางคงไม่ได้ตาฝาดไปใช่หรือไม่ นางเข้าใจผิดว่าเป็นอาวุธลับ ความจริงแล้วเป็นเพียงเส้นไหมธรรมดาเส้นหนึ่ง เพียงเพราะคนผู้นั้นวรยุทธ์ลึกล้ำ ถึงได้กลายเป็นอาวุธคมกริบสังหารคน?

"ข้าน้อยไม่มีความรู้เรื่องอาวุธแม้แต่น้อย" นางคิดทบทวนก่อนเอ่ยว่า "บังเอิญได้ยินนักเดินทางพูดคุยเรื่องนี้กันก่อนจะลงเรือ ระหว่างข้าน้อยเดินทางมาฉางอันเมื่อไม่นานมานี้ พวกท่านก็รู้ว่ายามเรือจอดเทียบท่าต้านลม เหล่าจอมยุทธ์และปัญญาชนมักจะนั่งดื่มสุราพูดคุยกันตรงกราบเรือ ตลอดเส้นทางกลับเมืองหลวง เดินทางไปหยุดพักไป ข้าน้อยจึงได้ฟังเรื่องเล่าลือแปลกพิสดารจากต่างแดนมาไม่น้อย"

เจี้ยนเทียนถามขึ้นบ้าง "พูดเสียจนข้าอยากรู้ขึ้นมาแล้ว บนโลกนี้มีอาวุธชนิดนี้จริงหรือ เพราะเหตุใดถึงไม่เคยพบเห็นในตลาดของฉางอันเลยเล่า"

ลิ่นเฉิงโย่วลูบไล้ขอบจอกสุรา เรื่องที่ในค่ายทหารหนานจ้าวใช้สายพิณถอนเขี้ยวอาจเป็นความเท็จ แต่นับจากนั้นราชาผีดิบก็ไม่ออกอาละวาดอีกเลยเป็นความจริง หากไม่ใช่วิธีนี้ แล้วปราบราชาผีดิบได้อย่างไรกัน เรื่องนี้ต่อให้มีแปดส่วนปั้นแต่งขึ้นมา อย่างน้อยก็มีสองส่วนเกิดขึ้นจริง หรือคืนนี้จะให้คนไปสืบเรื่องถานซวินผู้นี้เลยดีหรือไม่กันนะ

ในตอนนี้เองก็มีคนโผล่หน้าเข้ามารายงาน "ซื่อจื่อ มีคนส่งจดหมาย

จากข้างนอกมาแล้วขอรับ คนอยู่ที่หอหน้าบอกว่าต้องการมอบจดหมายให้ท่านเองกับมือ"

ลิ่นเฉิงโย่วจึงลุกขึ้น "ทุกท่านค่อยๆ ดื่ม ขออภัยที่ข้าต้องขอตัวสักครู่"

ลิ่นเฉิงโย่วเดินออกไปไม่นาน ซี่จื้อก็เดินนำบรรดาสาวใช้มาส่งอาหารอย่างเริงร่า "รบกวนให้ทุกท่านรอนานแล้ว"

เมื่ออาหารหลากหลายสีสันถูกยกมาตั้งโต๊ะ บรรยากาศภายในศาลเจ้าก็คึกคักขึ้นมาในพริบตา

ก่อนจะลงหม้อรากวิญญาณหยกเพลิงงดงามน่าตื่นตา แต่หลังต้มน้ำแกงแล้วกลับส่งกลิ่นแปลกประหลาด เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อเดินวนวุ่นวายไปรอบโต๊ะเพื่อแบ่งน้ำแกงให้ทุกคน

ทุกคนที่ร่วมโต๊ะอาหารได้รับส่วนแบ่งคนละชาม เถิงอวี้อี้ก็เช่นกัน นางไม่รีบร้อนดื่มน้ำแกง แต่พิจารณามองน้ำแกงในชามก่อน ของสิ่งนั้นสีเดิมจางหายไปหมดแล้ว ลักษณะคล้ายผ้าฝ้ายเกาะตัวเป็นกระจุก

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อปิดฝาครอบชามน้ำแกงของลิ่นเฉิงโย่วอย่างระมัดระวัง แล้วนั่งลงยกน้ำแกงของตนเองดื่มรวดเดียวหมด พอเงยหน้าขึ้นเห็นเถิงอวี้อี้ลังเลไม่ยอมดื่มจึงรีบเอ่ยเตือนว่า "คุณชายหวังดื่มเร็วเข้าเถอะ น้ำแกงสมุนไพรวิเศษชนิดนี้ต้องดื่มตอนร้อนๆ ถึงจะออกฤทธิ์ได้ดีที่สุด"

เถิงอวี้อี้พยักหน้ารับรู้ ฝืนใจดื่มคำหนึ่ง โชคดีว่าถึงน้ำแกงจะส่งกลิ่นประหลาดไปบ้าง แต่รสชาติกลับไม่เข้มข้นจนเกินไป ขณะที่นางกำลังจะดื่มให้หมดในคราวเดียวลิ่นเฉิงโย่วก็ถือจดหมายฉบับหนึ่งเดินกลับมา พอย่างเข้าประตูเห็นเถิงอวี้อี้ยกชามน้ำแกงขึ้นดื่มสีหน้าเขาก็แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ท่าทางคล้ายอยากจะยับยั้งเอาไว้

"ช้า..."

ทว่าก็ช้าไปแล้วก้าวหนึ่ง เถิงอวี้อี้ดื่มน้ำแกงที่เหลือรวดเดียวหมดเกลี้ยงแล้ว พอดื่มเสร็จก็สบสายตาแปลกพิกลของลิ่นเฉิงโย่ว นางจึงอดงุนงงไม่ได้ "มีอะไรหรือ"

สีหน้าลิ่นเฉิงโย่วกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว เขาเดินกลับมานั่งที่เดิม มองหน้าเจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้ออย่างมีความหมายลึกซึ้งแอบแฝง

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อเปิดฝาครอบชามของลิ่นเฉิงโย่ว "ศิษย์พี่ รีบดื่มเถอะ ขืนชักช้าจะเย็นชืดเสียหมด"

ลิ่นเฉิงโย่วครุ่นคิดแต่ไม่เอ่ยปาก รับชามน้ำแกงมาดื่มหมดในคราวเดียว

แต่ไหนแต่ไรมาเถิงอวี้อี้จะมีอาการมือเท้าเย็น แต่ดื่มน้ำแกงแล้วกลับรู้สึกร้อนผ่าวทั่วลำคอ สองเท้าราวกับแช่อยู่ในน้ำอุ่น กลางฝ่าเท้ามีไออุ่นลอยขึ้นมาอย่างอ้อยอิ่ง หลังจากนั้นไม่นานกระทั่งแผ่นหลังก็เริ่มมีเหงื่อออก อบอุ่นสบายไปทั้งตัวคล้ายนั่งอยู่หน้าเตาไฟ

นางค่อยๆ เช็ดเหงื่อที่ไหลซึม สมุนไพรชนิดนี้ออกฤทธิ์ดีเยี่ยมสมคำเล่าลือจริงๆ

ลุงเฉิงกับฮั่วชิววางชามกับตะเกียบลงอย่างไม่สบายใจ "คุณชาย เหตุใดหน้าท่านถึงแดงเช่นนี้"

คนทั้งสองสีหน้าเป็นปกติ ไม่เห็นมีเหงื่อออกสักนิด เถิงอวี้อี้เอ่ยถามด้วยความฉงนใจ "พวกท่านไม่รู้สึกร้อนบ้างหรือ"

"ร้อน?" เจี้ยนเซียนยุ่งกับการคีบกับข้าวลงในชามของตน "ดื่มน้ำแกงแล้วกินอาหารต่อ ดูเหมือนจะร้อนขึ้นมาสักหน่อยนะ เอ๋? คุณชายหวังบนศีรษะท่านเหตุใดมีเหงื่อผุดพรายอย่างนั้นเล่า"

แม้ทุกคนจะมีใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง แต่กลับไม่เหงื่อแตกพลั่กอย่างเถิงอวี้อี้ นางเหลียวซ้ายแลขวา สบสายตาแปลกพิกลของลิ่นเฉิงโย่วอย่างไม่ทันตั้งตัว หัวใจพลันเต้นตุบๆ เร็วระรัวขึ้นมา

ลิ่นเฉิงโย่วแสร้งไม่รู้ไม่ชี้ "รากวิญญาณหยกเพลิงเป็นสมุนไพรที่มีสรรพคุณบำรุงชั้นเลิศ คุณชายหวังไม่มีกำลังภายในเหมือนพวกข้า เพิ่งจะดื่มลงท้องจึงปรับตัวไม่ได้อยู่บ้าง ข่มฤทธิ์ยาไปสักสองสามวันประเดี๋ยวก็ดีขึ้น"

"ใช่ๆ ตอนข้ายังหนุ่มเวลากินของบำรุงลมปราณ ก็เคยมีเหงื่อร้อนๆ แตกพลั่กอย่างคุณชายหวังนี่ล่ะ"

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อพยักหน้าทันควัน "คุณชายหวังไม่ต้องเป็นห่วง นี่เป็นเรื่องดีนะ ท่านอาจารย์เคยกล่าวไว้ รากวิญญาณหยกเพลิงสรรพคุณล้ำเลิศ หากท่านมีโรคเก่าเรื้อรังอันใด อาศัยฤทธิ์ยาในน้ำแกงชามนี้ไม่แน่อาจจะขจัดต้นตอโรคภัยไปหมดสิ้นก็ได้"

ลุงเฉิงได้ยินประโยคนี้แล้วทั้งรู้สึกยินดีและวิตกกังวล นับตั้งแต่คุณหนูพลัดตกน้ำครั้งก่อนเขาก็เป็นห่วงอยู่เสมอว่าคุณหนูจะหลงเหลืออาการเจ็บป่วยใดไว้ ดื่มน้ำแกงสมุนไพรวิเศษนี้แล้วไม่แน่ว่าจะหายดีเป็นปลิดทิ้ง เขาเพ่งพินิจสีหน้าเถิงอวี้อี้อย่างละเอียด ก่อนเอ่ยถามอย่างเคร่งเครียด "ท่านรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่"

เถิงอวี้อี้ลองจับสังเกตเงียบๆ พักหนึ่ง รับรู้ได้ว่าร่างกายไม่มีส่วนใดรู้สึกไม่สบาย จึงยิ้มออกมาพลางว่า "ทำให้ทุกท่านต้องขบขันแล้ว คิดว่าพอได้ระบายเหงื่อออกมาก็คงจะดีขึ้นเอง"

ในตอนนี้เองก็มีบ่าวรับใช้ในหอโผล่มาชะโงกหน้าด้อมๆ มองๆ อยู่ข้างนอก "ซื่อจื่อขอรับ ข้าน้อยมีเรื่องสำคัญจะรายงาน"

ลิ่นเฉิงโย่วกวักมือเรียกคนผู้นั้น

บ่าวรับใช้ในหอผู้นี้ชื่ออาเหยียน ปกติคอยรับผิดชอบต้อนรับและส่งแขกอยู่ที่หน้าหอ เป็นชายรูปร่างห้าใหญ่สามหนา* วิ่งเหยาะๆ มาจนถึงตรงหน้าลิ่นเฉิงโย่ว "แม่นางเก๋อจินกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีมีปากเสียงกันขอรับ เจวี่ยนเอ๋อร์หลีทำหยกประดับชิ้นหนึ่งของแม่นางเก๋อจินร่วงแตก แม่นางเก๋อจินโมโหเดือดดาล ด่าทอเจวี่ยนเอ๋อร์หลียกใหญ่ เจวี่ยนเอ๋อร์หลีตกใจเสียขวัญมาก พยายามจะชดใช้ความผิดเต็มที่ แต่แม่นางเก๋อจินไม่ยอมรับฟัง ยืนกรานจะให้เจวี่ยนเอ๋อร์หลีย้ายออกจากห้องนอนของนางประเดี๋ยวนี้เลย พวกนางสองคนทะเลาะกันไม่เลิกราทำให้คนในหอตื่นตกใจไปด้วยแล้ว เอ้อต้าเหนียง ว่อต้าเหนียง แล้วก็เถ้าแก่เร่งไปเกลี้ยกล่อมอยู่นานก็ไม่มีประโยชน์ จำต้องให้ข้าน้อยมาสอบถามซื่อจื่อ เอะอะโวยวายอย่างนี้ต่อไปก็ไม่สมควร จะให้พวกนางสองคนแยกห้องกันอยู่ได้หรือไม่"

คนร่วมโต๊ะอาหารต่างตะลึงงัน เดิมทีเจวี่ยนเอ๋อร์หลีพักอาศัยอยู่เรือนหลังเดียวกับเหล่าหญิงคณิกาอายุน้อย แต่เพราะโดนมารผีดิบจับจ้องอยู่ ลิ่นเฉิงโย่วจึงจัดให้นางย้ายมาพักอยู่ห้องเดียวกับเก๋อจินชั่วคราว ส่วนเถิงอวี้อี้นั้นพักอยู่ห้องฝั่งตรงข้ามกับพวกนาง เมื่อเป็นเช่นนี้เวลามารผีดิบบุกมาแผลงฤทธิ์จะได้ดูแลพวกนางง่ายสักหน่อย

อาเหยียนมีทักษะรู้จักสังเกตสีหน้าคน อีกทั้งนับว่าพอมีฝีปากฉะฉานใช้ได้ เผยสีหน้าลำบากใจแล้วเอ่ย "เถ้าแก่บอกว่าความจริงเรื่องจุกจิกเช่นนี้ไม่ควรมารบกวนซื่อจื่อ แต่ซื่อจื่อเคยสั่งเอาไว้ เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับแม่นางเก๋อจินไม่อาจย้ายที่พักได้ตามอำเภอใจ ดังนั้นเถ้าแก่จึงตั้งใจ

* ห้าใหญ่สามหนา หมายถึงคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงจะต้องมีห้าใหญ่ประกอบด้วยสองมือ สองเท้า และหนึ่งศีรษะ ส่วนสามหนาประกอบด้วยขา เอว และคอ

ให้ข้าน้อยมาขอคำแนะนำจากซื่อจื่อ"

ลิ่นเฉิงโย่วตอบรับอย่างไม่ลังเล "ในเมื่อทะเลาะกันขึ้นมาแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ให้พวกนางสองคนแยกกันอยู่เถอะ แต่เจวี่ยนเอ๋อร์หลีผู้นั้นจะย้ายออกไปอยู่ไกลมากไม่ได้ หาห้องพักให้นางบนระเบียงทางเดินเส้นนั้นแล้วกัน ระยะห่างไม่ให้เกินสองห้อง ประเดี๋ยวจะดูแลกันได้ไม่ทั่วถึง จัดการเรียบร้อยแล้วให้มาบอกเจวี๋ยเซิ่งกับซื่จื่อ พวกเขาจะไปวาดยันต์ติดนอกประตูห้องให้ใหม่"

อาเหยียนค้อมกายลงรับฟังคำสั่ง "ทำให้ซื่อจื่อต้องขบขันแล้ว หลังแม่นางเก๋อจินเสียโฉมก็ราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน แต่ก่อนใครๆ ก็ชื่นชอบนาง ตอนนี้นางกลับกลายเป็นหญิงคลุ้มคลั่ง แต่ว่าจะโทษนางก็ไม่ได้..." ทันใดนั้นก็สะดุ้งตกใจจนตัวสั่น แล้วส่งยิ้มประจบประแจง "ข้าน้อยปากมากจริงเชียว เรื่องพวกนี้คิดว่าซื่อจื่อคงสืบทราบมาหมดแล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วอุทานออกมาคำหนึ่ง "ข้าชอบคนปากมากอย่างเจ้านี่ล่ะ! ฟังเรื่องแปลกใหม่เพิ่มเติมบ้างก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร เจ้าแค่พูดมาก็พอ นึกเรื่องอะไรได้ก็เล่าออกมา เล่าได้ดีจะมีรางวัลให้"

อาเหยียนมีท่าทีกระตือรือร้นขึ้นมาทันที ถูมือไปมาอย่างเบิกบานใจ เค้นสมองขบคิดรอบหนึ่งก็เผยสีหน้าทุกข์ระทม "ข้าน้อยมีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง ยิ่งอยากจะพูดยิ่งคิดอะไรไม่ออก ไม่อย่างนั้นซื่อจื่อถามข้าน้อยสักสองสามคำถามได้หรือไม่ขอรับ"

เจี้ยนเล่อยิ้มหน้าระรื่น "เช่นนั้นข้าจะไม่เกรงใจแล้ว อันที่จริงดาวเด่นในหอของพวกเจ้าก็มีการแบ่งระดับชนชั้น ในเมื่อเก๋อจินมาอยู่หอไฉ่เฟิ่งของพวกเจ้าได้ไม่นาน ก่อนนางจะมาแม่นางคนใดที่มีอำนาจมากที่สุด"

"เรียนท่านนักพรต ก่อนแม่นางเก๋อจินจะมา เดิมทีเว่ยจื่อกับ

เหยาหวงมีอำนาจมากที่สุด พอแม่นางเก๋อจินมาถึง สองคนนี้ก็ถูกกดข่มลงไป ฟังจากเถ้าแก่ได้ความว่าหากแม่นางเก๋อจินไม่เกิดเรื่อง เดือนนี้ก็จะได้รับการตัดสินชื่อเป็น 'ยอดบุปผา' แล้ว ถึงเวลานั้นเพียงแค่ค่าสุราแม่นางเก๋อจินก็ได้ส่วนแบ่งสองพันเฉียน นี่ยังไม่นับรวมรางวัลอื่นอีก หากสถานการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ เพียงไม่กี่ปีแม่นางเก๋อจินก็ไถ่ตนเองได้แล้ว ไหนเลยจะรู้ว่าวูบเดียวทุกอย่างกลับพังไม่เป็นท่า"

ห้านักพรตถามขึ้น "เว่ยจื่อ? เหยาหวง? สองคนนั้นที่ล้มป่วยอยู่ใช่หรือไม่ ข้าจำได้ว่าวันนี้ตอนซื่อจื่อเรียกแม่นางทั้งหลายในหอไปแช่น้ำในถัง สองคนนี้อ้างว่าป่วยจึงพักผ่อนอยู่ในห้อง เมื่อซื่อจื่อเรียกตัวถึงยินยอมออกมา"

"เป็นพวกนางสองคนนี่ล่ะ แม่นางเว่ยจื่อเชี่ยวชาญทั้งการร่ายรำทั้งบทกวี ตอนหอไฉ่เฟิ่งยังไม่เปิดกิจการก็มีชื่อเสียงโด่งดังแล้ว อย่ามองว่านางรูปร่างอวบอิ่มกว่าแม่นางคนอื่น ยามร่ายรำกลับคล่องแคล่วพลิ้วไหวอย่างยิ่ง โดยเฉพาะระบำหูเสวียน ถึงแม้จะมอบลูกกลมขนาดเล็กเพียงใดให้ นางก็สามารถหมุนเหนือศีรษะได้ดุจนกโบยบิน

ส่วนแม่นางเหยาหวง ยิ่งไม่ต้องพูดให้มากความ รูปโฉมและความสามารถล้วนโดดเด่นกว่าใคร ยามขับขานบทเพลงไพเราะน่าฟังดุจนกขมิ้นบนต้นไม้ไม่มีผิด นอกจากนี้นางยังมีพรสวรรค์เป็นเลิศอีกอย่าง นั่นก็คือสามารถเลียนเสียงร้องของลิงกับนกได้ จากที่นางเล่ามาตอนยังเล็กเคยเรียนรู้ศิลปะการเปล่งเสียงจากบุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่ง ดังนั้นจะให้เลียนเสียงอะไรก็ได้ทั้งนั้น จำได้ว่าหอไฉ่เฟิ่งเปิดกิจการสองสามเดือนแรกคุณชายตระกูลแม่ทัพพวกนั้นยังมาที่นี่เพราะนางเลย"

เจี้ยนเทียนถามขึ้นว่า "พวกนางสองคนเริ่มป่วยเมื่อใดกัน"

"แม่นางเว่ยจื่อล้มป่วยมาหลายวันแล้ว ส่วนแม่นางเหยาหวงตกใจเสียขวัญเช้าวันนี้หลังรู้เรื่องชิงจือกระโดดบ่อน้ำขอรับ"

ห้านักพรตสีหน้าผิดแผกไปเล็กน้อย นี่จะล้มป่วยได้ประจวบเหมาะไปหรือไม่

เจี้ยนสี่เอ่ยถามขึ้นอีก "พวกนางกับแม่นางเก๋อจินสนิทสนมกันดีหรือไม่"

อาเหยียนหัวเราะอย่างกระอักกระอ่วน "ปกติข้าน้อยรับผิดชอบเพียงการต้อนรับและส่งแขกหน้าประตู กว่าจะได้พบเจอแม่นางในหอช่างยากเย็น ดาวเด่นเลื่องชื่อสองสามนางนี้ยิ่งเป็นคนสำคัญดั่งเทพเซียน บางครั้งข้าน้อยได้เห็นแวบหนึ่งก็ไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างพวกนางเป็นอย่างไรข้าน้อยก็ไม่อาจรู้ได้ขอรับ"

เจี้ยนเทียนยังซักไซ้อย่างไม่ยอมแพ้ "แม่นางเก๋อจินถูกทำร้ายเสียโฉมเป็นเรื่องใหญ่ ช่วงหลายวันนั้นหอไฉ่เฟิ่งของพวกเจ้าจะต้องโกลาหลวุ่นวายแน่ คืนนั้นเว่ยจื่อกับเหยาหวงอยู่ที่ใด ไม่มีใครสงสัยพวกนางเลยหรือ"

อาเหยียนตกตะลึงอ้าปากค้าง "บอกว่าเป็นฝีมือวิญญาณอาฆาตไม่ใช่หรือขอรับ ในหอวุ่นวายอยู่ตั้งหลายวัน วิญญาณหญิงสาวดวงนั้นมีคนเคยพบเห็นไม่น้อย"

"เถ้าแก่ของพวกเจ้าก็เชื่อคำกล่าวอ้างเช่นนี้ด้วย ยอดบุปผาประจำหออยู่ๆ โดนทำร้ายเสียโฉม เขาไม่รู้สึกเสียดายคนก็ต้องรู้สึกเสียดายเงินบ้าง หลังเกิดเรื่องไม่เคยคิดเรียกผู้ใดมาซักถามเลยหรือ"

ยามนี้เองลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยปากเล่าอย่างไม่รีบร้อน "ถามแล้ว คืนนั้นเว่ยจื่อไปร่วมงานเลี้ยงเป็นเพื่อนรองเสนาบดีหลินแห่งกรมอากร ส่วนเหยาหวงไปร่วมงานชมโคมไฟกับคุณชายใหญ่เว่ยบุตรชายหนิงอันป๋อ*

* ป๋อ คือหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าขั้นรองจากขั้นอ๋อง ได้แก่ กง โหว ป๋อ จื่อ หนาน

ที่สระฉวี่เจียง คนที่ติดตามไปมีจำนวนมาก เที่ยวเล่นยามพลบค่ำ วันต่อมาถึงกลับ"

ห้านักพรตนิ่งอึ้งไป "ที่แท้ชื่อจื่อตรวจสอบมาก่อนแล้ว"

อาเหยียนยิ้มเจื่อน "ความจริงเถ้าแก่ของพวกเราก็เคยเรียกคนในหอมาซักถามทีละคนนะขอรับ จะบังเอิญก็ตรงที่ดาวเด่นหลายคนนั้นหากไม่อยู่เป็นเพื่อนแขกที่หอหน้า ก็ติดตามแขกออกไปข้างนอก กลับไม่พบใครน่าสงสัยสักคน รวมกับเรื่องในหอมีผีสิงเป็นเรื่องจริง เถ้าแก่ถึงได้เชื่อว่าแม่นางเก๋อจินถูกวิญญาณอาฆาตทำร้ายบาดเจ็บ"

เถิงอวี้อี้นั่งฟังอย่างสงบมาระยะหนึ่ง ร่างกายยิ่งร้อนผ่าวขึ้นทุกขณะ แม้อยากจะฟังบ่าวรับใช้ผู้นี้เล่าเรื่องให้ละเอียด ทว่าจนใจที่เหงื่อแตกพลั่กไม่ยอมหยุด เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากเรื่องนี้จึงอดเอ่ยถามไม่ได้ว่า "ตอนเที่ยงวันข้าดื่มน้ำชาอยู่ที่หอหน้า คลับคล้ายได้ยินคนพูดว่าช่วงนี้ชิงจือใช้เงินฟุ่มเฟือยขึ้นมาก หอไฉ่เฟิ่งก็มีคนทั้งหมดอยู่เท่านี้ เจ้าอาจไม่คุ้นเคยกับเหล่าดาวเด่นในหอ แต่ก็น่าจะสนิทสนมกับชิงจืออยู่บ้าง เจ้ารู้หรือไม่ว่านางไปได้เงินมาจากที่ใดกัน"

อาเหยียนกล่าวด้วยความประหลาดใจ "ชิงจือมีเงินใช้ฟุ่มเฟือย? มิน่าเล่าช่วงที่ผ่านมานางเด็กผู้นี้ไม่มาขอดื่มสุรากับพวกเราแล้ว คุณชายไม่รู้อะไร สาวใช้ชื่อชิงจือนางนี้บางครั้งท่าทางทึ่มๆ ดูไม่มีเล่ห์เหลี่ยม บางครั้งฉลาดทันคน ข้อเสียสำคัญที่สุดของนางคือความตะกละ พอเจอสุราอาหาร หลอกขอกินได้เป็นหลอก แย่งกินได้เป็นแย่ง ตอนนางรับใช้อยู่ข้างกายแม่นางเก๋อจินเดิมทีมีหน้ามีตานักล่ะ หลังแม่นางเก๋อจินถูกทำร้ายเสียโฉม สถานะบ่าวไพร่ระดับล่างก็พลอยตกต่ำลงตามไปด้วย ชิงจือก็ไม่กล้าไปขโมยอาหารที่ห้องครัว ได้แต่ขอกินขอดื่มตามห้องนั้น

ห้องนี้ไปทั่ว ไล่เท่าไรก็ไล่ไม่ไป ใครต่อใครเห็นหน้านางก็รู้สึกรำคาญ คุณชายพูดเช่นนี้ขึ้นมาข้าน้อยจึงนึกขึ้นมาได้ หลายวันก่อนหน้านี้นางมีท่าทางผิดปกติอยู่สักหน่อยจริงๆ สีหน้ายิ้มแย้มเหมือนดอกไม้บานอย่างกับเก็บสมบัติล้ำค่ามาได้"

เถิงอวี้อี้มองหน้าลิ่นเฉิงโย่ว ประหลาดใจที่เห็นสีหน้าเขาสงบราบเรียบ ดูไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อย

"ระยะนี้ปีศาจออกอาละวาด คนในหอต่างตกอยู่ในอันตราย นางมีเรื่องอะไรให้ดีใจถึงเพียงนั้นกัน เคยมีคนมาหานางหรือไม่ หรือว่าเมื่อไม่นานมานี้ได้ไปรู้จักพบเจอกับผู้ใดเข้า"

"น่าจะไม่มีขอรับ" อาเหยียนไตร่ตรองอย่างรอบคอบ "หลังแม่นางเก๋อจินเสียโฉมข้างกายขาดคนไม่ได้ ตอนแรกชิงจือยังตั้งตารอให้แม่นางเก๋อจินกลับมารูปโฉมงดงามดังเดิม ดังนั้นจึงคอยปรนนิบัติรับใช้อย่างขยันขันแข็งเลยทีเดียว หลายวันก่อนยุ่งปานนั้น แค่จะนอนหลับให้สบายยังยาก จะหาโอกาสใดไปคบหาสหายเพิ่ม ต่อมาไม่นานก็เกิดเรื่องมีปีศาจโผล่มา หอไฉ่เพิ่งโดนสั่งปิด คนในหอไม่มีโอกาสออกไปข้างนอกเลย ชิงจือก็ไม่มีข้อยกเว้น มิหนำซ้ำที่ผ่านมาข้าน้อยก็อยู่หน้าประตูคอยรับส่งแขก ไม่เคยได้ยินเลยว่ามีคนมาหาชิงจือ"

"เรื่องพวกนี้ไม่แปลกใหม่มากพอ" ลิ่นเฉิงโย่วหมุนจอกสุราเล่น "ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่ เจ้าลองคิดให้ดีๆ ซิ ไม่อย่างนั้นเงินค่าสุราของข้าพวกนี้อยากจะตัดใจให้ก็คงทำไม่ลงแล้ว"

อาเหยียนเค้นสมองคิดอยู่สักพัก ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยความดีใจ "มีแล้วขอรับ ชิงจือชอบพูดว่าตนเองมีพี่สาวอยู่ผู้หนึ่ง ในอดีตสองพี่น้องพลัดพรากจากกัน เงียบหายไร้ข่าวคราวมาตลอด ปกติพอนางเก็บออมเงิน

ได้จำนวนหนึ่งจะเอาไปใช้ไหว้วานคนสืบหาเบาะแสพี่สาวของนางจนหมด ว่อต้าเหนียงได้ยินเข้าจึงเอาแต่ดุด่าว่าชิงจือโง่เง่าเสียสติ บอกว่าชิงจือไม่มีพี่สาวสักหน่อย ในครอบครัวมีเพียงน้องสาวผู้เดียว ที่สำคัญน้องสาวนางตายไปนานแล้วตั้งแต่โดนขายออกไปโน่น ตอนนี้เรื่องก็ผ่านมาตั้งหลายปี จะไปมีพี่สาวมาจากที่ใดได้อีก"

ดูท่าทางลิ่นเฉิงโย่วจะสนใจเรื่องนี้มากทีเดียว เขาใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่จึงเอ่ยว่า "ยังมีอีกหรือไม่"

อาเหยียนหนังศีรษะชาหนึบ แทบอยากจะรีดเค้นทุกสิ่งออกมาให้หมดไส้หมดพุง "ขอข้าน้อยคิดให้ดีก่อนขอรับ...ขอคิดให้ดีก่อน"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยเตือนสติเขา "ระยะนี้ชิงจือพูดจาอะไรแปลกๆ บ้างหรือไม่"

อาเหยียนเหม่อมองอากาศธาตุครุ่นคิดอยู่นานสองนาน ก่อนจะเอ่ยขึ้นเสียงดัง "มีขอรับ! จำได้ว่ามีครั้งหนึ่งคุยเรื่องในหอมีผีสิงกันอยู่ขณะทุกคนกำลังหวาดกลัว อยู่ดีๆ ชิงจือพูดขึ้นมาอย่างไร้ที่มาที่ไปบอกว่านางกับอนุภรรยาคนงามที่โดนฮูหยินเถ้าแก่ร้านคนก่อนบีบให้ฆ่าตัวตายเป็นคนบ้านเดียวกัน พวกเราตื่นตกใจกันถ้วนหน้า ถามนางเสียงสั่นๆ ว่า 'เคยได้ยินแต่คนประจบสอพลอผู้สูงศักดิ์ ไม่เคยได้ยินว่าใครอยากจะเกี่ยวข้องกับคนตาย ตอนอนุภรรยาคนงามนั่นกระโดดบ่อน้ำหอไฉ่เพิ่งยังไม่เปิดกิจการเลยนะ ชิงจือ เจ้าเคยเจออนุภรรยาผู้นั้นที่ใดแล้วรู้ได้อย่างไรว่าตนเองกับนางเป็นคนบ้านเดียวกัน ชิงจือ เจ้าโดนขายมาตั้งหลายปีแล้ว จำได้หรือว่าตนเองมาจากที่ใด' ทุกคนรุมซักถามนางชุดใหญ่ ชิงจือกลับกระโดดลงจากบันไดวิ่งหนีไปอย่างภูมิใจหนักหนาก็ไม่รู้ว่านางมีอะไรให้ภูมิใจกัน รู้จักคนตายผู้หนึ่งทำเหมือนได้สมบัติ

อย่างไรอย่างนั้น"

เดิมทีลิ่นเฉิงโย่วท่าทางเอ้อระเหยลอยชาย พอได้ยินดังนั้นแล้วสีหน้าพลันเคร่งขรึมลง "คนบ้านเดียวกัน? ชิงจือบอกว่านางกับอนุภรรยาของเถ้าแก่คนก่อนเป็นคนบ้านเดียวกันหรือ"

"ใช่ขอรับ แต่เด็กอย่างชิงจือชอบคุยโวอยู่แล้ว คำพูดของนางจึงมีไม่กี่คนที่เชื่อ ไม่แน่ว่าอาจเห็นทุกคนกลัวผีถึงจงใจเล่าเรื่องนี้ข่มขวัญทุกคนไม่อยากให้นางได้หน้า หมดเรื่องก็เลยไม่มีใครซักถามให้ละเอียด"

ลิ่นเฉิงโย่วแววตาสาดประกายดั่งสายฟ้า "เจ้าลองคิดดูให้ดีอีกครั้งหลังจากนั้นชิงจือเคยพูดจาทำนองนี้อีกหรือไม่"

อาเหยียนตื่นตกใจ ทุกครั้งเวลาพบหน้าซื่อจื่อผู้นี้จะเห็นเขาพูดคุยยิ้มแย้มเสมอ ท่าทางสง่าผ่าเผยเจ้าสำราญ สีหน้าเคร่งขรึมวาจาเร่งรัดเช่นนี้ทำให้คนจิตใจหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

เขากุมศีรษะขบคิดสุดกำลัง แต่ยิ่งร้อนรนก็ยิ่งคิดไม่ออก สุดท้ายก็ส่ายหน้าแล้วฝืนยิ้ม ขณะจะเอ่ยปากพลันมีเสียงคนเรียกจากข้างนอก "อาเหยียน เจ้ามัวชักช้าอะไรอยู่ เถ้าแก่เรียกหาเจ้าน่ะ"

"ไปแล้วๆ จะไปประเดี๋ยวนี้" อาเหยียนขานรับอย่างลนลาน พร้อมทั้งส่งเสียงหัวเราะแห้งๆ "ซื่อจื่อ..."

ลิ่นเฉิงโย่วควักเงินพวงหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อโยนให้อาเหยียน "เรื่องที่พูดมาในคืนนี้ ออกไปแล้วอย่าไปพูดให้ผู้อื่นฟังอีก หากนึกอะไรออกไม่ว่ายามใดให้รีบมาหาข้าทันที"

อาเหยียนเดินจากไปอย่างดีอกดีใจ ตอนนี้เองลิ่นเฉิงโย่วถึงได้ฉีกซองจดหมายข้างตัว

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อถามเสียงแผ่วเบา "ศิษย์พี่ เป็นจดหมายจาก

ลั่วหยางหรือ สืบหาเบื้องหลังนักพรตในลั่วหยางผู้นั้นได้แล้วใช่หรือไม่"

ลิ่นเฉิงโย่วไม่เอ่ยตอบคำ เพียงกวาดสายตาอ่านจดหมายจนจบอย่างรวดเร็ว แววตาจดจ้องนิ่งงัน ต่อมาจึงหันหน้าไปมองรูปปั้นเทพเด็กยืนบนดอกบัวหลังโต๊ะเซ่นไหว้ แล้วลุกขึ้นเดินวนเวียนรอบรูปปั้นนั้น

ความคิดของพวกเจี้ยนสี่ยังติดอยู่กับคำบอกเล่าของอาเหยียน พวกเขาเอ่ยปากซุบซิบกัน "ข้าฟังมาตั้งนาน เหตุใดรู้สึกว่าชิงจือผู้นี้แปลกๆ เรื่องใบหน้าเสียโฉมของแม่นางเก๋อจินจะเป็นฝีมือนางหรือไม่"

เจี้ยนเทียนกระดกดื่มน้ำแกงผักฉุนไช่* ดังอั้กๆ จนหมดชาม แล้วกล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา "เจ้าโง่ จะเป็นใครก็ไม่มีทางเป็นชิงจือ อย่าลืมว่าชิงจือเป็นสาวใช้ประจำตัวของแม่นางเก๋อจิน ตอนวิญญาณอาฆาตดวงนั้นข่วนหน้าแม่นางเก๋อจินก็สบถด่าเสียงดังลั่นเช่นนั้น หากเป็นเสียงชิงจือจริงๆ แม่นางเก๋อจินคงฟังออกนานแล้ว"

"ก็ถูกนะ" เจวี๋ยเซิ่งเกาศีรษะแกรกๆ "ไม่อย่างนั้นอาจจะเป็นแม่นางเว่ยจื่อหรือแม่นางเหยาหวง ถึงอย่างไรพวกนางก็จะได้เป็นยอดบุปผาอยู่แล้ว พอแม่นางเก๋อจินมาถึงได้พังหมด"

เจี้ยนเหม่ยตอบเสียงรื่นเริง "เมื่อครู่นี้ศิษย์พี่ของพวกเจ้าบอกแล้วอย่างไรเล่า พวกนางสองคนไม่ได้อยู่ในหอแต่แรก ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องนี้ยังมีรองเสนาบดีหลินกับคุณชายใหญ่เว่ยเป็นพยานด้วย"

"แต่เรื่องนี้ก็ประจวบเหมาะเกินไป จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าสองคนนี้อยากหลุดพ้นความผิดจึงไปขอร้องให้รองเสนาบดีหลินกับคุณชายใหญ่เว่ยช่วยพวกนางโกหก หญิงงามดั่งบุปผาลือเลื่อง อาจพบเจอแต่ไม่อาจคว้ามาครอง พวกเขาความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากไม่ใช่หรือ บางทีเว่ยจื่อ

---

* ฉุนไช่ เป็นพืชน้ำชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายใบของบัวสายขนาดเล็ก ใต้ใบของมันจะมียอดอ่อนที่สามารถกินได้อยู่ โดยส่วนต้นอ่อนจะมีเมือกห่อหุ้ม ต้องล้างให้สะอาดก่อนนำไปปรุงอาหาร

กับเหยาหวงร้องห่มร้องไห้ไม่กี่คำ รองเสนาบดีหลินกับคุณชายใหญ่เว่ยก็ใจอ่อนรับปากแล้ว"

เวลานี้เถิงอวี้อี้ดื่มน้ำอ้อยเย็นเฉียบไปตั้งมากแล้ว แต่ความร้อนรุ่มในร่างกายยังไม่บรรเทาลง ได้ยินพวกเขายิ่งพูดจายิ่งพิลึกพิลั่นเข้าไปทุกที จึงอดเอ่ยปากไม่ได้ "อย่าลืมสิว่าแม่นางเว่ยจื่อไปร่วมงานชุมนุมกวี งานเลี้ยงเช่นนี้มักมีแขกเหรื่อมากมาย คืนนั้นหากเว่ยจื่อไม่อยู่ในงาน ลองไปสอบถามดูก็รู้เรื่องแล้ว ต่อให้รองเสนาบดีหลินอยากช่วยปิดบังแทนนาง ก็คงไม่มีทางกล่าวคำโกหกเลอะเทอะอย่างนี้หรอก สำหรับแม่นางเหยาหวงที่ไปงานชมโคมไฟริมสระฉวี่เจียง เรื่องนี้ไม่เพียงมีคุณชายใหญ่เว่ยเป็นพยาน ยังมีผู้ติดตามกลุ่มหนึ่งด้วย"

เจี้ยนเทียนเมื่อท้องอิ่มจึงเรอเสียงดังก่อนกล่าวว่า "คุณชายหวังพูดถูกต้อง ข้าขอเตือน พวกเจ้าพูดให้น้อยๆ เถอะ เรื่องที่พวกเจ้าคิดออกชื่อจื่อกับขุนนางศาลต้าหลี่พวกนั้นคงตรวจสอบไปนานแล้ว"

เจี้ยนเล่อเอ่ยขึ้นอย่างตื่นตระหนก "ใช่แล้ว ชิงจือมักจะบอกว่าตนเองมีพี่น้อง เมื่อครู่บ่าวรับใช้ในหอคนนั้นยังบอกอีกว่าชิงจือเคยพูดว่านางกับอนุภรรยาคนงามของเถ้าแก่ร้านผ้าไหมเป็นคนบ้านเดียวกัน คงไม่ใช่ว่าอนุภรรยาคนงามนั่นคือพี่น้องของนางหรอกนะ"

เถิงอวี้อี้แหงนหน้ามองฟ้าพร้อมถอนหายใจยืดยาว

ซี่จื้อหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "หลายปีมานี้ชิงจือคิดถึงพี่น้องผู้นั้นของนางมาตลอด จู่ๆ ได้ข่าวว่าพี่น้องของนางตายไป ทั้งยังตายอย่างไม่เป็นธรรมเช่นนี้ ยังร้องไห้เสียใจแทบไม่ทัน แล้วจะมา 'ภูมิใจหนักหนา' ได้อย่างไร"

เจี้ยนเล่อโบกมืออย่างหงุดหงิด "ไม่คาดเดาแล้วๆ เดิมทีพวกเรา

ฉลาดหลักแหลมมากนะ ดื่มสุราไปถึงได้เลอะเลือนอย่างนี้ อีกอย่างพวกเราไม่ใช่ขุนนางฝ่ายกฎหมายเสียหน่อย จะคาดเดาไม่ถูกก็ไม่เห็นแปลก"

เถิงอวี้อี้ชำเลืองมองลิ่นเฉิงโย่ว ตอนนางเอ่ยขึ้นมาว่าชิงจือมีพี่น้องผู้หนึ่ง ลิ่นเฉิงโย่วไม่หันหน้ากลับมาด้วยซ้ำไป ทั้งที่เขาสนใจเรื่องของชิงจือมากแท้ๆ กลับแสดงท่าทีนิ่งเฉยปานนี้ มีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียวคือเขาได้ยินเรื่องนี้มาก่อนแล้ว

เถิงอวี้อี้ลูบหนวดปลอมของตนเอง หากชิงจือถูกคนฆ่าตาย คนร้ายจนถึงตอนนี้ยังไม่โดนจับกุม ในเมื่อลิ่นเฉิงโย่วกำลังตรวจสอบเรื่องนี้อยู่ นางรู้สึกว่าจำเป็นต้องเล่าเรื่องที่ตนเองรู้มาให้ฟัง

"ได้ยินว่าชิงจือซ่อนห่ออิงเถาอบแห้งเอาไว้ในห้องห่อหนึ่ง ด้านบนใส่ของกินไว้ แต่ด้านล่างกลับซ่อนเครื่องประดับของมีค่าจำนวนหนึ่ง วันนั้นหลังถูกคนพบเห็นเข้านางก็พูดโกหกออกมาว่าคนรู้จักเก่าแก่ส่งมาให้"

ลิ่นเฉิงโย่วนั่งยองลงตรวจสอบใต้โต๊ะวางเครื่องเซ่นไหว้ ได้ยินเรื่องนี้แล้วยังไม่ยอมหันหน้ากลับมา เห็นได้ชัดว่าไม่สนใจเรื่องนี้สักนิด

เถิงอวี้อี้เลิกคิ้วขึ้น *เรื่องนี้เขาก็เคยได้ยินมาแล้ว?*

นางได้ยินเรื่องนี้จากปากเป้าจูเชียวนะ คนที่ไปพบเห็นชิงจือเข้าก็คือเป้าจู เช่นนั้นคนที่บอกเรื่องนี้กับลิ่นเฉิงโย่วก็คงมีแต่เป้าจูเองแล้ว

ทุกคนกวาดสายตามองไปทางลิ่นเฉิงโย่วอย่างพร้อมเพรียง ไม่รู้ว่าในจดหมายจากลั่วหยางฉบับนั้นเขียนอะไรเอาไว้ หลังลิ่นเฉิงโย่วอ่านจบถึงได้เอาแต่เพ่งพินิจรูปปั้นเทพเด็กองค์นั้นมาตลอด

ห้านักพรตเข้าไปดูใกล้ๆ ด้วยความอยากรู้ "ซื่อจื่อ จดหมายฉบับนั้นใครส่งมาหรือ"

ลิ่นเฉิงโย่วตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา "จำได้หรือไม่ว่าตอนเฮ่อหมิงเซิง

เพิ่งซื้อขาดหอแห่งนี้ เพราะไม่อาจทนกับผีร้ายออกอาละวาดในหอได้ จึงเชิญผู้วิเศษจากลั่วหยางมาท่านหนึ่งโดยเฉพาะ ห้องพระแห่งนี้ก็เป็นจุดที่ผู้มีวิชาผู้นั้นสั่งคนให้สร้างขึ้นมา"

เถิงอวี้อี้มองสำรวจโต๊ะเซ่นไหว้ คืนนั้นคุณชายเสื้อทองคำกลายร่างเป็นงูสีทองตัวหนึ่ง ต่อสู้กับลิ่นเฉิงโย่วเป็นพัลวันจนสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ศาลเจ้าขนาดเล็กแห่งนี้ได้รับความเสียหายอย่างหนัก รูปปั้นเทพเด็กองค์นี้ก็พลอยล้มคว่ำลงมาจากแท่นวาง แม้ตอนนี้จะถูกจับตั้งขึ้นไปอย่างเดิมแล้ว ทว่าสีเคลือบก็หลุดล่อนไปไม่น้อย

เจี้ยนเทียนกอดอกพลางเอ่ยว่า "ค่ายกลนี้ไม่มีปัญหานะ เป็นค่ายกลเทพไท่ไป๋* ปราบมารที่ถูกต้องเหมาะสม รูปปั้นหล่อขึ้นรูปได้ไม่เลวเลย ยันต์ก็วาดได้ประณีตเรียบร้อยดี หากไม่ใช่เพราะข้างใต้นั้นบังเอิญสะกดมารผีดิบกับคุณชายเสื้อทองคำไว้ ค่ายกลนี้ก็เพียงพอจะคุ้มครองให้หอนี้สงบสุขปลอดภัยได้แล้ว แต่ว่าเรื่องนี้ก็โทษผู้มีวิชาท่านนั้นไม่ได้ ใครจะคิดว่าที่นี่กลับสะกดปีศาจร้ายเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนเอาไว้"

"ข้าก็มองไม่ออกเช่นกันว่ามีปัญหา" ลิ่นเฉิงโย่วมองสำรวจร่องรอยที่เหลือของผงชาดบริเวณรอบนอกตาค่ายกล "แต่เมื่อครู่จดหมายจากลั่วหยางบอกว่าพวกเขาตามหาไปทั่วลั่วหยางแล้ว ก็ยังตามหาผู้มีวิชาผู้นี้ไม่พบ"

ห้านักพรตตะลึงงัน "ออกพเนจรทั่วทิศไปแล้ว?!"

"หลายวันก่อนหน้านี้เฮ่อหมิงเซิงเคยไปลั่วหยางเที่ยวหนึ่ง ก็ตามหาผู้มีวิชาผู้นี้ไม่พบมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ข้าไม่แปลกใจที่คนผู้นี้จะไม่ปรากฏ

* เทพไท่ไป๋ หรือไท่ไป๋ชิงจวิน เป็นเทพชั้นสูงของเต๋าและยังเป็นราชทูตประจำตัวของเง็กเซียนฮ่องเต้ด้วย

ร่องรอยแน่ชัด เพียงรู้สึกว่าช่วงเวลาที่เขาหายตัวไปมันประจวบเหมาะยิ่ง"

หลังจากเถิงอวี้อี้ดื่มน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิง ไอร้อนในร่างกายก็เพิ่มพูนไม่หยุดหย่อน อดทนมาถึงตอนนี้จนเหงื่อเปียกเสื้อผ้าตัวในชุ่มโชกไปหลายชั้นแล้ว เนื้อตัวจึงเหนียวเหนอะหนะเป็นพิเศษ ราวกับนั่งจมอยู่ในกองดินโคลน นางโบกพัดไล่เหงื่อแล้วลุกขึ้นยืน "ขออภัยด้วย ข้าน้อยรู้สึกไม่ค่อยสบายตัวนัก จำเป็นต้องกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน่อย ทุกท่านค่อยๆ พูดคุยกันไปเถิด ข้าน้อยต้องขอตัวก่อนแล้ว"

ห้านักพรตไม่คาดคิดว่าเถิงอวี้อี้บอกจะไปก็ไป ยังไม่ทันเอ่ยปากรั้งตัวเอาไว้เลย

ลิ่นเฉิงโย่วหันหน้าไปมองเถิงอวี้อี้ที่เดินจากไป เดิมทีคิดจะบอกอะไรบางอย่าง แต่เถิงอวี้อี้เร่งฝีเท้าเดินออกจากประตูไปไม่เหลียวหลังกลับมามองด้วยซ้ำ

พอเดินออกมาข้างนอก สายลมยามค่ำคืนโชยมาปะทะ นอกจากเถิงอวี้อี้จะไม่รู้สึกดีขึ้นแล้วกลับเหงื่อไหลไคลย้อยยิ่งกว่าเก่า ร่างกายประหนึ่งมีพลังปราณล้นทะลักยามก้าวเดิน เพียงก้าวเดียวฉับไวเท่ากับสามก้าวในเวลาปกติ

ร่างกายนางเบาหวิวดุจเหินบิน กึ่งเดินกึ่งโจนทะยานไปตลอดทาง ไม่นานก็ทิ้งห่างลุงเฉิงกับฮั่วซิวอยู่ข้างหลังไกลๆ

ลุงเฉิงกับฮั่วซิวทั้งตกใจปนสงสัย เหตุใดจู่ๆ คุณหนูถึงมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียวขึ้นมากปานนี้ พวกเขากลัวว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน จึงรีบสูดลมหายใจเข้าแล้วไล่ตามไป โชคดีที่ถึงแม้เถิงอวี้อี้จะฝีเท้าว่องไว ทว่ากำลังภายในกลับไม่เพียงพอ หลังพวกเขาใช้กำลังภายในเสริม ไม่กี่อึดใจ

ก็ไล่ตามมาทัน

เถิงอวี้อี้รู้สึกได้ว่าไอร้อนผ่าวสายหนึ่งในร่างตนเองไหลเวียนสะเปะสะปะไปหมด หน้าอกร้อนจัดคล้ายจะระเบิดออกมา ต้องออกแรงวิ่งห้อตะบึงถึงจะระบายพลังประหลาดไร้ที่มาสายนี้ออกไปได้ นางวิ่งปร๋อกลับสระหนานเจ๋อไวปานสายลม ขณะวิ่งผ่านห้องของเก๋อจินนั้นบังเอิญเห็นเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกับเป้าจูขนย้ายผ้าห่มกับที่นอนออกมาจากข้างใน

บริเวณระเบียงทางเดินเสียงดังวุ่นวาย มีผู้คนยืนมุงดูอยู่ไม่น้อย บางคนพูดจาโน้มน้าวเก๋อจิน บางคนพูดจาให้เจวี่ยนเอ๋อร์หลีคลายโทสะ บางคนพูดจาประชดประชัน บางคนพูดจาถนอมน้ำใจทั้งสองฝ่าย ส่วนเก๋อจินสีหน้าเย็นเยียบปานเกล็ดน้ำค้างแข็ง นั่งนิ่งไม่ขยับอยู่ริมหน้าต่าง

หากเป็นเวลาปกติเถิงอวี้อี้จะต้องอยู่ชมเรื่องสนุกสักประเดี๋ยวหนึ่ง ทว่ายามนี้กลับไม่มีกะจิตกะใจจะทำเช่นนั้นแล้ว นางวิ่งฉิวกลับเข้าห้องของตน สั่งสาวใช้ข้างนอกให้ส่งน้ำสำหรับอาบเข้ามา ในห้องมีถังไม้อาบน้ำอยู่แล้ว ในหอก็มีน้ำร้อนเตรียมพร้อมอยู่เช่นกัน รอจนสาวใช้ยกน้ำร้อนมาเรียบร้อยเถิงอวี้อี้จึงปิดประตูอาบน้ำล้างหน้าล้างตัว แต่หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้วไอร้อนในร่างก็ยังไม่บรรเทาเบาบางลงอยู่ดี

นางเท้าสะเอวเดินย่ำไปมาอยู่ในห้องอย่างกระวนกระวาย เสื้อผ้าชาวหูก็นำมาเพียงชุดเดียว ส่วนที่เหลือเป็นเสื้อหลันซานกับหมวกผ้าของบุรุษจงหยวน ไม่มีเวลาจะมาตกแต่งใบหน้าแล้ว นางรื้อค้นหาเสื้อผ้าบุรุษสะอาดสะอ้านชุดหนึ่งมาผลัดเปลี่ยน จากนั้นสวมกระดิ่งเสวียนอินแล้วกระชากประตูเปิดออก "ลุงเฉิง ฮั่วชิว"

เถิงอวี้อี้เพิ่งจะเปิดประตูก็ต้องสะดุ้งตกใจ ไอร้อนจากจุดตันเถียน*

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งชีพจรบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

พวยพุ่งขึ้นไปเหนือศีรษะ น้ำเสียงแหลมสูงกว่าปกติไม่น้อย

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวกระโดดพรวดออกมาจากห้องข้างๆ มองเถิงอวี้อี้อย่างประหลาดใจ "คุณชาย?!"

เถิงอวี้อี้กระแอมกระไอสองคำ ก่อนกดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "พวกท่านไปเดินเล่นในสวนเป็นเพื่อนข้าสักหน่อย"

ไม่รอให้พวกเขาสองคนเอ่ยตอบคำเถิงอวี้อี้ก็กลับหลังหันเดินออกไปแล้ว แทนที่จะเรียกว่า 'เดิน' สู้เรียกว่า 'วิ่ง' เสียดีกว่า พอวิ่งมาถึงหน้าบันได เนื่องจากรีบร้อนจนไม่ได้มองทางตรงหน้าให้ชัดเจนจึงยั้งฝีเท้าเอาไว้ไม่ทัน ล้มคะมำไปข้างหน้าทั้งตัวอย่างน่าอเนจอนาถ

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวตกใจจนหน้าถอดสี คนหนึ่งวิ่งถลาออกไปอย่างรวดเร็วปานลูกธนู คาดไม่ถึงว่าเถิงอวี้อี้กลับมาอยู่ในท่านั่งม้า* ท่ามกลางความแตกตื่นลนลาน จนทรงตัวยืนมั่นคงได้เองอย่างไม่น่าเชื่อ

ลุงเฉิงรู้สึกใจหายไปหลายรอบ "คุณหนู เช่นนี้มันผิดปกติแล้ว ฝีมือของท่าน..." *เหตุใดถึงปราดเปรียวเป็นลิงเป็นค่างขึ้นมากะทันหันได้*

เถิงอวี้อี้หายใจเหนื่อยหอบพลางมองสำรวจท่าทางแปลกประหลาดของตน แล้วกัดฟันกรอดเอ่ยว่า "จะต้องเป็นเพราะน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงนั่นออกฤทธิ์แน่! ลิ่น-เฉิง-โย่ว!"

ในตอนนี้เองเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อก็หอบยันต์ปึกใหญ่วิ่งมาทางนี้แล้ว

เด็กชายทั้งสองมองเห็นเด็กหนุ่มกิริยางามสง่า สวมเสื้อหลันซานคอกลมสีเขียวเข้มเกือบดำผู้หนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ มองแวบแรกยังไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด จนกระทั่งมองเห็นลุงเฉิงกับฮั่วชิวถึงตระหนักได้ว่าเด็กหนุ่มผู้นี้คือเถิงอวี้อี้

---

* ท่านั่งม้า (หม่าปู้) เป็นท่าฝึกยุทธ์เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งของกำลังขาและการทรงตัว โดยการยืนแยกขาให้กว้างกว่าช่วงไหล่ แล้วย่อลงนั่งค้างหลังตรงคล้ายกับกำลังนั่งอยู่บนม้านั่ง

"เอ๋?! คุณชายหวัง เหตุใดท่านมาอยู่ที่นี่ได้"

ไฟโทสะในใจเถิงอวี้อี้ร้อนแรงยิ่งกว่าไฟประหลาดในร่างหลายเท่า ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ไปคว้าแขนอวบอ้วนของเจวี๋ยเซิ่ง "ศิษย์พี่ของพวกท่านอยู่ที่ใด!"

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อต่างตกใจ คุณหนูเถิงผิดปกติไปอย่างชัดเจน น้ำเสียงไม่นุ่มนวลรื่นหูเหมือนอย่างเคย ดวงตาก็ลุกวาว จ้องทีราวกับจะแผดเผาพวกตนอย่างไรอย่างนั้น

เจวี๋ยเซิ่งเอ่ยตอบอย่างอึ้งงันว่า "ศิษย์พี่โกรธจัดเพราะเรื่องเมื่อตอนบ่าย บอกว่าต้องลงโทษพวกเราให้หลาบจำ สั่งการพวกเราให้ไปติดยันต์นอกประตูห้องเจวี่ยนเอ๋อร์หลีก่อนค่อยกลับไปเก็บกวาดตาค่ายกลในศาลเจ้านั่น ยังบอกอีกว่าต่อให้คืนนี้พวกเราไม่ได้นอน ก็ต้องเก็บห้องสุสานที่ใช้สะกดปีศาจสองตนในอดีตให้สะอาด"

ชี่จื้อมองสำรวจเถิงอวี้อี้อย่างระแวดระวัง "คุณ...ชายหวัง ท่านเป็นอะไรไปหรือ"

"ข้าจะเป็นอะไรได้!" เถิงอวี้อี้โกรธจนยั้งอารมณ์ไม่อยู่ "ไม่ใช่เพราะเรื่องดีงามฝีมือศิษย์พี่ของพวกท่านหรือ พวกท่านบอกข้ามาตามตรง รากวิญญาณหยกเพลิงนั่นตกลงมีอะไรแปลกๆ ซ่อนอยู่กันแน่"

เด็กชายทั้งสองตกใจทำอะไรไม่ถูก "คุณชายหวังดื่มน้ำแกงแล้วไม่สบายหรือ ไม่ถูกสิ น้ำแกงนี้พวกเราก็ดื่มด้วย ลุงเฉิงกับพี่ฮั่วชิว ผู้อาวุโสอารามตงหมิงก็ดื่ม ทุกคนยังเป็นปกติดีอยู่เลย"

เถิงอวี้อี้ข่มกลั้นไฟโทสะพลางครุ่นคิด *ช่างเถิด เรื่องนี้ต้องเป็นลิ่นเฉิงโย่วเล่นพิเรนทร์อะไรแน่ เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อก็บอกชัดเจนแล้ว* ดังนั้นนางจึงอดทนข่มกลั้นแล้วพยักหน้ารับ ปล่อยแขนเจวี๋ยเซิ่งแล้วมุ่งหน้าไปต่อ

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อมองอย่างเหม่อลอย เตรียมจะตามไปอย่างร้อนใจ

ลุงเฉิงสีหน้าเคร่งขรึมเย็นชา "ท่านนักพรตทั้งสองคงจะเห็นแล้ว คุณชายของพวกเราตอนนี้ผิดปกติอย่างยิ่ง ก่อนกินอาหารยังสบายดีอยู่ ดื่มน้ำแกงไปแล้วถึงได้มีท่าทางแปลกไปเช่นนี้ ถ้านักพรตน้อยรู้อะไร ทางที่ดีรีบพูดออกมาดีกว่า"

"พวกเราไม่รู้จริงๆ" เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อกระทืบเท้า หันไปเห็นเถิงอวี้อี้ วิ่งจ้ำอ้าวไปทางศาลเจ้าแล้ว พวกเขาจำต้องตลบชายเสื้อคลุมขึ้นวิ่งไล่ตามไป

"คุณชายหวัง รากวิญญาณหยกเพลิงเป็นสมุนไพรวิเศษซึ่งบันทึกอยู่ในคัมภีร์ที่สืบทอดกันมาของลัทธิเต๋า ไม่มีทางออกฤทธิ์ทำร้ายคนแน่นอน คุณชายหวัง ท่านไม่สบายตรงที่ใดกันแน่ จะใช่ไข้หนาวลมหรือไม่ ว่าตามกันหลักแล้วการกินรากวิญญาณหยกเพลิงนั้นมีแต่ประโยชน์ไม่มีโทษเลยนะ"

"ข้าไม่สบายไปหมดทั้งตัวนั่นล่ะ" เถิงอวี้อี้รับรู้เพียงว่าในอกมีไอร้อนพลุ่งพล่าน ยามเอ่ยปากก็สามารถพ่นไฟร้อนแรงออกมาได้ หากพ่นใส่ต้นไม้ใบหญ้า ไม่แน่ว่าอาจจุดไฟลุกพึ่บไปทั้งสวน

นางปิดปากสนิทตามสัญชาตญาณ ประเสริฐนัก เจ้าสิ่งนี้ไม่เพียงทำให้คนมีพละกำลังมหาศาล ดูเหมือนยังปั่นป่วนจิตใจคนได้อีกต่างหาก นางรู้สึกเสมือนมีเสี่ยวหยาเข้าสิงร่าง หงุดหงิดฉุนเฉียวจนคิดแต่จะด่าทอผู้คน

"ท่านนักพรตเจี้ยนเซียนบอกแล้วไม่ใช่หรือ ม้วนคัมภีร์ที่บันทึกเกี่ยวกับรากวิญญาณหยกเพลิงหายสาบสูญไปครึ่งหนึ่ง บางทีโทษของสมุนไพรชนิดนี้อาจอยู่ในม้วนคัมภีร์อีกครึ่งหนึ่ง ในเมื่อลิ่นเฉิงโย่วกล้าไป

เอารากวิญญาณหยกเพลิงมากิน จะต้องรู้แน่ว่าม้วนคัมภีร์ครึ่งนั้นเขียนสิ่งใดเอาไว้ ข้าจะไปซักถามเขาต่อหน้าว่าก่อนหน้านี้เขาเล่นลูกไม้อะไรกันแน่!"

ซี่จื้อรีบเอ่ยว่า "ศิษย์พี่ไม่อยู่ในศาลเจ้านั่น"

เถิงอวี้อี้หยุดฝีเท้าโดยพลัน แล้วกลับหลังหันวิ่งไปทางประตูใหญ่ของสวนดอกไม้ "ไม่อย่างนั้นก็อยู่หอหน้า!"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อเบิกตากว้าง ใต้ฝ่าเท้าคุณหนูเถิงเหมือนมีกงล้อลมแล่นฉิว ชั่วพริบตาเดียวก็วิ่งออกไปไกลลิบแล้ว พวกเขาสองคนอยากจะไปห้ามทัพอยู่หรอก แต่ก็ไม่อาจทิ้งเจวี๋ยนเอ๋อร์หลีกับแม่นางเก๋อจินไปโดยไม่เหลียวแล จึงจำต้องหยุดยืนอยู่ที่เดิม มองดูเถิงอวี้อี้หายลับไปทางประตูเข้าสวนตาปริบๆ

เถิงอวี้อี้วิ่งพรวดเดียวมาถึงหอหน้า ท้องฟ้าเริ่มมืดสนิทแล้ว หน้าระเบียงจุดโคมไฟให้แสงสว่าง ห้องโถงกลางมีเพียงบ่าวรับใช้กับบ่าวหญิงทำงานอยู่

เถิงอวี้อี้กวาดสายตามองหาไปทั่ว ก่อนเอ่ยถามขึ้นว่า "พวกเจ้าเห็นเฉิงอ๋องซื่อจื่อบ้างหรือไม่"

หลายคนนั้นหันหน้ามามอง อดงุนงงขึ้นมาไม่ได้ ปกติเห็นเถิงอวี้อี้แต่งกายเช่นชาวหูจนชินตา เกือบจะมองไม่ออกว่าหนุ่มน้อยสะโอดสะองผู้นี้คือใคร

"โอ้ คุณชายหวังนี่เอง!" มีบ่าวรับใช้ผู้หนึ่งได้สติกลับคืนมา ปั้นหน้ายิ้มแย้มเดินเข้ามาหา "ซื่อจื่ออยู่ที่ชั้นสองขอรับ"

เสียงของเขายังไม่ทันเงียบหาย ก็มีลมพัดวูบแฉลบผ่านหน้าไป ตรงหน้ายังมีเงาร่างเถิงอวี้อี้อยู่ที่ใดกัน

บ่าวรับใช้มีสีหน้ามึนงง ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินขึ้นชั้นบนดัง 'ตึง ตึง ตึง'

จึงมองตามไปอย่างฉงนใจ เห็นเถิงอวี้อี้ผลุนผลันวิ่งจากไป กระโจนถึงมุมเลี้ยวตรงบันไดแล้ว

เถิงอวี้อี้วิ่งตะบึงมาถึงชั้นสองอย่างรวดเร็ว นางจดจำแผนผังหอหน้าได้แม่นยำมานานแล้ว ชั้นสองเป็นห้องส่วนตัวหรูหราทั้งหมด ปกติจะมีแขกเข้าพักจนเต็ม ระยะนี้ว่างลงเพราะหอไฉ่เฟิ่งปิดตัวชั่วคราว

นางเดินค้นหาเลียบระเบียบทางเดิน จนแล้วจนรอดก็ยังมองหาลิ่นเฉิงโย่วไม่พบ กระทั่งผลักประตูห้องสุดท้ายเปิดผางก็ยังคงไม่เห็นเงาคน แต่โต๊ะริมหน้าต่างตัวหนึ่งมีโคมแก้ววางอยู่ หมายความว่าเคยมีคนมาที่นี่

เถิงอวี้อี้สาวเท้าเดินฉับๆ มาถึงริมหน้าต่าง โคมดวงเดียวดุจเมล็ดถั่วส่องแสงสลัวภายในห้อง บนโต๊ะตัวนั้นยังมีม้วนไม้ไผ่วางอยู่ม้วนหนึ่ง มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นบันทึกเรื่องลี้ลับของอารามตงหมิง

เนื่องจากวิ่งมาตลอดทาง ร่างกายเถิงอวี้อี้จึงมีเหงื่อแตกพลั่กไม่รู้เท่าใด อาบน้ำไปเสียเปล่าโดยแท้ ไอร้อนจากเหงื่อลอยขึ้นมาจากขอบคอเสื้อ

นางเช็ดเหงื่อพลางเดินไปรอบห้องด้วยความกระวนกระวาย อยากจะสงบสติอารมณ์ลงก็ทำไม่ได้ จะว่าไปแล้วน่าแปลกนัก ก่อนหน้านี้ยังร้อนผ่าวไปทั้งตัว มาตอนนี้แม้กระทั่งใบหน้ายังรู้สึกคันยุบยิบ

"ลิ่นเฉิงโย่ว!"

เพราะไม่ได้ยินเสียงลิ่นเฉิงโย่วตอบกลับมา เถิงอวี้อี้จึงเหลียวมองไปโดยรอบอย่างหวาดระแวง คนทั้งคนอยู่ดีๆ ไม่มีทางหายไปกลางอากาศแน่ จึงเกาะขอบหน้าต่างมองออกไปภายนอก พลันได้ยินเสียงแกร๊กลอยมาจากด้านบน เหมือนมีคนกำลังเดินย่ำอยู่บนสันหลังคาแล้วไม่ทันระวัง

ไปโดนกระเบื้องกระนั้น

หากเป็นยามปกติเถิงอวี้อี้จะต้องตกใจไม่น้อย แต่ยามนี้ในร่างมีพลังประหลาดค้ำจุนเอาไว้ ความ 'ตกใจ' จึงแปรเปลี่ยนเป็น 'ความโกรธ'

น่าแปลกที่โสตประสาทก็ดีเยี่ยมกว่าเมื่อก่อนด้วย แต่พอตั้งใจฟังให้ดีแล้วกลับไม่อาจแยกแยะออกว่าคนผู้นั้นคือใคร ขณะกำลังจะตะโกนถามก็ได้ยินเสียงคนหัวเราะลอยมาเหนือศีรษะแต่ไกล ไม่ใช่ลิ่นเฉิงโย่วแล้วจะเป็นใครได้

ไฟโทสะของเถิงอวี้อี้ลุกโชน นางเงยหน้าขึ้นเอ่ยปากเรียกคน "ลิ่นเฉิงโย่ว! เจ้าลงมานี่ประเดี๋ยวนี้เลยนะ!"

ครั้งนี้กลายเป็นเสียงคำรามแล้ว

ทว่าไม่รู้ลิ่นเฉิงโย่วไม่ได้ยินหรือจงใจไม่แยแสถึงได้ไม่ส่งเสียงตอบรับกลับมาสักคำ เถิงอวี้อี้ขยุ้มสาบเสื้อ ในอกประหนึ่งมีเตาไฟซ่อนอยู่ ทำให้เนื้อตัวนางร้อนระอุไปทุกส่วน หากมัวแต่ประวิงเวลาต่อไปจะต้องมีควันพุ่งออกมาจากทวารทั้งเจ็ดเป็นแน่

แต่ก็จนใจที่ไม่อาจปีนขึ้นไปบนหลังคาห้อง ทำได้เพียงเดือดเนื้อร้อนใจอยู่อย่างนี้ เถิงอวี้อี้กวาดสายตามองไปทั่วห้องอย่างว้าวุ่น ทันใดนั้นก็สังเกตเห็นตำแหน่งชั้นหนังสือฝั่งหนึ่งอยู่ผิดที่ผิดทาง เดิมทีสมควรตั้งอยู่แนบติดผนังห้อง ขณะนี้กลับถูกคนลากออกมาครึ่งหนึ่ง

หัวใจเถิงอวี้อี้พลันสั่นไหว เดินเข้าไปจดจ้องเพ่งดูใกล้ๆ นางต้องประหลาดใจเมื่อเห็นว่าบนชั้นหนังสือตั้งของสิ่งหนึ่งที่ดูคล้ายกลไกเอาไว้ ของสิ่งนี้จัดทำขึ้นอย่างโดดเด่นสะดุดตา คาดว่าปกติมีไว้ให้สำหรับเหล่าช่างฝีมือใช้เวลาขึ้นลงหลังคา

เถิงอวี้อี้ยกแขนขึ้นลองสั่นกระดิ่งเสวียนอิน พบว่ากระดิ่งยังเงียบสนิท

ไร้สุ้มเสียง คิดว่าคงไม่มีสิ่งชั่วร้ายใดๆ อยู่ในบริเวณนี้ ฉะนั้นจึงกดลงบนกลไกอย่างสบายใจ มีเสียงพรืดดังขึ้นแล้วบันไดเชือกเส้นหนึ่งก็ร่วงลงมาจากเพดาน ตอนนางรวบชายเสื้อขึ้นไปลุงเฉิงกับฮั่วชิวก็บุกเข้ามาแล้ว

"คุณชาย"

"ลิ่นเฉิงโย่วอยู่บนหลังคา ข้าจะขึ้นไปคุยกับเขาไม่กี่คำ พวกท่านรีบตามมาเร็ว!"

ระหว่างพูดคุยกันนางก็ปีนป่ายตามบันไดขึ้นไปถึงหลังคา ทันทีที่โผล่หน้าออกมาก็หันซ้ายหันขวามองหาลิ่นเฉิงโย่ว แล้วก็เห็นลิ่นเฉิงโย่วอยู่บนสันหลังคาทางฝั่งตะวันออกจริงดังคาด เขาได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวด้านล่างตั้งนานแล้วชัดๆ พอหันมามองเถิงอวี้อี้สีหน้าไม่ฉายแววประหลาดใจแต่อย่างใด เพียงยิ้มเยาะก่อนเอ่ยว่า "นี่ไม่ใช่คุณชายหวังหรอกหรือ ไม่อยู่ในห้องตนเอง ขึ้นมาบนหลังคาเพื่ออะไรกัน"

ในดวงตาเถิงอวี้อี้ร้อนระอุด้วยไฟโทสะลุกโชน นางเหลียวมองไปรอบกายอย่างรวดเร็ว บนหลังคามองไม่เห็นใครอื่นสักคนนอกจากลิ่นเฉิงโย่ว มันจะแปลกเกินไปแล้ว ทั้งที่เมื่อครู่เหมือนได้ยินเสียงลิ่นเฉิงโย่วหัวเราะพูดคุยกับผู้ใดอยู่ชัดๆ เวลาชั่วพริบตาเดียวคนผู้นั้นหายไปที่ใดกัน

เพียงแต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาสนใจเรื่องนั้นเลย นางเหยียบลงบนกระเบื้องอย่างระมัดระวัง กางสองแขนกว้างเพื่อให้ทรงตัวได้มั่นคง "ข้ามาคิดบัญชีกับเจ้า เจ้าเล่นเล่ห์กลอันใดกับน้ำแกงชามนั้นกันแน่ รีบส่งยาถอนพิษมาให้ข้าประเดี๋ยวนี้"

ลิ่นเฉิงโย่วลอบหัวเราะในใจ เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อเจ้าเด็กโง่สองคนนี้ทำผิดพลาดด้วยความประสงค์ดีเสียแล้ว ถึงขั้นทำให้เถิงอวี้อี้ต้องเดือดร้อนเป็นการหนัก เจ้าเด็กโง่รู้แต่ว่าน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงเป็นของดี

ก่อนหน้านี้จึงโน้มน้าวให้เถิงอวี้อี้ดื่มโดยไม่รู้เลยว่าสมุนไพรวิเศษชนิดนี้ข่มฤทธิ์ยาได้ยาก คนที่มีวรยุทธ์ดื่มแล้วจะช่วยเพิ่มพูนกำลังภายใน คนที่ไม่มีวรยุทธ์ดื่มเข้าไปแล้วมีแต่จะเกิดเรื่องวุ่นวายเปล่าๆ

เรื่องนี้จะว่าไปแล้วคงต้องโทษเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อที่ตัดสินใจโดยพลการ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางกล่าวโทษมาถึงเขาได้ แต่เกียจคร้านจะอธิบายให้ถูกต้อง มองดูท่าทางตอนนางโกรธน่าสนุกดีจะตาย เช่นนั้นก็ให้นางเข้าใจผิดว่าเขาเจตนาทำไปแล้วกัน

เขาแสร้งปั้นหน้าเคร่งขรึมถามขึ้นว่า "คุณชายหวัง ข้าหวังดีเชิญเจ้าดื่มน้ำแกง เจ้าไม่รับน้ำใจก็แล้วไปเถอะ เหตุใดถึงมาว่ากล่าวกันได้"

เถิงอวี้อี้เคียดแค้นจนกัดฟันกรอด หลังนางดื่มน้ำแกงแล้วร่างกายก็ร้อนรุ่มเหมือนโดนย่างบนกองไฟ ลิ่นเฉิงโย่วยังกล้าวางมาดดัดจริต นางลองย่างเท้าก้าวหนึ่งก็หยุดชะงัก เดิมทีนึกว่าร่างกายจะโงนเงน นึกไม่ถึงว่าสองเท้ากลับหยัดยืนได้มั่นคง นางมีแผนการอยู่ในใจแล้ว ตอนแรกเริ่มเดินไปอย่างเชื่องช้า ต่อมาจึงเร่งฝีเท้าว่องไวดุจเหินบิน อีกทั้งยิ่งเดินก็ยิ่งเร็วขึ้นไปทุกที เพียงพริบตาเดียวก็มาถึงตรงหน้าลิ่นเฉิงโย่วแล้ว

ลิ่นเฉิงโย่วมองเถิงอวี้อี้เข้ามาประชิดตัวอย่างนึกสนุก น้ำแกงชามนั้นน่าสนใจอย่างที่คิดไว้จริงๆ ด้วย เถิงอวี้อี้ไม่เพียงเสียงสูงกังวานขึ้น อากัปกิริยายังหงุดหงิดฉุนเฉียวกว่าที่เคยเป็นมา พวงแก้มสองข้างกับริมฝีปากเป็นสีแดงก่ำ ดูเหมือนอยู่ในอาการเมามาย เวลาออกวิ่งคล่องแคล่วดั่งใจ แตกต่างจากการไว้ตัวสำรวมกิริยาในยามปกติอย่างกับเป็นคนละคน

"คุณชายหวังไม่สบายตรงที่ใดกัน" เขาแสร้งถามอย่างห่วงใย

เถิงอวี้อี้หยุดยืนนิ่งๆ แล้ว "คืนนี้นอกจากน้ำแกงรากวิญญาณ

หยกเพลิงชามนั้นแล้วข้าก็ไม่ได้กินอะไรเลย อยู่ดีๆ กลับกลายเป็นเช่นนี้ จะต้องเกี่ยวข้องกับน้ำแกงนั้นแน่นอน ลิ่นเฉิงโย่ว อย่านึกว่าข้าไม่รู้ว่าเป็นฝีมือเจ้าเล่นลูกไม้ รีบส่งยาถอนพิษมาให้ข้า ไม่อย่างนั้นข้าไม่มีทางปล่อยเจ้าไปเด็ดขาด!"

ลิ่นเฉิงโย่วยิ้มเย้ยหยัน "ไม่ปล่อยข้าไป? อย่าว่าแต่ข้าไม่มียาถอนพิษเลย ถึงมียาถอนพิษจริงก็ไม่ให้เจ้า แล้วเจ้าคิดจะจัดการข้าอย่างไรเล่า"

เขายังกล่าวไม่จบประโยค ฝ่ามือข้างหนึ่งก็โจมตีสวนกลับมา ไม่น่าเชื่อว่าเถิงอวี้อี้บอกจะลงมือก็ลงมือ

ลิ่นเฉิงโย่วเอียงศีรษะหลบไปด้านข้าง ยกมือขึ้นคว้าแขนเถิงอวี้อี้เอาไว้"คุณชายหวัง เจ้าใจกล้าไม่เบา บังอาจทำตัวกำเริบเสิบสานต่อหน้าข้า!"

เถิงอวี้อี้เหงื่อไหลท่วมตัวคล้ายเปียกฝนชุ่มโชก สะบัดมืออีกข้างออกมาโดยไม่รีรอ ก่อนส่งเสียงหัวเราะเยาะเย้ย "ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าลอบทำร้ายข้าก่อน ข้าคงไม่หงุดหงิดจนต้องมาวอนหาเรื่องเจ้าหรอก! รีบส่งยาถอนพิษออกมา ไม่อย่างนั้นข้าจะสู้ตายกับเจ้าแน่"

ลิ่นเฉิงโย่วจะปล่อยให้เถิงอวี้อี้ทำสำเร็จได้อย่างไร เขาพลิกตัวหลบไปด้านหลัง ก่อนจะไปยืนอยู่บนรูปปั้นสัตว์บนชายคา ครุ่นคิดอยู่ในใจว่าแม้เถิงอวี้อี้จะมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว กลับมิใช่คนโกรธง่ายและหุนหันพลันแล่น วันนี้นิสัยเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ไม่ต้องสงสัยว่ารากวิญญาณหยกเพลิงนี้มีฤทธิ์มอมเมาจิตใจคนด้วย

เขามองสำรวจนางอย่างใจเย็น "ข้าขอเตือนเจ้าให้เก็บเรี่ยวแรงเอาไว้ดีกว่า อย่าว่าแต่ตอนนี้เจ้ามีเรี่ยวแรงเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ต่อให้ไปเรียนวิชามาจริงก็ไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของข้าได้เลย"

เถิงอวี้อี้ตวาดกลับเสียงดุดัน "เจ้าก็ลองดูสิ!" แต่ถึงนางจะมีพลังประหลาดที่ใช้ได้ล้นเหลือ หากดูกันที่กระบวนท่ากลับแตะแขนเสื้อลิ่นเฉิงโย่วไม่ได้ด้วยซ้ำ ทุกครั้งที่นางจวนเข้าประชิดตัว ลิ่นเฉิงโย่วก็จะแสยะยิ้มร้ายแล้วแฉลบตัวหลบไปด้านข้าง

เมื่อเห็นว่าลิ่นเฉิงโย่วหลบได้ลื่นไหลดั่งปลาหนีชิว* ไฟในใจเถิงอวี้อี้ยิ่งลุกโชนขึ้น จู่ๆ เห็นเขาหยุดเคลื่อนไหวจึงซัดฝ่ามือไปข้างหน้าอย่างไม่ลังเล แต่คิดไม่ถึงว่าจะไล่ตามลิ่นเฉิงโย่วไม่ทัน แล้วยังพลาดท่าเท้าลื่นไถลจนร่วงหล่นลงไปตามแนวกระเบื้องหลังคา

ชั่วพริบตานั้นเถิงอวี้อี้หลั่งเหงื่อเย็นเยียบ "ลุงเฉิง!"

ลุงเฉิงได้ยินเสียงบานหน้าต่างกระแทกดังสนั่นก็พุ่งทะยานออกมาจากในห้องแต่แรกแล้ว เขาพลิกตัวหมุนคว้างกลางอากาศอย่างปราดเปรียวดั่งนกเหยี่ยว ยืดตัวหมายจะรับร่างเถิงอวี้อี้ แต่สุดท้ายอยู่ไกลกันเกินไป แม้ท่าร่างเขาจะว่องไวปานสายฟ้าแลบก็ยังห่างเพียงเอื้อมมือเท่านั้น

ลุงเฉิงขบคิดเร็วรี่ เปลี่ยนเป็นกระโจนลงไปข้างล่าง เขามีกำลังภายในลึกล้ำ ขอเพียงช่วงชิงโอกาสก่อนร่วงลงพื้นก้าวหนึ่งได้ย่อมปกป้องเถิงอวี้อี้ได้ไม่ยาก

ต่อมาฮั่วชิวก็กระโดดหน้าต่างไล่ตามมาอย่างร้อนรน ตั้งใจจะคอยช่วยเหลือลุงเฉิงจากด้านบนอีกที

เถิงอวี้อี้ตกใจจนวิญญาณหลุดออกจากร่างไปครึ่งหนึ่งแล้ว กลัวอยู่อย่างเดียวว่าลุงเฉิงจะรับร่างตนเองไม่ทัน ไหนเลยจะรู้ว่าเพิ่งกลิ้งหล่นจากชายคาคอเสื้อก็ถูกคนคว้าหมับจากทางด้านหลัง นางหันกลับไปมองด้วยความตื่นตระหนกก็เห็นสาบเสื้อของลิ่นเฉิงโย่วเข้าพอดี

---

* ปลาหนีชิว เป็นชื่อปลาชนิดหนึ่ง มีลักษณะตัวกลมปลายหางแบน หลังสีดำ ท้องสีขาวหรือเทา หัวเล็กแหลม ปากมีหนวด มักจะอยู่ในแม่น้ำ หนอง บึง ชอบซ่อนตัวอยู่ในดินเลน เนื้อใช้รับประทานได้

ลิ่นเฉิงโย่วคว้าคอเสื้อด้านหลังของเถิงอวี้อี้ไว้แน่น แล้วหิ้วร่างนางกลับมาอยู่บนหลังคา "เมื่อครู่ข้าเตือนแล้วเจ้ากลับไม่ยอมเชื่อเอง ครั้งนี้นับว่าเจ้าโชคดี วันนี้บังเอิญเป็นวันที่สิบห้า ข้าต้องกินเจสร้างกุศล แต่ว่าเพียงครั้งนี้ครั้งเดียว อีกประเดี๋ยวหากเจ้าจะตกลงไปอีกข้าก็คร้านจะยื่นมือช่วยแล้ว"

เถิงอวี้อี้ทรุดตัวลงนั่งบนกระเบื้องแล้วปาดเหงื่อ ก่อนช้อนสายตาขึ้นมองลิ่นเฉิงโย่ว เขาก้มหน้าลงมองนาง หัวคิ้วหางตาล้วนเผยเจตนาประชดประชัน

เถิงอวี้อี้ตบสาบเสื้อเบาๆ พยายามจะลุกขึ้นยืน ทว่าก็จนปัญญาเพราะสองขาอ่อนแรง น่าแปลกที่เปลวไฟในร่างดูคล้ายจะลดความร้อนแรงลง สติก็แจ่มใสขึ้นมาหลายส่วน นางครุ่นคิดอย่างสับสน

หรือจะมีสาเหตุมาจากความตกใจจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบเมื่อครู่กัน

นางรีบกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนลง "ข้าน้อยไม่ได้ตั้งใจตามตอแยไม่เลิกรา แต่คิดว่าซื่อจื่อคงเห็นแล้ว หลังอาหารมื้อเย็นข้าน้อยเหงื่อออกไม่หยุดจนน่าแปลกใจ อารมณ์แปรปรวนควบคุมไม่ได้ เหมือนร่างกายอยู่กลางกองไฟ จิตใจอยู่ในขุมนรกก็ไม่ปาน ทั้งหมดล้วนเกิดจากน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงชามนั้น คืนนี้คนดื่มน้ำแกงมีมากกว่าหนึ่งคน เพราะเหตุใดถึงมีข้าน้อยผู้เดียวที่เป็นเช่นนี้ ในเมื่อสมุนไพรวิเศษนี้ซื่อจื่อเป็นคนนำมา ขอซื่อจื่อโปรดไขข้อข้องใจให้ด้วย"

ลิ่นเฉิงโย่วเดินห่างออกไปอีกทาง ตลบชายเสื้อคลุมขึ้นแล้วนั่งลงในท่าขัดสมาธิ "คุณชายหวัง ไอร้อนในร่างสายนั้นสงบลงบ้างแล้วใช่หรือไม่"

เถิงอวี้อี้ถามกลับอย่างสงสัย "ใช่ แล้วนี่มันหมายความว่าอะไรกัน"

"หากคุณชายหวังอึดอัดเหลือเกินจริงๆ ก็ออกกำลังยืดเส้นยืดสาย ถ้ายังไม่หายก็ไปประมือหลายๆ กระบวนท่ากับใครสักคน ให้ร่างกายเหงื่อออกมากหน่อยก็ดีขึ้นแล้ว"

เถิงอวี้อี้ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ "นี่ซื่อจื่อยอมรับแล้วใช่หรือไม่ว่าเล่นลูกไม้อะไรกับน้ำแกง ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าข้าน้อยไปล่วงเกินซื่อจื่อตรงที่ใด ขอซื่อจื่อโปรดอภัยด้วย ส่งยาถอนพิษให้ข้าน้อยเถอะ"

สายตาลิ่นเฉิงโย่วมองตรงไปข้างหน้า "คำพูดประโยคนี้ของคุณชายหวังข้าฟังไม่เข้าใจเลย แม้ว่าเรื่องที่เจ้าเคยล่วงเกินข้ามีมากมายจนนับไม่ไหว แต่น้ำแกงชามนี้ข้าก็ไม่ได้บังคับให้เจ้าดื่มนะ ต่อให้ข้ามีความสามารถเลิศล้ำเพียงใด ก็ไม่มีทางลอบทำร้ายเจ้าท่ามกลางสายตาผู้คนที่จับจ้องอยู่ได้หรอก หากจะโทษก็โทษที่ร่างกายเจ้าอ่อนแอเกินไป ข่มฤทธิ์สมุนไพรวิเศษอย่างรากวิญญาณหยกเพลิงไม่ไหว ไม่เชื่อเจ้าลองดูองครักษ์สองคนนั้นของเจ้าสิ พวกเขาก็สบายดีอยู่ไม่ใช่หรือไร"

เถิงอวี้อี้มองตามสายตาของลิ่นเฉิงโย่วไป คืนนี้สายลมโชยอ่อน ดวงจันทร์สุกสกาว เมื่อยืนอยู่บนหอสูงจะมองเห็นทิวทัศน์ภายในหอไฉ่เฟิ่งแบบแจ่มชัดในคราวเดียว ภาพนางวิ่งห้อตะบึงกระโดดโลดเต้นในลานกว้างเมื่อครู่คิดว่าลิ่นเฉิงโย่วน่าจะเห็นทุกอย่างแล้ว เขาคงกุมท้องหัวเราะขบขันไปยกใหญ่ มิน่าเล่าถึงอารมณ์ดีเพียงนี้

นางสูดลมหายใจรับลมเย็นเข้าไปเต็มที่ เปลวไฟร้อนรุ่มในอกเหล่านั้นเดิมทีมอดดับเรียบร้อยแล้ว แต่อึดใจเดียวก็มีเค้าลางว่าจะลุกโชนขึ้นมาใหม่ "จะว่าไปคืนนี้ในบรรดาคนที่ดื่มน้ำแกงมีแต่ข้าน้อยที่ไม่มีกำลังภายใน ซื่อจื่อก็รู้ว่าข้าน้อยข่มฤทธิ์ยาน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงไม่ได้ กลับไม่ยอมเตือน ยามนี้ข้าน้อยร้อนใจนั่งไม่ติด ไม่มาหาซื่อจื่อจะให้ไป

หาใครเล่า"

ลิ่นเฉิงโย่วหยิบขลุ่ยหยกเลาหนึ่งจากข้างเอว เคาะลงบนฝ่ามือเล่นอย่างเอ้อระเหย ตอนนั้นในสมองเขามีแต่เรื่องของคนร้าย จนลืมเตือนเถิงอวี้อี้เป็นการส่วนตัวไปเสียสนิท แต่ตอนเขาออกไปน้ำแกงยังไม่ทันยกมาขึ้นโต๊ะเลย จะไปรู้ได้อย่างไรว่าเขาแค่ไปหยิบจดหมายฉบับหนึ่งที่หอหน้า ตอนกลับมาถึงคนกลุ่มนี้ก็ดื่มน้ำแกงลงท้องไปแล้ว

"ข้าถูกปรักปรำจริงๆ นะ ข้ารู้เพียงว่ารากวิญญาณหยกเพลิงช่วยป้องกันสิ่งชั่วร้ายบำรุงร่างกาย จะรู้ได้อย่างไรว่าคุณชายหวังกินเข้าไปแล้วจะคลุ้มคลั่งอาละวาดเช่นนี้ เมื่อก่อนเวลามีคนข่มฤทธิ์เดชสมุนไพรไม่ได้ ขับลมร้อนออกไปสักหน่อยก็หายแล้ว บางทีเจ้าสิ่งนี้อาจแตกต่างจากสมุนไพรชนิดอื่น ไม่อย่างนั้นจะเป็นถึงขั้นนี้ได้หรือ เอาอย่างนี้แล้วกันตอนข้าเข้าไปเอารากวิญญาณหยกเพลิงในวังหลวง ถือโอกาสหยิบม้วนคัมภีร์ส่วนที่เหลืออยู่ติดมือมาด้วย ตอนนี้ยังไม่มีเวลาอ่าน เห็นแก่ที่เจ้าต้องลำบากปานนี้ข้าจะช่วยดูให้เจ้าเองว่าต้องข่มฤทธิ์สมุนไพรอย่างไร"

เถิงอวี้อี้หรี่ตาลงครุ่นคิด บอกว่ายังไม่เคยอ่านเลยน่ะหรือ เห็นได้ชัดว่าจะต้องวางแผนไว้แต่แรก คนผู้นี้นิสัยเลวร้ายไม่สิ้นสุดจริงๆ เมื่อตอนบ่ายก็สั่งสมโทสะเอาไว้เต็มท้อง คาดว่าคงอยากกลั่นแกล้งนางอยู่นานแล้ว อาการเพิ่งกำเริบมาได้ครึ่งชั่วยาม เขายังรอดูเรื่องตลกขบขันของนางอยู่ไม่ใช่หรือ จะเป็นฝ่ายบอกวิธีข่มฤทธิ์ยาให้ได้อย่างไร

นางกลับอยากเห็นเหมือนกันว่าเขาจะกลั่นแกล้งนางต่อไปเช่นไร จึงเค้นเสียงลอดไรฟันออกมาประโยคหนึ่ง "เช่นนั้นคงต้องรบกวนซื่อจื่อช่วยชี้แนะแล้ว"

ระหว่างการสนทนา ลุงเฉิงกับฮั่วชิวก็ลงแตะมุมชายคาอย่างไร้สุ้มเสียง พลางขยับเข้ามา

ลิ่นเฉิงโย่วแสร้งทำท่าหยิบสมุดเล่มเล็กขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นมา มิใช่รูปแบบของม้วนคัมภีร์ที่เถิงอวี้อี้คิดไว้ในคราแรก เขาถืออยู่ในมือพลางพลิกหน้ากระดาษเล่น ก่อนจะชี้ไปที่จุดหนึ่งในสมุดตามอำเภอใจ "เจอแล้ว รากวิญญาณหยกเพลิงมีฤทธิ์ยาแปลกนัก หากมันพบกับผู้แข็งแกร่งจะเป็นคุณ หากมันพบกับผู้อ่อนแอจะเป็นโทษ ผู้ฝึกวรยุทธ์กินแล้วจะเพิ่มพูนพลังปราณเสริมสร้างรากฐาน แต่ถ้าผู้สูงวัยหรือคนอ่อนแอกินเข้าไปฤทธิ์ยากลับจะรุกล้ำเข้าสู่ร่างกายคนผู้นั้น อาการเบาหน่อยก็เป็นไข้ตัวร้อน กระหายน้ำผิดปกติ อารมณ์แปรปรวน อาการหนักหน่อยก็จะเกิดผื่นไอร้อนขึ้นทั่วร่างกาย"

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวที่หัวใจบีบรัดแน่นมาตลอดได้ยินประโยคนี้แล้วค่อยถอนหายใจโล่งอก ถึงอย่างไรก็แค่เกิดผื่นคันตามร่างกาย ไม่ถึงขั้นกระทบกระเทือนอวัยวะภายใน "ถ้าอย่างนั้นขอถามชื่อจื่อ วิธีข่มฤทธิ์ยาคืออะไรหรือ"

"วิธีถอนพิษสลายไอร้อนทั่วไปใช้ไม่ได้ผล จะต้องอาศัยกำลังภายในของตนเองเท่านั้นถึงจะสลายฤทธิ์ร้อนของมันไปได้ คนที่ดื่มน้ำแกงแล้วจะต้องฝึกฝนกระบวนท่าสักชุดหนึ่งภายในเวลาอันสั้น ไม่อย่างนั้นจะมีผื่นไอร้อนผุดขึ้นมาไม่จบสิ้น"

เถิงอวี้อี้พอได้ยินว่าจะเกิด 'ผื่นไอร้อน' สีหน้าก็ยิ่งย่ำแย่มากกว่าเดิมแล้ว หากในมือมีมีดสักเล่มคงกรีดหน้าลิ่นเฉิงโย่วให้ลายพร้อยไปนานแล้ว ทว่าพอได้ยินคำว่า 'ฝึกวรยุทธ์' ก็นิ่งอึ้งไปโดยไม่รู้ตัว

นับตั้งแต่นางฟื้นคืนชีพมาเคยมีแผนการจะฝึกวรยุทธ์จริงๆ แต่เพราะ

ตวนฝูบาดเจ็บยังไม่หายดีจึงปล่อยทิ้งไว้มาจนถึงตอนนี้ หากครั้งนี้กำจัดมารผีดิบได้อย่างราบรื่น หลังกลับไปก็จะจัดการเรื่องฝึกวรยุทธ์แล้ว

ทว่าความสมัครใจกับการถูกบังคับเป็นคนละเรื่องกัน

"คุณชายหวังมองข้าเช่นนี้ด้วยเหตุใดกัน" ลิ่นเฉิงโย่วเผยรอยยิ้มแฝงความหมายลึกซึ้ง "รากวิญญาณหยกเพลิงเป็นของล้ำค่าหายากในใต้หล้านี้ ผู้คนมากมายทำได้เพียงเฝ้าฝันถึง ข้ามอบสมุนไพรวิเศษให้อย่างไม่เสียดาย คุณชายหวังไม่ขอบคุณข้า กลับมาลงไม้ลงมือใส่ข้า ตอนนี้ข้าก็บอกวิธีข่มฤทธิ์ยาให้เจ้าฟังแล้ว ก็แค่ฝึกฝนวิชาเองไม่ใช่หรือ เห็นเจ้าอายุยังน้อยไม่ฉวยโอกาสนี้ฝึกเรียนรู้ยืดเส้นยืดสาย ทั้งสามารถข่มฤทธิ์ยาได้ ทั้งช่วยให้ร่างกายแข็งแรง รากวิญญาณหยกเพลิงช่วยเพิ่มกำลังภายในอย่างได้ผลจนน่าทึ่ง ขอเพียงเจ้าข่มฤทธิ์ยาสำเร็จราบรื่น พลังวรยุทธ์ก็จะเพิ่มพูนรวดเร็วเจ็ดถึงแปดปีได้อย่างไม่มีปัญหา"

ลิ่นเฉิงโย่วกล่าวพลางมองสำรวจเถิงอวี้อี้ไปด้วย ราวกับกำลังศึกษาว่าผื่นไอร้อนเม็ดแรกของนางจะผุดขึ้นมาจากตรงที่ใด เขาไม่เชื่อว่าเถิงอวี้อี้จะยอมลำบากฝึกวรยุทธ์ ฉะนั้นผื่นไอร้อนไม่อยากจะผุดก็ต้องผุดออกมาแล้ว

หากไม่มองคงไม่รู้เลย เมื่อจ้องมองถึงสังเกตเห็นว่าใบหน้าเถิงอวี้อี้ไม่มีกระทั่งรอยไฝเล็กๆ ผิวพรรณเนียนละเอียดดุจหยก บอบบางเสียยิ่งกว่าดอกอิงฮวาในฤดูใบไม้ผลิ หากมีผื่นไอร้อนสีแดงเข้มผุดขึ้นมาเป็นหย่อมคงสนุกสนานน่าดูชม

เขาครุ่นคิดอยู่ในใจรอบหนึ่ง แสยะยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วถอนสายตากลับมา ไหนเลยจะรู้ว่าแพขนตาของเถิงอวี้อี้กะพริบครั้งเดียวกลับเค้นหยาดน้ำตาใสแวววาวออกมาได้

หยาดน้ำตาไหลรินอย่างเงียบงันดุจหยาดน้ำค้างเกาะพราวบนแก้มนวล จากนั้นนางก็สูดจมูกฟุดฟิด หยาดน้ำตาที่เอ่อคลอขอบตาประหนึ่งสร้อยมุกถูกกระชากขาดสะบั้น ยิ่งกลิ้งออกไปไกลเท่าไรก็ยิ่งดี

ลิ่นเฉิงโย่วเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย *เพียงเท่านี้ก็รู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้ว?*

น้ำแกงชามนี้นางดื่มเข้าไปเองแท้ๆ เขาไม่ได้บังคับให้นางดื่ม จะว่าไปแล้วตั้งแต่รู้จักกับนางมาเขาก็ไม่เคยมีเวลาว่างเลย เทียบกับสิ่งที่นางทำลงไปตลอดหลายวันมานี้เขาแทบจะเรียกได้ว่ามีจิตใจดั่งพระโพธิสัตว์ คืนนี้ถือว่านางยกหินหล่นทับเท้าตนเอง เคยใช้ประโยชน์จากเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อไปกี่ครั้งแล้ว คงคิดไม่ถึงว่าเจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อก็มีช่วงเวลาที่พึ่งพาไม่ได้เช่นกันกระมัง

"คุณชายหวังค่อยๆ ร้องไห้ไปเถอะ" ลิ่นเฉิงโย่วหัวเราะอย่างเริงร่า สองมือไพล่หลังเดินเฉียดผ่านข้างกายเถิงอวี้อี้ "ยาชนิดนี้ไม่ชอบอารมณ์เศร้าสลดหดหู่ที่สุด ยิ่งร้องไห้เท่าไร ผื่นไอร้อนยิ่งขึ้นมากเท่านั้น"

เถิงอวี้อี้สะอื้นออกมาคำหนึ่ง ถึงแม้ลิ่นเฉิงโย่วจะไร้ความรู้สึกดั่งก้อนหิน กลับรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาเช่นกัน เถิงอวี้อี้ไม่เหมือนคนที่พบเจอปัญหาก็เอาแต่ร้องไห้พรรค์นั้นเลย แค่มีผื่นไอร้อนขึ้นมาเองมิใช่หรือ ทำราวกับฟ้าจะถล่มลงมากระนั้น

เขาจึงหยุดฝีเท้าเหลียวกลับไปมองด้วยความอยากรู้ พลันประกายแสงสีเงินพุ่งเข้าใส่อย่างไม่ทันตั้งตัว เบื้องหน้ามีเข็มเงินลอบจู่โจมประหนึ่งห่าฝน

"ศิษย์พี่ ระวัง!" ซี่จื้อตะโกนลั่น

ก่อนหน้านี้ลิ่นเฉิงโย่วเคยพลาดท่าเพราะเถิงอวี้อี้มาครั้งหนึ่งแล้ว

รู้ว่านางชอบซุกซ่อนอาวุธลับเข็มพิษเอาไว้บนร่าง เดิมทีก็คอยระแวดระวังอยู่ทุกขณะ เมื่อครู่การร้องไห้ครั้งนี้เกือบทำให้เขาหลงกลนางแล้ว

เขาสะบัดแขนเสื้อปัดเข็มเงินไปได้มากกว่าครึ่ง แต่กระบวนท่านี้มาอย่างปุบปับฉับพลัน ต่อให้เขาจะลงมือว่องไวปานสายฟ้าแต่ก็ยังคงมีเข็มเงินสองสามเล่มพุ่งตรงเข้าใส่หน้าอกและหน้าท้อง ลิ่นเฉิงโย่วเบี่ยงตัวกระโดดหลบ เหยียบกระเบื้องแล้วเหาะเหินลงไปด้านล่าง ตลอดทางเหยียบย่ำไต่อากาศจนแตะพื้นดินโล่งกว้างหน้าห้องโถงกลางได้อย่างสง่างาม

เขาหันหลังกลับไปมองด้านบนโดยพลัน เห็นเถิงอวี้อี้ยืนจ้องมองเขาอยู่ใต้แสงจันทร์

"เถิงอวี้อี้! เจ้ายังกล้าลอบทำร้ายข้าอีกรึ!"

เพียงชั่วอึดใจเถิงอวี้อี้ก็เก็บน้ำตาเรียบร้อย เชิดหน้าขึ้นเดินเหยียบกระเบื้องจากไป "ขอบคุณซื่อจื่อมากที่บอกวิธีข่มฤทธิ์ยาให้ข้ารู้ ส่วนข้าจะรับสมุนไพรวิเศษนี้ได้หรือไม่คงต้องดูความสามารถของตนเองแล้ว"

ตอนแรกลิ่นเฉิงโย่วคิดจะกระโดดกลับขึ้นไปบนหลังคา แต่แล้วก็เก็บมือกลับมา มองเงาร่างเถิงอวี้อี้แวบหนึ่งด้วยแววตาแฝงความนัยก่อนจะหันหน้ากลับไปยังเรือนหลัง

ทางฝั่งเจวี๋ยเซิ่งเพิ่งจะติดยันต์นอกห้องเจวี่ยนเอ๋อร์หลีเสร็จ พอจัดการงานนี้เรียบร้อยแล้วก็เดินตรวจสอบตามแนวระเบียงทางเดินไปทีละห้อง หลังแม่นางเก๋อจินไล่เจวี่ยนเอ๋อร์หลีออกมาแล้วก็ปิดประตูเงียบเชียบ เขาอยู่ด้านนอกแทบไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว แต่ว่าจะดีจะร้ายอย่างไรยันต์บนประตูก็ยังอยู่ดี

ระหว่างที่เขากำลังขบคิดไตร่ตรองก็หันไปเห็นลิ่นเฉิงโย่วกับชี่จื้อเดินมา จึงรีบเดินเข้าไปรับหน้า "ศิษย์พี่ คุณชายหวังเป็นอย่างไรบ้างแล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยว่า "พวกเจ้ามีใจห่วงใยเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องจริงนะ งานที่ข้าให้ทำเสร็จแล้วหรือ"

"ศิษย์พี่วางใจเถอะ ทำเสร็จหมดแล้วขอรับ" เจวี๋ยเซิ่งตบหน้าอกตนเองดังป้าบๆ

ขณะเอ่ยตอบศิษย์พี่ เขากับชี่จื้อต่างขยิบตาให้กัน หลังกลับมาถึงห้องอย่างกลัดกลุ้มกังวลชี่จื้อก็ยืนอยู่ข้างกายลิ่นเฉิงโย่วอย่างสงบเสงี่ยม เอ่ยเสียงอู้อี้ว่า "ศิษย์พี่ คุณชายหวังไม่สบายตัวถึงเพียงนั้น สาเหตุเป็นเพราะดื่มน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงจริงหรือ"

ลิ่นเฉิงโย่วหยิบกระดาษปึกหนึ่งออกจากอกเสื้อ "นางข่มฤทธิ์น้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงไม่ได้ สองสามวันนี้ต้องลำบากสักหน่อย"

เด็กชายทั้งสองมีสีหน้าตกใจ *เป็นเพราะข่มฤทธิ์น้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงไม่ได้จริงๆ น่ะหรือ*

"ถ้า...ถ้าอย่างนั้นต้องทำเช่นไรถึงข่มฤทธิ์ยาได้"

"ข้าบอกวิธีข่มฤทธิ์ยากับนางไปแล้ว ไม่อยากมีฝื่นไอร้อนขึ้นตามตัวคงต้องฝึกวรยุทธ์แล้ว ขอเพียงยอมฝึกฝนกำลังภายใน เท่ากับจะได้พลังมาเจ็ดแปดปีโดยไม่ต้องเปลืองแรง หากกระทั่งความลำบากเพียงเท่านี้ยังไม่ยอมรับ ก็โทษคนอื่นไม่ได้แล้ว"

ในตอนนี้ชี่จื้อเข้าใจกระจ่างหมดแล้ว ทั้งรู้สึกละอายใจและเสียใจอย่างห้ามไม่อยู่ "ศิษย์พี่ ถึงอย่างไรคุณชายหวังก็ไม่เคยฝึกวรยุทธ์มาก่อน ตอนนี้แม้ว่ายังอายุไม่มาก แต่ได้ยินว่าก็ล่วงเข้าวัยปักปิ่นแล้ว หากเริ่มฝึกตั้งแต่ต้นจริงจะต้องทรมานมากแน่ๆ แต่ถ้ามัวรีรอไม่ยอมฝึกให้

เส้นชีพจรเปิดโล่งสักสองสามเส้น จะมีผื่นไอร้อนขึ้นมาหลายเม็ดจริงๆ ใช่หรือไม่ขอรับ"

"ไม่ใช่แค่เม็ดสองเม็ด แต่ขึ้นเป็นแถบ"

เจวี๋ยเซิ่งคิดถึงสภาพใบหน้าเถิงอวี้อี้ที่มีผื่นไอร้อนขึ้นเต็มไปหมด จู่ๆ ร่างกายก็หนาวสะท้านขึ้นมา "ศิษย์พี่ อย่าว่าแต่คุณชายหวังเลย แม้แต่ขันทีถวายการรับใช้ใกล้ชิดในวังหลวงยังไม่ชอบให้หน้าเป็นรอยแผล คุณชายหวังที่แท้แล้วหน้าตางดงามปานนั้น หากมีผื่นไอร้อนขึ้นมาแล้วทิ้งรอยแผลเป็นเอาไว้เต็มหน้าคงน่าเสียดายยิ่งนัก ศิษย์พี่ ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือขอรับ"

"ไม่มี" ลิ่นเฉิงโย่วยกตะเกียงเข้ามาใกล้พลางคลี่เปิดกระดาษที่อยู่ในมือ "รากวิญญาณหยกเพลิงเป็นสมุนไพรวิเศษอันดับหนึ่งในใต้หล้า ในเมื่อจับพลัดจับผลูดื่มไปแล้ว คงต้องอาศัยความสามารถตนเองข่มฤทธิ์มันไป มีอย่างที่ใดจะเอาแต่ผลประโยชน์ไปหมดโดยไม่ยอมทนลำบากสักนิด"

ซี่จื้อเดินวนไปวนมาด้วยความร้อนใจ "เป็นความผิดข้า! เป็นความผิดข้าเอง! รู้แต่แรกก็คงไม่แบ่งน้ำแกงให้คุณชายหวังดื่มแล้ว" ทันใดนั้นดวงตาของเขาก็สว่างวาบขึ้นมา "ศิษย์พี่ ครั้งก่อนฝ่าบาทเคยตรัสกับท่านอาจารย์ว่าในวังหลวงมีตำรากระบี่ชื่อ 'กระบี่ดอกท้อหรู่หนาน' ว่ากันว่าเพลงกระบี่ชุดนี้เหมาะสำหรับคนที่มีร่างกายอ่อนแอใช้ฝึกฝนในช่วงแรกที่สำคัญกระบวนท่าเรียบง่าย ไม่อย่างนั้นศิษย์พี่ใช้เพลงกระบี่นี้ชี้แนะคุณชายหวังก่อนดีหรือไม่ขอรับ"

ลิ่นเฉิงโย่วมีสีหน้าแปลกพิกลขึ้นมาฉับพลัน "เพลงกระบี่ดอกท้อ? ข้าสอน? ตามความเห็นข้า คนที่ร้อนใจจนประสาทเสียไม่ใช่คุณชายหวัง

แต่เป็นเจ้ามากกว่า ซี่จื้อ"

เจวี๋ยเซิ่งทอดถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม "ศิษย์พี่ หากเป็นอาจือจวิ้นจู่มีผื่นไอร้อนขึ้นตามตัว ท่านจะยังนิ่งดูดายหรือไม่"

ลิ่นเฉิงโย่วคลี่ม้วนไม้ไผ่ "แน่นอนว่าไม่มีทางนิ่งดูดาย แต่อาจือเป็นน้องสาวข้า ส่วนคุณชายหวังกับข้าเกี่ยวข้องอะไรกันเล่า"

"ถึงจะพูดเช่นนั้น แต่ขอเพียงท่านลองคิดว่าอาจือจวิ้นจู่มีผื่นไอร้อนขึ้นตามตัวจะร้อนใจเพียงใด คงพอเข้าใจความรู้สึกคุณชายหวังในตอนนี้ได้แล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยตัดบทศิษย์น้องทั้งสอง "พวกเจ้าลืมไปแล้วใช่หรือไม่ว่าตนเองยังโดนลงโทษอยู่ ยันต์คัดลอกเสร็จแล้ว? ทบทวนบทเรียนเรียบร้อยแล้ว? ไม่อยากกลับไปเข้าห้องกักบริเวณก็อย่าโอ้เอ้ รีบไปที่ศาลเจ้าหลังเล็กทำความสะอาดตาค่ายกลเสีย จำคำที่ข้าพูดไว้ให้ดี ต้องสะอาดทุกซอกทุกมุมไม่มีตกหล่น หากกล้าอู้งานพรุ่งนี้ยังต้องรับโทษหนักอีก"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อตระหนักดีว่าไม่อาจโน้มน้าวใจได้ในชั่วครู่ชั่วยาม ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็กลับห้องแล้ว จะร้อนใจเพียงใดคงต้องรอวันพรุ่งนี้ เด็กชายทั้งสองจำใจลุกขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์นัก "ศิษย์พี่ ถ้าคืนนี้พวกเราไปอยู่ที่ศาลเจ้า คุณชายหวังกับพวกนางสองคนใครจะคอยดูแลเล่า"

"คืนนี้ข้าจะนอนที่นี่"

เด็กชายสองคนเดินไปถึงข้างประตูแล้วก็รีบวิ่งกลับมา "ศิษย์พี่ ท่านตรวจสอบพบอะไรแล้วใช่หรือไม่"

พวกเขาเอ่ยถามแล้วหันไปมองที่โต๊ะข้าง ต้องประหลาดใจที่เห็นหลักทรัพย์จำนำกองหนึ่ง ของจำนำที่ระบุในตั๋วเป็นเครื่องประดับมีค่า

แทบทั้งสิ้น

พออยากจะเห็นว่าคนจำนำของคือผู้ใด แต่ตำแหน่งมุมล่างด้านขวาซึ่งควรจะลงชื่อเอาไว้กลับเป็นรอยนิ้วมือสีแดงเข้มประทับอยู่ พวกเขาคิดดูก็เข้าใจได้ว่าคนผู้นั้นคงไม่รู้หนังสือเป็นแน่

"ศิษย์พี่ ตั๋วจำนำมาจากที่ใดกัน คนผู้นี้เหตุใดต้องจำนำเครื่องประดับมากมายเช่นนี้ด้วย"

ลิ่นเฉิงโย่วไม่สนใจคำถามนี้ เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อเบนสายตามองไปทางมุมอื่นอย่างเก้อเขิน บนโต๊ะยังมีกระดาษอีกกองหนึ่ง เมื่อลองพลิกดูทีละใบจึงเห็นว่าเป็นสัญญาขายตัวของดาวเด่นในหอจำนวนสิบคนตามลำดับ โดยด้านบนสุดเขียนชื่อแซ่และบ้านเกิดของแม่นางเว่ยจื่อกับแม่นางเหยาหวงเอาไว้

เพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถิด แต่ชื่อที่เขียนอยู่บนกระดาษแผ่นนั้นในมือลิ่นเฉิงโย่วกลับเป็นชื่อที่ไม่คุ้นตาอย่างสิ้นเชิง

"ศิษย์พี่ เถียนอวิ่นเต๋อเป็นใครกันขอรับ"

ลิ่นเฉิงโย่วตัดแต่งไส้ตะเกียงเพื่อให้แสงสว่างจ้ากว่าเดิมพลางเอ่ยตอบ "เถ้าแก่ร้านขายผ้าไหมคนก่อน"

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อตกใจกลัวจนตัวสั่น เถ้าแก่ร้านค้าผู้นี้ป่วยตายไปเพราะโรคปวดศีรษะเมื่อปีที่แล้ว

"แล้วชี่ซื่อผู้นี้เป็นใครอีกเล่า"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ย "ภรรยาร่วมผูกผม* ของเถียนอวิ่นเต๋อ"

"สตรีที่บีบให้อนุภรรยาของสามีฆ่าตัวตายน่ะหรือ" เจวี๋ยเซิ่งถามอย่างงุนงง "ศิษย์พี่ ท่านกำลังสืบเรื่องสาเหตุการตายของชิงจืออยู่ไม่ใช่

---

* ภรรยาร่วมผูกผม หมายถึงภรรยาคนแรกที่ร่วมผูกผมกับสามีตามธรรมเนียมในพิธีแต่งงานจีน เพื่อแสดงถึงความรักมั่นยืนยาว

หรือไร ไยถึงไปสืบเรื่องสามีภรรยาเจ้าของร้านขายผ้าไหมอีกเล่า ได้ยินว่าหอไฉ่เฟิ่งเพิ่งเปิดกิจการเมื่อครึ่งปีก่อน แต่สามีภรรยาคู่นี้กลับตายไปหนึ่งปีกว่าแล้ว"

'ได้ยินว่า' อีกแล้วสิ

ลิ่นเฉิงโย่วเหลือบตามองพวกเขาสองคน "พวกเจ้าอยู่ในหอไม่กี่วันมานี้ หูน้อยๆ ของพวกเจ้าไม่เคยว่างเว้นสักชั่วขณะเลยใช่หรือไม่"

เด็กทั้งสองไม่กล้าพูดสักคำ ศิษย์พี่ยังโกรธพวกเขาไม่หาย หากยังพูดมากต่อไปอีกเกรงว่าจะต้องโดนเพิ่มโทษเท่าหนึ่งแน่

"เมื่อครู่พูดจู้จี้จุกจิกไม่ยอมหยุดปาก พอถึงเวลาต้องพูดกลับใบ้กินอีก ได้ยินอะไรกันมา เล่าให้ข้าฟังสิ"

เจวี๋ยเซิ่งสีหน้าสดชื่นขึ้นมา "ศิษย์พี่ ครั้งก่อนตอนข้าฟังเจวี่ยนเอ๋อร์หลี เล่าเรื่อง ก่อนเถ้าแก่ร้านผ้าไหมจะตายก็ล้มป่วยมาหลายเดือนแล้ว ในคืนที่เขาจากไปมีหมอหลายคนเป็นพยานได้ สาเหตุการตายไม่มีสิ่งใดน่าสงสัย กลับเป็นเถียนฮูหยินหรือซีซื่อผู้นั้น นิสัยใจคอดุร้ายละโมบโลภมากมาตลอด ต่อให้สามีจะป่วยตายไปก็ไม่มีทางคิดสั้นฆ่าตัวตาย แต่ภายหลังขุนนางฝ่ายกฎหมายของอำเภอมาตรวจสอบอยู่หลายครั้ง สุดท้ายก็ไม่พบอะไร"

ซี่จื้อก็เอ่ยด้วยเสียงอ่อนลง "ยังได้ยินว่าเถ้าแก่เถียนผู้นี้หวาดกลัวภรรยายิ่งนัก ทั้งที่รู้ว่าอนุภรรยาโดนฮูหยินบีบให้ฆ่าตัวตาย ก็ยังไม่กล้าโวยวายอาละวาด ต่อมาเถียนอวิ่นเต๋อก็ตกใจจนล้มป่วยเพราะเรื่องนี้ เอาแต่พูดว่าเห็นเงาผีอนุภรรยาเดินวนเวียนอยู่ในลานกว้าง"

ลิ่นเฉิงโย่วจดจ่ออยู่กับการจับพู่กันเขียนลงบนกระดาษ

'เถียนอวิ่นเต๋อ ตายตอนอายุสี่สิบปี เป็นชาวจางซิว บรรพบุรุษค้าขายเลี้ยงชีพ เนื่องจากดูแลทรัพย์สินล้มเหลว ฐานะครอบครัวขัดสน ปีติงเหม่าที่เหอหนานประสบภัยอดอยากจึงอพยพครอบครัวมาฉางอัน ซีซื่อผู้เป็นภรรยาเพื่อหาเงินประทังชีวิตจึงนำสินเจ้าสาวไปจำนองมากมาย เถียนอวิ่นเต๋อใช้เงินทุนก้อนนี้ไปซื้อผ้าไหมแพรพรรณ ด้วยเหตุนี้จึงตั้งตัวทำอาชีพค้าขายผ้าไหม'

'ซีซื่อ ตายตอนอายุสี่สิบเอ็ด เป็นชาวจางซิว ปีติงเหม่าติดตามสามีมาฉางอัน'

เจวี๋ยเซิ่งเอ่ยว่า "ปีติงเหม่า? นี่ไม่เท่ากับว่ามาฉางอันเมื่อสิบปีก่อนหรือ ข้าได้ยินเอ้อต้าเหนียงเล่าว่าร้านผ้าไหมไฉ่ป๋อนี้ขายแต่ผ้าไหมแพรพรรณชั้นเลิศ หลายปีที่ผ่านมากิจการคึกคักรุ่งเรือง เมื่อเอ่ยถึงร้านขายผ้าไหมในฉางอัน ทุกคนต่างแนะนำร้านของเถ้าแก่เถียนเป็นอันดับแรก ข้ายังนึกว่าเถ้าแก่เถียนมีทรัพย์สินเก็บสะสมไว้ถึงได้เปิดกิจการใหญ่โต ไม่คิดว่าเมื่อสิบปีก่อนเขาเพิ่งจะสร้างฐานะ ศิษย์พี่ นี่เรียกว่าสร้างตัวจากสองมือเปล่ากระมัง"

ด้านซี่จื้อกลับส่ายหน้า "ไม่นับหรอกนะ หากไม่ใช่เพราะเถียนฮูหยินยอมขายสินเจ้าสาว เถียนอวิ่นเต๋อก็คงไม่มีทุนรอนทำการค้า มิน่าเล่าเขาถึงกลัวภรรยาปานนั้น"

พวกเขาพูดคุยกันไปพลางเหลียวมองรอบข้างด้วยความสนอกสนใจ หอสูงแห่งนี้แม้จะกลายเป็นหอคณิกาไปแล้ว แต่เครื่องเรือนตกแต่งส่วนใหญ่หลงเหลือมาจากร้านผ้าไหมไฉ่ป๋อ เพียงแค่มองดูศาลา เรือนที่พัก ห้องหับ และรั้วกั้นระเบียงทางเดิน ก่อนหน้านี้จะเห็นความประณีต

พิถีพิถันไปทุกส่วน ช่วงเวลาอันสั้นแค่สิบปีสามารถสร้างให้หรูหราโอ่อ่าถึงขั้นนี้ได้ก็นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว น่าเสียดายสองสามีภรรยาบทจะตายก็ด่วนตายจากไปรวดเร็วนัก ทรัพย์สินมากมายมหาศาลจึงกระจัดกระจายหายไปหมดสิ้นในคืนเดียว

ลิ่นเฉิงโย่วปล่อยให้พวกเขาสองคนบ่นพึมพำ ส่วนตนเองหันมาจับพู่กันจดบันทึกเกี่ยวกับบ้านเกิดของคนที่สาม

'หรงซื่อ เป็นชาวเยวี่ยโจว มารดาเป็นหญิงทอผ้าในเยวี่ยโจว บิดาไม่ทราบแน่ชัด ปีอิ๋นปิ่งเถียนอวิ่นเต๋อไปซื้อผ้าไหมที่เยวี่ยโจว ได้มอบทองคำให้จำนวนมากเพื่อซื้อตัวหรงซื่อมาเป็นอนุภรรยา เดือนหกปีเดียวกันหรงซื่อติดตามเถียนอวิ่นเต๋อกลับฉางอัน เดือนสิบกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตายจบชีวิตลงเมื่ออายุสิบหกปี'

ซี่จื้อเอ่ยปากอย่างอดไม่อยู่ "ที่แท้อนุภรรยาผู้นั้นแซ่หรง จะว่าไปแล้วก็เป็นคนน่าสงสาร แต่งเข้ามาไม่ถึงสี่เดือนก็กระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตายแล้ว จริงสิ ชิงจือบอกว่านางกับหรงซื่อเป็นคนบ้านเดียวกัน หรือว่าชิงจือก็เป็นชาวเยวี่ยโจว"

เจวี๋ยเซิ่งกวาดสายตาตรวจสอบบนโต๊ะข้าง ไม่นานก็ตามหาชื่อของชิงจือจนพบ "ไม่ถูกสิ ไม่ถูก ชิงจือเป็นชาวสิงหยาง น่าแปลกจริง เพราะเหตุใดนางถึงบอกว่าตนเองกับหรงซื่อเป็นคนบ้านเดียวกัน พลั้งเผลอจำผิดไปหรือว่าจงใจโกหกกันแน่"

ซี่จื้อตะลึงงันไปชั่วขณะ สีหน้าเริ่มแปลกพิกลขึ้นมา "ไม่ว่านางจะโกหกหรือไม่ เจวี๋ยเซิ่ง เจ้าไม่รู้สึกว่ามันแปลกๆ บ้างหรือ ชิงจือเพิ่งจะมา

หลังหอไฉ่เฟิ่งเปิดกิจการแล้ว ตอนนั้นหรงซื่อกระโดดบ่อน้ำไปเกือบหนึ่งปีแล้ว พวกนางสองคนไม่เคยไปมาหาสู่กัน นางจะเคยเห็นหรงซื่อได้อย่างไร"

เจวี๋ยเซิ่งเอียงศีรษะครุ่นคิด "เรื่องนี้ก็ไม่เห็นแปลก อย่าลืมสิว่าชิงจือติดตามว่อต้าเหนียงมาตั้งแต่เล็ก ว่อต้าเหนียงเป็นถึงแม่เล้าที่มีประสบการณ์โชกโชนที่สุดในผิงคังฟาง ชิงจือมักเดินเตร็ดเตร่อยู่ในย่านนี้ ต้องเดินผ่านร้านผ้าไหมไฉ่ป๋ออย่างเลี่ยงไม่ได้อยู่แล้ว บางทีชิงจือคงเคยพบกับหรงซื่อมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วดีดกระดาษจดบันทึก "พูดจ้อพอหรือยัง หันหน้าไปดูกาน้ำหยด* นี่มันกี่โมงกี่ยามแล้ว"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อทำเดินอิดออดถ่วงเวลาไปจนถึงประตู พลันคิดถึงแม่นางเก๋อจินที่โวยวายหาเรื่องเพราะไม่ยอมอยู่ร่วมห้องกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีขึ้นมาได้ จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ศิษย์พี่ พวกเราอยากถามมานานแล้ว ครั้งก่อนตอนมาหอไฉ่เฟิ่งบาดแผลบนใบหน้าแม่นางเก๋อจินยังดูสดใหม่ เป็นฝีมือคนหรือว่าวิญญาณอาฆาตทำร้าย มองปราดเดียวก็ดูออกแล้ว ทั้งที่แม่นางเก๋อจินโดนคนทำร้าย เพราะเหตุใดศิษย์พี่ถึงบอกว่าเป็นฝีมือวิญญาณอาฆาตข่วนหน้ากัน"

ลิ่นเฉิงโย่วเอ่ยยิ้มๆ "ดีมาก นับว่าพอมีความก้าวหน้า รู้แก่ใจว่าข้าจงใจพูดออกไปผิดๆ กลับไม่ผลีผลามหลุดปากพูดออกมา ไม่อย่างนั้นพวกเจ้าลองว่ามาซิ เพราะเหตุใดข้าถึงต้องทำเช่นนั้น"

เจวี๋ยเซิ่งดวงตาพลันสว่างวาบ "ศิษย์พี่กลัวว่าพูดความจริงออกไปจะเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่นกระมัง ศิษย์พี่ ท่านรู้แล้วใช่หรือไม่ว่าผู้ใด

---

* กาน้ำหยด เป็นนาฬิกาน้ำในสมัยโบราณของจีน มีลักษณะแตกต่างกันหลากหลายรูปแบบ โดยมากจะใช้ภาชนะที่ทำจากทองแดงเจาะรูให้น้ำหยดลงมาตามท่อเพื่อบอกเวลา ภายหลังได้นำปรอทและทรายมาใช้แทนน้ำ

เป็นคนทำร้ายแม่นางเก๋อจิน ข้าคาดเดาว่าต้องเป็นใครสักคนในบรรดาดาวเด่นทั้งสิบเหล่านั้น เพราะว่าริษยาชิงชังแม่นางเก๋อจินที่มาแย่งชิงความโดดเด่นไปเสียทุกเรื่อง เพราะฉะนั้นถึงได้ทำให้นางเสียโฉม"

ซี่จื้อเอ่ยขึ้นต่อ "แต่คืนนี้บ่าวรับใช้ผู้นั้นบอกว่าตอนแม่นางเก๋อจินเกิดเรื่องเถ้าแก่เฮ่อเคยตรวจสอบไปแล้ว ดาวเด่นทั้งสิบคนล้วนไม่อยู่ในเรือนหลัง"

"ไม่ใช่ว่ายังมีสาวใช้ประจำตัวหรือบ่าวหญิงอาวุโสหรือไร ตนเองไม่อยู่ในที่เกิดเหตุอาจบงการให้บ่าวไพร่ระดับล่างลงมือก็ได้ ข้ายังรู้สึกว่าแม่นางเว่ยจื่อกับแม่นางเหยาหวงน่าสงสัยที่สุด ถึงอย่างไรบ่าวรับใช้ในหอก็เคยบอกไว้แล้ว ดาวเด่นคนอื่นถึงจะมีความสามารถยอดเยี่ยมกลับไม่มีหวังจะได้เป็นยอดบุปผา แต่แม่นางเว่ยจื่อกับแม่นางเหยาหวงสองคนนี้ขาดอีกเพียงก้าวเดียวก็จะถูกกำหนดชื่อแล้ว ศิษย์พี่ ข้าคาดเดาถูกหรือไม่ขอรับ"

ลิ่นเฉิงโย่วไม่ออกความคิดเห็นใดๆ

เจวี๋ยเซิ่งจึงถือว่าตนเองคาดเดาถูกแล้ว ตบหน้าอกดังปั๊กอย่างตื่นเต้นยินดี "ให้ข้าคิดดูก่อน ตอนพวกเราช่วยแม่นางเก๋อจินมาจากคุณชายเสื้อทองคำก็เคยเห็นเครื่องเรือนตกแต่งในห้องนางมาหมดแล้ว ภายในห้องยกเว้นหน้าต่างบานนั้นที่อยู่ข้างเตียงนอนก็มีแค่ประตูห้องแล้ว ตอนเกิดเรื่องคืนนั้นแม่นางเก๋อจินเข้านอนไปนานแล้ว 'วิญญาณอาฆาต' วิ่งปรี่ตรงมาที่เตียงข่วนหน้านางจนเหวอะหวะ หากเป็นคนปลอมตัวมาจริงจะแฝงตัวเข้ามาในห้องได้อย่างไรเล่า"

ลิ่นเฉิงโย่วปรบมือเปาะแปะ "มีความก้าวหน้า พวกเจ้าลองคิดให้ดีๆ พิจารณาจากเงื่อนไขในคืนนั้นว่า 'ผี' ตนนั้นจะลอบเข้าห้องแม่นางเก๋อจิน

มาได้อย่างไร"

"หรือว่านางจะงัดกลอนประตู แต่บริเวณข้างเคียงก็มีแม่นางคนอื่นพักอาศัยอยู่ ต่อให้ไม่กลัวว่าแม่นางเก๋อจินจะได้ยินเสียง ก็อาจโดนคนแถวระเบียงทางเดินพบเห็นก็ได้นะ"

ซี่จื้อใบหน้าเปล่งประกายเจิดจ้า "หรือว่าจะปีนเข้าไปทางหน้าต่าง" ก่อนจะก้มหน้าคอตกทันใด "ไม่ถูกสิ น้ำในสระรอบศาลาริมน้ำไม่ลึกก็จริง แต่ในสวนมีคนเดินขวักไขว่ไปมา ปีนหน้าต่างเข้ามากลางดึกอาจมีคนพบเห็นได้ทุกเมื่อ"

เจวี๋ยเซิ่งเดินวนไปทั่วห้องสองรอบ ห้องนี้มีผังแบบไม่ต่างจากห้องแม่นางเก๋อจินเท่าใด เพียงเล็กกว่าสักเล็กน้อย เขาชี้ไปทางประตูด้วยความสับสน "หรือว่านางจะซ่อนกุญแจห้องของแม่นางเก๋อจินเอาไว้ล่วงหน้า แต่จากหน้าประตูเดินมาถึงข้างเตียงก็มีระยะทางยาวช่วงหนึ่งเลยนะ นางไม่กลัวแม่นางเก๋อจินจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมากะทันหันหรือ พออีกฝ่ายกรีดร้องลั่น ไม่รอให้นางข่วนหน้าแม่นางเก๋อจินก็มีคนบุกเข้ามาแล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วทางหนึ่งหยิบพู่กันจุ่มหมึก ทางหนึ่งเอ่ยเตือนสติพวกเขา "พวกเจ้าเพิ่งบอกว่าในห้องเก๋อจินมีของอะไรบ้างนะ"

เจวี๋ยเซิ่งกับซี่จื้อมึนงงไปประเดี๋ยวหนึ่ง "หน้าต่างหนึ่งบาน เตียงประตู อ้อ ใช่แล้ว ยังมีโต๊ะเครื่องแป้ง โต๊ะข้าง ตั่งเตี้ย เบาะที่นอน ฉากบังลม"

ดวงตาของเด็กทั้งสองเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ ประสานเสียงพร้อมกันอย่างคาดไม่ถึง "เตียง?! ตอนนั้นคนร้ายซ่อนตัวอยู่ใต้เตียงแม่นางเก๋อจินกระมัง"

ลิ่นเฉิงโย่วส่งเสียงอุทานเบาๆ ลูบใบหูแล้วเอ่ยว่า "ต่อให้คาดเดาถูกก็ไม่เห็นต้องตื่นเต้นกันถึงเพียงนี้"

เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อกอดกันกลมด้วยความดีใจสุดขีด "ถูกจริงๆ หรือ!"

เจวี๋ยเซิ่งเอ่ยขึ้นอีกว่า "แต่เตียงไม่ใช่ว่าใครก็จะมุดเข้าไปได้ แม่นางเว่ยจื่อรูปร่างอวบอิ่ม เวลามุดเข้าไปคงจะลำบากไม่น้อย ตามความเห็นข้าต้องเป็นแม่นางเหยาหวง นางรูปร่างเล็กบอบบาง ต่อให้ซ่อนอยู่ใต้เตียงหนึ่งชั่วยามก็ไม่ถูกใครพบเห็นแน่นอน"

ชี่จื้อเขย่าร่างเจวี๋ยเซิ่ง "เหตุใดเจ้าถึงได้วนกลับมาที่เว่ยจื่อและเหยาหวงไม่เลิก บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าคืนนั้นพวกนางสองคนไม่ได้อยู่ในหอไฉ่เฟิ่งน่ะ"

ลิ่นเฉิงโย่วเหลือบมองกาน้ำหยด "พอเท่านี้ดีหรือไม่ หากพูดต่อไปอีก เดี๋ยวฟ้าคงสางก่อนแน่ อย่ามัวแต่เกียจคร้าน รีบไปทำงานได้แล้ว ตอนออกไปก็อย่าเอะอะเสียงดัง เดี๋ยวใครเขาจะตำหนิได้ว่านักพรตน้อยอารามชิงอวิ๋นไม่มีมารยาท หากได้ยินพวกเจ้าคุยกัน พรุ่งนี้ต้องคัด 'คัมภีร์ยันต์พลังอิน' เพิ่มหนึ่งร้อยจบ"

แม้เจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อจะจิตใจว้าวุ่นเพียงใด ก็ต้องเดินออกไปจากห้องนี้แล้ว พอออกมาแล้วถึงได้สติกลับมา ศิษย์พี่ไม่อนุญาตให้พวกเขาคุยกันตรงระเบียงทางเดินเพราะป้องกันไม่ให้พวกเขาไปหาคุณหนูเถิง

พวกเขาสองคนมองไปทางประตูห้องเถิงอวี้อี้ที่ปิดสนิท พรุ่งนี้จะต้องพูดคุยกับนางให้รู้เรื่อง เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดว่าศิษย์พี่เจตนาทำ แต่ก็กลัวว่าพูดไปแล้วคุณหนูเถิงจะไม่เชื่อ ถึงอย่างไรนางกับศิษย์พี่ก็เคยทะเลาะกันมาตั้งหลายครั้งแล้ว

ตอนนี้เถิงอวี้อี้อยู่ในห้องอาบน้ำใหม่อีกรอบแล้ว ก่อนหน้านี้หลังทะเลาะกับลิ่นเฉิงโย่วไปยกนั้นพลังประหลาดในร่างที่พลุ่งพล่าน

อยู่ตลอดกลับสงบลงในพริบตา นอกจากร่างกายไม่ร้อนผ่าว กลับเย็นสบายปลอดโปร่งเสียด้วย เดิมทีใบหน้ายังคันยุบยิบ แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรให้กังวลแล้ว

ดูท่าคืนนี้อาการคงไม่กำเริบซ้ำสอง เถิงอวี้อี้เดินวนไปวนมาในห้องก่อนหน้านี้เอาแต่วิ่งห้อตะบึงกระโดดโลดเต้น พอผ่านมาแล้วถึงรู้สึกเหนื่อยล้า ครั้นเห็นว่าตอนนี้เวลาล่วงเลยมามากนางจึงตั้งใจว่าจะนอนหลับสักงีบค่อยว่ากัน

ใครจะรู้ว่านอนหลับไปถึงช่วงกลางดึก ก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะความร้อนอีกแล้ว

เถิงอวี้อี้ลืมตาขึ้นในความมืด สัมผัสได้ว่าแก้มสองข้างคันยุบยิบอย่างประหลาด

คงไม่ได้มีผื่นไอร้อนขึ้นมาแล้วกระมัง

ความง่วงงุนสลายหายไปทันที นางลูบคลำแก้มสองข้างโดยไม่รู้ตัว พอคลำไม่เจออะไรเลยก็รีบหาแท่งจุดไฟมาจุดอย่างร้อนรน แล้วย้ายไปส่องดูตรงคันฉ่องบนโต๊ะเครื่องแป้ง ก็เห็นว่าพวงแก้มเป็นสีแดงเข้มจริงอย่างที่คิดไว้

นางถอนหายใจเฮือกหนึ่ง มิน่าเล่าลิ่นเฉิงโย่วถึงยอมบอกวิธีข่มฤทธิ์ยาให้นางรู้ ลุงเฉิงคาดการณ์เอาไว้ไม่ผิด เพียงแค่ยืดเส้นยืดสายเล็กน้อยไม่มีทางพอได้ นอกเสียจากว่าจะเร่งฝึกวิชาสักชุดเพื่อข่มฤทธิ์ยาโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นผื่นไอร้อนนี้อาจโผล่ขึ้นมาได้ทุกเมื่อ

ถ้าไม่อยากให้ผื่นไอร้อนขึ้นมาแม้แต่เม็ดเดียว เช่นนั้นก็ต้องฝึกวิชาประเดี๋ยวนี้เท่านั้นแล้ว แต่จะเรียนอย่างไร เรียนเมื่อใด ขึ้นอยู่กับลุงเฉิงซึ่งจะช่วยตัดสินใจแทนนาง

นางสบถด่าลิ่นเฉิงโย่วในใจพลางมองกระดิ่งเสวียนอิน แน่ใจแล้วว่านอกประตูไม่มีสิ่งชั่วร้ายอยู่จึงค่อยๆ เคาะผนังห้องข้างเคียง "ลุงเฉิง"

"ขอรับ" สักพักที่ด้านนอกก็มีคนส่งเสียงเรียกแผ่วเบาพร้อมเคาะประตู

เถิงอวี้อี้แต่งกายและสวมหมวกผ้าเรียบร้อย ก็ดึงประตูเปิดแล้วลดเสียงลงเอ่ยว่า "ยามใดแล้ว"

"ยามจื่อแล้วขอรับ"

"ฤทธิ์ยากำเริบขึ้นมาอีกแล้ว คงรอถึงพรุ่งนี้เช้าไม่ไหว เรียนข้ามคืนไปเลยดีกว่า"

ตอนแรกลุงเฉิงตั้งใจว่าจะให้ฮั่วชิวไปส่งจดหมายถึงเถิงเซ่า ไม่คาดคิดว่าเถิงอวี้อี้จะเป็นฝ่ายเสนอว่าจะเรียนวิชาด้วยตนเอง

เขารู้สึกยินดีระคนกลัดกลุ้ม ที่ผ่านมานายท่านเฝ้ารอให้คุณหนูเรียนรู้กระบวนท่าป้องกันตนเองบางส่วน ทว่าจนใจที่คุณหนูเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมเรียน เหตุการณ์ในคืนนี้ก็นับว่าได้ลาภเพราะทุกข์แล้ว

เขากับฮั่วชิวต่างถือกำเนิดในค่ายทหาร การฝึกวรยุทธ์จึงเรียนรู้แนวทางที่ทรงพลังดุดัน คนหนึ่งชำนาญเพลงหมัด คนหนึ่งชำนาญเพลงดาบ กระบวนท่าที่ใช้งานบ่อยครั้งเหล่านั้นจำเป็นต้องมีกำลังภายในแข็งแกร่งค้ำจุนไว้ คุณหนูไม่มีพื้นฐานเลยแม้แต่น้อย ต่อให้สั่งสอนไปเป็นปีก็ไม่แน่ว่าจะใช้ได้คล่องมือ หลังปรึกษาหารือกันพักหนึ่งลุงเฉิงก็ตัดสินใจจะเริ่มสอนจากเพลงหมัดสกุลเฉิงขั้นพื้นฐานแรกสุด

เถิงอวี้อี้กลับลังเลเล็กน้อย "ไม่มีเพลงกระบี่เรียบง่ายบ้างหรือ ข้าใช้กระบี่เสี่ยวหยาจนคุ้นชินแล้ว ต่อไปเวลาใช้กระบี่เสี่ยวหยาป้องกันตัวรู้เพลงกระบี่เอาไว้ยังดีกว่าไม่รู้ตั้งกี่เท่า"

"ถ้าอย่างนั้นก็เหลือเพียงเพลงกระบี่พิชิตภัยแล้ว" ลุงเฉิงชักกริช

เล่มหนึ่งออกมา ตวัดท่าร่างหนึ่งในอากาศ "เรียกว่าเพลงกระบี่ ความจริงก็สามารถใช้กับกริชหรือดาบสั้นได้เช่นกัน มีเพียงสิบกระบวนท่า ยืดหยุ่นยากจะเดาทิศทาง อีกทั้งเรียบง่ายไม่ซับซ้อน ในห้องไม่กว้างขวางพอ ตามข้าน้อยออกไปในสวนเถอะ"

นายบ่าวสามคนกลัวว่าจะรบกวนคนข้างเคียง จึงเดินย่องออกมาจากห้องอย่างระมัดระวัง

ยามค่ำมืดดึกดื่น บริเวณใกล้เคียงเงียบสงัด ผู้คนในหอไฉ่เฟิ่งทั้งบนล่างล้วนเข้านอนกันหมดแล้ว พวกเขาเดินด้วยฝีเท้าเบาหวิวมาถึงในสวน เพ่งมองไปไกลๆ เห็นว่าข้างหน้ามีต้นไหวใบดกรกครึ้มต้นหนึ่ง ลุงเฉิงกับฮั่วชิวเดินเข้าไปใกล้ กลั้นลมหายใจมองสำรวจอย่างรอบคอบ ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ จึงกล่าวกับเถิงอวี้อี้ว่า "คุณหนู มาฝึกที่ใต้ต้นไม้เถอะขอรับ"

เถิงอวี้อี้ยกมือขึ้นจัดหมวกผ้าให้เข้าที่ แล้วตลบชายเสื้อคลุมขึ้นมายัดเข้าข้างเอว ประเดี๋ยวจะต้องฝึกวิชาอย่างเป็นทางการแล้ว ไม่นึกเลยว่านางจะรู้สึกประหม่าขึ้นมาได้

"เริ่มเลยเถอะ"

ลุงเฉิงพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ พอยกมือซ้ายไพล่หลังเอว มือขวาก็ผลักไปข้างหน้าดุจมังกรทะยาน "คุณหนูดูให้ละเอียดนะขอรับ"

ฮั่วชิวเข้าใจกฎเกณฑ์เป็นอย่างดี ไม่คิดเหลือบมองวิชากระบี่ของลุงเฉิง แต่หันหน้ากลับไปเฝ้าระวังความเคลื่อนไหวโดยรอบแทน

เถิงอวี้อี้เห็นกระบวนท่านั้นธรรมดาสามัญ จึงนึกไปว่าคงเรียบง่ายไม่มีอะไรยากเย็น รอจนลุงเฉิงแสดงให้เห็นครบสิบกระบวนท่านางก็คิดทบทวนในใจเงียบๆ รอบหนึ่ง แต่ละกระบวนท่าของลุงเฉิงเคลื่อนไหวเชื่องช้า เมื่อผ่านพ้นจะแสดงให้เห็นชัดเจนตรงหน้า นางชักกระบี่เสี่ยวหยา

ออกมา ออกท่าทางเลียนแบบตามนั้นบ้าง

ไม่คาดคิดว่าเพิ่งกระบวนท่าที่สามก็แทบทนไม่ไหวแล้ว กระดูกราวกับจะแตกร้าวแยกออกจากกัน เหงื่อร้อนรุ่มทั่วร่างแปรเปลี่ยนเป็นหลั่งเหงื่อเย็นเยียบด้วยความเจ็บปวด

"ข้าว่าไม่จำเป็นต้องเรียนยากถึงเพียงนี้ก็ได้" นางแสร้งวางมาดผ่อนคลาย นวดคลึงหัวไหล่พลางเอ่ยว่า "นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเรียนวรยุทธ์ เหมาะจะเริ่มต้นจากกระบวนท่าเรียบง่ายที่สุด วิชากระบี่นี้แปลกเกินไป เปลี่ยนเป็นชุดวิชาอื่นที่ง่ายดายเหมาะมือกว่านี้เถอะ"

ลุงเฉิงคาดการณ์ไว้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายจะต้องคิดบิดพลิ้ว เมื่อครั้งยังเด็กก็เป็นเช่นนี้ เติบใหญ่แล้วยิ่งไหลลื่นกว่าเดิม ใครก็ไม่อาจทำอะไรนางได้

"นี่เป็นเพลงกระบี่ที่เรียบง่ายที่สุดแล้วขอรับ" เขาตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "มีเพียงสิบกระบวนท่า ไม่จำเป็นต้องกระโดดโจนทะยาน มิหนำซ้ำยังเป็นกระบวนท่าสำหรับการต่อสู้ประชิดตัว ภายในสามวันจึงจะมีหวังโคจรพลังปราณแท้ให้คล่องตัวได้ หากเปลี่ยนเป็นวิชากระบี่อื่นเกือบทั้งหมดล้วนต้องมีวิชาตัวเบาเป็นพื้นฐาน คิดจะฝึกให้เป็นเรื่องเป็นราวอย่างน้อยต้องใช้เวลาครึ่งปี"

เถิงอวี้อี้ร้องอุทานคำหนึ่ง หากรอให้ผ่านไปครึ่งปีจริงใบหน้านางคงทิ้งรอยแผลเป็นจากผื่นไอร้อนเป็นลายพร้อยไปแล้ว นางยกแขนขึ้นมาอย่างอับจนหนทาง ลองออกท่าทางใหม่อีกครั้ง

ลุงเฉิงตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะอาศัยโอกาสนี้ช่วยสอนวิชาพื้นฐานแก่เถิงอวี้อี้ให้จงได้ ฉะนั้นเขาจึงเข้มงวดมากเป็นพิเศษ

"ไหล่ต้องเสมอกัน เอวต้องมั่นคง เช่นนี้ไม่ถูก ข้าน้อยจะแสดง

ให้ท่านดูอีกรอบ"

"รอประเดี๋ยว รอประเดี๋ยวนะ" เถิงอวี้อี้ฝืนเค้นรอยยิ้มออกมาบางๆ "ลุงเฉิง แขนต้องยกสูงปานนี้เลยหรือ เสมอออกแล้วแทงออกไปก็ทำได้สำเร็จเช่นกันถูกหรือไม่ เอวไม่เห็นต้องย่อลงต่ำเช่นนี้เลยก็ได้กระมัง ทั้งที่ยืนตัวตรงก็เตะออกไปได้แท้ๆ"

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนหัวเราะเบาๆ อยู่บนยอดไม้ เถิงอวี้อี้หวาดผวาขนลุกชัน เงยหน้าขึ้นมองอย่างห้ามไม่อยู่

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวรีบทะยานร่างขึ้นไปข้างบน พร้อมชักดาบออกมาและตะคอกเสียงดัง "ใครอยู่บนต้นไม้!"

ใบไม้กระพือสั่นไหวเสียงดังสวบสาบ คนบนต้นไม้ดูเหมือนกำลังบิดขี้เกียจ "วันนี้นับว่าข้าได้เปิดหูเปิดตาแล้ว ที่แท้เรียนวิชาก็ต่อรองตามความพอใจได้ด้วย"

ลิ่นเฉิงโย่ว?!

เถิงอวี้อี้ตกตะลึงไม่น้อย ลุงเฉิงกับฮั่วชิววรยุทธ์ไม่อ่อนด้อย ลิ่นเฉิงโย่วซุ่มซ่อนอยู่บนต้นไม้นานเพียงนี้พวกเขาสองคนกลับไม่รู้สึกตัวเลย นี่ไม่ใช่สิ่งที่กำลังภายในสามารถทำได้ นอกเสียจากว่าลิ่นเฉิงโย่วใช้วิชาลับลัทธิเต๋าวางค่ายกลไว้บนต้นไม้ล่วงหน้าอะไรทำนองนั้น

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย พวกเขาเก็บดาบแล้วกระโดดไปถึงบนยอดไม้ มั่นใจว่าเป็นลิ่นเฉิงโย่วอย่างไม่ต้องสงสัย ถึงได้เอ่ยถามอย่างสงบเยือกเย็น "ซื่อจื่อมาอยู่ตรงนี้นานเพียงใดแล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วเปลี่ยนท่าทางให้สบายกว่าเก่าแล้วเอนพิงต้นไม้ "เดิมทีข้ามางีบหลับอยู่ตรงนี้ ไม่คิดเลยว่ากลางดึกอย่างนี้คุณหนูเถิงจะวิ่งออกมาฝึกวิชา ข้าไม่ได้ตั้งใจจะลักลอบเรียนวิชา แต่ทนกับวาจาหลักแหลม

แกมขบขันของคุณหนูเถิงไม่ไหว หากยังฟังต่อไปจะต้องแบกรับความผิดฐาน 'ลอบเรียนวิชา' ไปแน่ ก็เลยต้องเตือนพวกเจ้าด้วยความหวังดีสักหน่อย"

เถิงอวี้อี้แค่นเสียงฮึดฮัด "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง ทำให้ซื่อจื่อต้องเห็นเรื่องขบขันแล้ว อาศัยวาสนาของซื่อจื่อ ข้าน้อยรอเรียนวิชาวันพรุ่งนี้ไม่ได้แล้ว กลัวว่าจะรบกวนผู้อื่น ตั้งใจมาหามุมเปลี่ยวเงียบฝึกวิชา ไม่คิดว่าซื่อจื่อจะทำตัวเหมือนหัวขโมยซ่อนอยู่บนต้นไม้ พฤติกรรมก็ลับๆ ล่อๆ เช่นนี้ จะถูกมองเป็นคนร้ายก็ไม่น่าแปลกใจ ข้าน้อยกดข่มพลังประหลาดในร่างไม่ได้ ต่อจากนี้ยังต้องฝึกฝนร่างกาย ขอเชิญซื่อจื่อย้ายไปที่อื่น ประเดี๋ยวจะไม่สะดวกใจกันทั้งสองฝ่าย"

ลิ่นเฉิงโย่วสงบมั่นคงดั่งขุนเขา "คุณหนูเถิงพูดล้อเล่นเก่งจริงเชียว ปกติดูกันที่ลำดับใครมาก่อนหลัง ข้ามาก่อน พวกเจ้ามาทีหลัง ต่อให้ต้องมีคนไป ก็ควรเป็นพวกเจ้าที่ไป"

เถิงอวี้อี้เหลียวซ้ายแลขวา ลิ่นเฉิงโย่วไม่มีทางอยู่ว่างๆ ก็เลยวิ่งออกมารับลมเย็นแน่ เขาเล่นลูกไม้กับพื้นที่รอบต้นไม้ไว้ล่วงหน้า จะต้องมีเหตุผลบางอย่าง ในเมื่อเขาไม่ยอมไป นางก็ไม่มีเหตุผลจะต้องสละพื้นที่ให้เขาเช่นกัน ไม่สู้ถือว่าคนผู้นี้ไม่มีตัวตน พอฝึกเสร็จก็จะไปแล้ว นางข่มกลั้นโทสะแล้วปรายตามองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นจึงจัดท่าทางเตรียมพร้อม "ลุงเฉิง พวกเรามาฝึกกันต่อเถอะ"

ลุงเฉิงกลับลงสู่พื้นดิน เพลงกระบี่พิชิตภัยเป็นวิชากระบี่พื้นฐานแรกเริ่มที่สุดแล้ว ดูจากวรยุทธ์ของเฉิงอ๋องซื่อจื่อไม่มีทางมาลอบเรียนวิชาเป็นแน่ สวนมีอาณาบริเวณกว้างขวางปานนี้ จะให้หาพื้นที่ตรงอื่นฝึกวิชาก็ยุ่งยาก หากต้องเดินวนหาให้วุ่นวายจริง ไม่แน่ว่าคุณหนูอาจฉวยโอกาสไม่ฝึกแล้วก็เป็นได้

ด้วยเหตุนี้เขาจึงตวัดท่าร่างกระบี่อีกครั้ง ยกเท้าซ้ายขึ้นมา แขนขวาจ้วงแทง "ครั้งนี้คุณหนูดูให้ดีนะขอรับ สาเหตุที่คุณหนูปวดกระดูกเป็นเพราะไม่ได้ฝึกเบิกทางชีพจร ยิ่งเป็นเช่นนี้ยิ่งผิดพลาดไม่ได้เลย เพราะความผิดพลาดเล็กน้อยอาจทำให้เสียหายไปหมดได้ ทุกกระบวนท่าไม่อาจฝึกอย่างฉาบฉวย รอจนกระทั่งเข้าใจทะลุปรุโปร่ง ก็จะไม่ทรมานเช่นนี้อีกแล้ว"

ลิ่นเฉิงโย่วหลับตาทำสมาธิอยู่บนต้นไม้ ข้างหูกลับมีแต่เสียงกวัดแกว่งกระบี่ดังอื้ออึง เดิมทีไม่อยากจะฟัง แต่จนใจที่อยู่ใกล้กันเกินไป

เมื่อครู่เห็นนางวิ่งตรงมาทำให้เขาตกใจอย่างแท้จริง ตามความคิดของเขา เถิงอวี้อี้น่าจะยอมให้ผื่นไอร้อนขึ้นตามตัว แต่จะไม่มีทางเรียนวิชาถึงอย่างไรผื่นไอร้อนเป็นเพียงเรื่องชั่วคราว การฝึกวิชากลับมีความยากลำบากไม่สิ้นสุด คาดว่าพอนางกลับถึงห้องไปแล้วไม่ใช่ร้องห่มร้องไห้ก็ต้องเร่งส่งจดหมายข้ามคืนไปหาเถิงเซ่าให้ช่วยคิดหาวิธี จะรู้ได้อย่างไรว่านางกลับตัดสินใจเด็ดขาด บอกว่าจะเรียนก็เรียนอย่างนี้

ผลปรากฏว่าผ่านไปไม่นานนักนางก็เริ่มโวยวายไม่มีเหตุผล ดึงดันจะรื้อเปลี่ยนวิชากระบี่ดีๆ ให้เป็นวิชาที่ท่างดงามแต่ไร้ประโยชน์ เขาคิดอย่างเย้ยหยัน นี่สิถึงจะถูกต้อง เถิงอวี้อี้นิสัยเจ้าเล่ห์กลิ้งกลอก เผชิญหน้ากับปัญหาชอบเดินทางลัดเสมอ ทว่าสำหรับการเรียนวิชาเช่นนี้ไม่มีทางลัดให้เดินอย่างแน่นอน

เขาแสยะยิ้มชั่วร้าย หากภายในสามวันไม่อาจโคจรพลังปราณแท้ในร่างให้คล่องตัว ก็ไม่มีทางข่มฤทธิ์ยาในน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงได้ เมื่อไม่อาจข่มฤทธิ์ยาในน้ำแกงรากวิญญาณหยกเพลิงได้ ผื่นไอร้อนก็จะผุดขึ้นมารวดเร็วปานหน่อไม้หลังฝนตกในฤดูใบไม้ผลิ

พอคิดเช่นนี้แล้วเขาก็ก้มหน้ามองลงไปด้านล่าง เถิงอวี้อี้สองแขนเหยียดตรง ขาซ้ายยื่นไปด้านหลังแล้วยกขึ้นสูง เป็นกระบวนท่ากระเรียนขาวสยายปีก

หาได้ยากที่หัวไหล่ก็เสมอกัน ขาก็ลอยสูง ถึงกับออกท่าทางได้เหมือนต้นแบบแล้ว

เขาประหลาดใจไม่น้อย ไม่คิดว่านางจะตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง

เมื่อมองไปที่ใบหน้าเถิงอวี้อี้จะเห็นมุมปากเม้มเน้น หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าอดทนอดกลั้นถึงขีดสุดแล้ว

เขามองด้วยแววตาแฝงความหมายลึกซึ้ง น่าสนใจไม่เบา ดูท่าเถิงอวี้อี้จะอยากเรียนวิชาจริงๆ ไม่ว่านางจะถึงวัยปักปิ่นแล้วหรือไม่ ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่ร่างกายของเด็กน้อยแล้ว เรียนวรยุทธ์ตอนอายุเท่านี้ยากเย็นกว่าตอนยังเล็กๆ เป็นร้อยเท่า หากต้องการเรียนรู้กระบวนท่าให้ถูกต้อง เส้นเอ็นและกระดูกทั่วร่างจะต้องยืดออกใหม่อีกครั้ง สมกับคำกล่าวที่ว่า 'ยอมลำบากเพียงเล็กน้อย เพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่กว่า'

พอความคิดผุดขึ้นมา เขาก็รู้สึกว่าตนเองมองนางไม่ออกเสียแล้ว

นับตั้งแต่เขากับนางรู้จักกันมา นางไม่ได้ใช้ประโยชน์จากเจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อเพียงครั้งเดียว แม้กระทั่งเด็กน้อยยังคิดหลอกใช้ คนผู้นี้จะมีนิสัยเที่ยงตรงได้หรือ แต่หลายวันมานี้เห็นท่าทีที่นางมีต่อเจวี๋ยเซิ่งกับชี่จื้อแล้วก็ไม่ใช่ว่าจะเสแสร้งแกล้งทำไปเสียหมด ความห่วงใยและการปกป้องโดยไม่รู้ตัวนั้นไม่คล้ายการเสแสร้งออกมาเลย

ช่วงบ่ายตอนเขาเรียกตัวหญิงคณิกาสองคนนั้น ตอนแรกนึกว่านางจะนิ่งดูดาย แต่กลับเป็นฝ่ายวิ่งมาต่อรองกับเขาด้วยตนเองเพื่อปกป้องหญิงคณิกาสองคนนั้น หญิงคณิกาสองคนนี้ฐานะต่ำต้อย คิดดูก็รู้ว่าไม่มี

อะไรให้นางใช้ประโยชน์ได้ สาเหตุที่นางทำเช่นนี้เพียงเพราะกลัวว่าพวกนางทั้งสองมาอยู่ในกำมือเขาแล้วจะต้องเสียเปรียบ

จากที่เคยรู้สึกว่านางเลวร้าย บางครั้งกลับรู้สึกว่าเนื้อแท้ของนางเป็นคนยึดมั่นในคุณธรรมน้ำใจ

จากที่เคยคิดว่านางต้องไม่ยอมลำบาก จะรู้ได้อย่างไรว่านางบอกจะฝึกวรยุทธ์ก็ฝึก

เขานอนคิดทบทวนซ้ำอยู่บนต้นไม้ เถิงอวี้อี้ที่อยู่ใต้ต้นไม้ก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ

นางอดทนมาถึงขีดสุดอย่างแท้จริงแล้ว ร่างกายเริ่มโงนเงนซวนเซ หูได้ยินเสียงกระดูกเคลื่อนย้ายตำแหน่งเบาๆ เหงื่อร้อนผ่าวไหลรินลงมาไม่ขาดสาย แพขนตามีหยดน้ำเกาะพราวเป็นชั้น

นางกัดฟันกรอดเอ่ยว่า "จะต้องทนอีกนานเพียงใดกัน"

ลุงเฉิงพยักหน้าอย่างพอใจ "กระบวนท่านี้ถูกต้องแล้ว อดทนกำหนดลมหายใจต่ออีกสักหน่อยก็พอขอรับ"

กำหนดลมหายใจ?

เถิงอวี้อี้วิงเวียนตาลาย จิตใจว้าวุ่น นี่เพิ่งจะกระบวนท่าเดียว แล้วสิบกระบวนท่าจะเป็นเช่นไร จะไม่เรียนแล้วได้หรือไม่ ผื่นไอร้อนจะขึ้นก็ขึ้นมาเถอะ น่าเสียดายไม่มีทางถอยแล้ว การปรากฏตัวของลิ่นเฉิงโย่วช่วยเตือนสตินาง หากไม่มีทักษะการป้องกันตัวไว้บ้างมีแต่จะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทุกทาง ในชาติก่อนยามประสบเคราะห์กรรม แม้แต่ตวนฝูยังปกป้องนางไว้ไม่ได้ กว่าจะฟื้นคืนชีพมาไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างไรก็ไม่อาจปล่อยให้ซ้ำรอยเดิม

พิชิตภัย...พิชิตภัย เมื่อพบ 'ภัย' จึงพิชิต นี่เป็นชื่อที่ดีมากทีเดียว

ชาตินี้ในเมื่อต้องเพิ่มพูนทักษะใหม่ๆ หลายอย่าง ก็เริ่มต้นจากเพลงกระบี่พิชิตภัยชุดนี้แล้วกัน

นางกัดฟันแน่น พยายามรักษากระบวนท่าไว้ ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใดสมองพลันรู้สึกมึนงงขึ้นมา แต่ลุงเฉิงกลับไม่ยอมเอ่ยปากสักที ทุกครั้งจะบอกว่า 'กำหนดลมหายใจ กำหนดลมหายใจก็พอ'

จะว่าไปแล้วก็แปลกนัก ทุกครั้งยามเถิงอวี้อี้รู้สึกว่าตนเองใกล้จะสำเร็จเซียนเหาะเหินขึ้นสวรรค์ ความเจ็บปวดในร่างกายคล้ายจะปรับเปลี่ยนไปเอง จาก 'เจ็บปวด' กลายเป็น 'ขยายตัว' ค่อยๆ มีความรู้สึก 'โปร่งโล่ง'

ตอนนี้พลังประหลาดที่พลุ่งพล่านอยู่ในร่างดั่งแม่น้ำร้อยสายไหลลงสู่ทะเล ไหลทะลักพร้อมกันไปสู่ตำแหน่งนั้น น่าเสียดายเหมือนจะยังขาดกำลังไฟแผดเผาได้ที่ จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีความรู้สึกว่าเปิดทางให้สายน้ำไหลบ่าออกไปได้

พอคิดว่าหากยังฝึกต่อไปวิญญาณคงหลุดออกจากร่างแล้วนางก็ได้ยินลุงเฉิงเอ่ยว่า "พอแล้ว"

เถิงอวี้อี้หอบหายใจเฮือกใหญ่ ปล่อยแขนปล่อยขาลงอย่างหมดแรง ครั้งนี้กระดูกแขนขาสี่ข้างเบาสบายอย่างที่สุด สาสมใจยิ่งกว่าเมื่อตอนออกกระบวนท่าเมื่อครู่เสียด้วยซ้ำ

ลุงเฉิงกล่าวขึ้นด้วยความยินดี "ไม่เลว คุณหนูเรียนกระบวนท่าต่อไปได้แล้ว"

เถิงอวี้อี้ทำท่าหันกลับไปแล้วจ้วงแทงตามต้นแบบ แขนกลับส่งเสียงลั่นดังกร๊อบแกร๊บ

นางร้องอุทานอย่างเจ็บปวด "รอประเดี๋ยว! รอประเดี๋ยวก่อน ครั้งนี้ไม่ได้แกล้งทำแต่เจ็บจริงๆ"

ลิ่นเฉิงโย่วยังหลับตานอนเอ้อระเหยอยู่บนต้นไม้ ทำตามวิธีฝึกเช่นนี้ของเถิงอวี้อี้ภายในสามวันกลัวว่าไม่มีทางฝึกสำเร็จหรอก เพียงแต่หากรากวิญญาณหยกเพลิงจะข่มฤทธิ์ยากันง่ายดายเช่นนี้ ก็คงเรียกว่า 'สมบัติล้ำค่าในใต้หล้า' ไม่ได้แล้ว

เถิงอวี้อี้ปรับท่าทางใหม่ชั่วครู่แล้วค่อยแสดงกระบวนท่าที่สอง ครั้งนี้แขนเคลื่อนไหวได้ดีกว่าเดิมแล้ว ลิ่นเฉิงโย่วกลับกระโดดลงมาจากยอดไม้อย่างฉับพลัน

ลุงเฉิงกับฮั่วซิวเผยสีหน้าระแวดระวัง ด้วยเพราะไม่รู้ว่าลิ่นเฉิงโย่วมีเจตนาใดกันแน่

สายตาลิ่นเฉิงโย่วมองตรงไปข้างหน้า ยกนิ้วชี้จรดริมฝีปากบอกให้พวกเขาเงียบเสียงลง

เถิงอวี้อี้มองตามไปก็เห็นว่ามีคนพลิ้วกายวูบโผล่ออกมาจากสระหนานเจ๋อ ภายใต้แสงจันทร์สาดส่องเห็นว่าคนผู้นั้นมีแผ่นหลังงามอรชร สวมผ้าคลุมปิดบังใบหน้า ก้มศีรษะลงเดินอ้อมศาลาริมน้ำไปอย่างรีบร้อน มุ่งหน้าตรงไปยังเรือนหงเซียง

เถิงอวี้อี้ใจเต้นโครมครามดั่งตีกลอง ในหอแห่งนี้คนที่สวมผ้าคลุมหน้าตลอดทั้งวันมีเพียงผู้เดียว

เก๋อจิน? ดึกดื่นป่านนี้นางวิ่งออกมาทำอะไร

ลิ่นเฉิงโย่วรวบรวมพลังปราณแล้วโจนทะยานติดตามไปอย่างเงียบงันไร้สุ้มเสียง

ลุงเฉิงเอ่ยเสียงเคร่งเครียดว่า "คุณหนู เฉิงอ๋องซื่อจื่อไม่มีทางรออยู่ตรงนี้เฉยๆ แน่ จะต้องมีเรื่องอะไรบางอย่างเกิดขึ้น ทางที่ดีพวกเราอย่าอ้อยอิ่งอยู่ต่อไปเลย ควรรีบกลับห้องให้เร็วที่สุดดีกว่า ถึงอย่างไร

กระบวนท่าแรกก็ผ่านแล้ว คืนนี้ฤทธิ์ยาคงไม่กำเริบขึ้นมาอีก"

เถิงอวี้อี้จ้องมองทิศทางที่ร่างลิ่นเฉิงโย่วหายลับไปแล้วพยักหน้าตอบ "ไปเถอะ"

นายบ่าวสามคนเดินกลับไปอย่างรีบร้อน ยังไม่ทันเหยียบลงบนขั้นบันไดก็ได้ยินสตรีกรีดร้องเสียงดังโหยหวนอย่างไม่คาดฝัน เสียงลอยมาจากทางศาลาริมน้ำอย่างชัดเจน ทั้งสามมองไปทางนั้นอย่างตกตะลึง

ลุงเฉิงกับฮั่วชิวชักดาบออกมาโดยพร้อมเพรียง "เป็นเรือนหงเซียง!"

เถิงอวี้อี้หน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย เรือนหงเซียงตั้งอยู่ตรงข้ามกับเรือนอี่อวี้ ผังแบบไม่แตกต่างจากเรือนอี่อวี้เท่าใดนัก ก็เป็นห้องพักสองแถวเหมือนกัน ผู้ที่พักอาศัยเป็นดาวเด่นในหอทั้งสิ้น

เถิงอวี้อี้ตื่นตระหนกสุดจะระงับได้ "พวกท่านรู้สึกหรือไม่ว่าเสียงสตรีนางนี้คุ้นหูนัก"

ฮั่วชิวกับลุงเฉิงต่างพยักหน้า

เถิงอวี้อี้ชักกระบี่เสี่ยวหยาออกมา "ไปดูกันว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

ลุงเฉิงยับยั้งเถิงอวี้อี้เอาไว้ตามสัญชาตญาณ แต่เสียงกรีดร้องนั้นดูท่าจะสร้างความตกใจให้คนจำนวนไม่น้อย โคมไฟบริเวณสระหนานเจ๋อสั่นไหว ในหอเกิดความโกลาหลวุ่นวาย คาดว่าอีกไม่นานคนทางหอหน้าต้องแห่กันมาตรวจสอบทางนี้แน่

คนทั้งสามเร่งเดินทางมาถึงเรือนหงเซียง เสียงคนที่ยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดินดังเซ็งแซ่ มีสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งผลุนผลันออกมาจากห้อง รีบร้อนจัดปิ่นปักผมกับต่างหูให้เข้าที่พลางเอ่ยเสียงสั่นว่า "พวกเจ้าได้ยินแล้วใช่หรือไม่ เหมือนจะเป็นเสียงเว่ยจื่อ"

เถิงอวี้อี้รู้สึกว่าสตรีนางนี้ช่างคุ้นหน้าคุ้นตา เพ่งพินิจมองให้ถี่ถ้วนถึงมองออกว่าเป็นเอ้อจี ยามค่ำคืนนางมิได้ทาแป้งแต้มชาดจึงขาดความเย้ายวนเปี่ยมเสน่ห์ที่เคยพบเห็นยามปกติ

แม่นางในแต่ละห้องเปิดประตูกวาดสายตามองไปรอบๆ เนื่องจากหวาดกลัวปีศาจร้ายมาอาละวาด จึงไม่กล้าออกจากห้องตามอำเภอใจ

"ได้ยินแล้ว น่าจะเป็นเสียงเว่ยจื่อ เอ้อต้าเหนียงดูนั่นสิ ประตูห้องเว่ยจื่อเปิดอยู่"

"ระวังตัวด้วย อย่าลืมว่าเฉิงอ๋องซื่อจื่อไม่อนุญาตให้พวกเราเดินเพ่นพ่านตอนกลางคืน"

เอ้อจีจ้องมองประตูที่เปิดอ้าอยู่บานนั้น ยังคงลังเลไม่กล้าขยับไปที่ใด พลันหันไปเหลือบเห็นพวกเถิงอวี้อี้นายบ่าว จึงรวบรวมความกล้าเอ่ยเรียก "คุณชายหวัง พวกท่าน..."

ใครจะรู้ว่าในตอนนี้เองมีเสียงกรีดร้องสั้นๆ ของสตรีนางหนึ่งดังออกมาอีก เสียงนี้เต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น ฟังดูแล้วกลับไม่เหมือนเสียงเว่ยจื่อ

ทุกคนตกตะลึงอ้าปากค้าง แล้วก็มีสตรีวัยกลางคนโผล่หน้าออกมาจากห้องในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง "เป็นเก๋อจิน! เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"ว่อต้าเหนียง"

พอเห็นว่อต้าเหนียงวิ่งปร๋อตรงไปทางห้องเว่ยจื่อ คนที่เหลือก็ทนไม่ไหวตามออกมาด้วย

เอ้อจีหันไปสั่งการบ่าวหญิงอาวุโสท่าทางขลาดกลัวสองสามคน "รีบไปแจ้งข่าวให้ซื่อจื่อกับเหล่านักพรตรู้เร็วเข้า!"

เถิงอวี้อี้วิ่งมาถึงหน้าประตูห้องเว่ยจื่อ ภายในห้องจุดโคมไฟแล้ว

เมื่อเงยหน้ามองก็ต้องตกใจ คนหนึ่งล้มลงหน้าเตียง ส่วนอีกคนหนึ่งล้มอยู่ที่พื้นไม่ไกลออกมา

คนที่อยู่หน้าเตียงคือเว่ยจื่อ เห็นได้ชัดว่าตกใจเสียขวัญแย่แล้ว นางกอดไหล่ตนเองเนื้อตัวสั่นเทา ใบหน้าซีดขาวไม่ต่างกับกระดาษ

อีกคนก็คือเก๋อจิน นางล้มคว่ำอยู่บนพื้น ศีรษะพยายามเชิดสูงอย่างดื้อรั้น ผ้าคลุมหน้าถูกกระชากขาดไปนานแล้ว เผยให้เห็นรอยแผลชวนสยดสยองบนใบหน้า

นางจ้องเว่ยจื่อเขม็งไม่ละสายตา อ้าปากเปล่งเสียงดุดัน "ปล่อยข้า! ข้าจะฆ่าสตรีอำมหิตนางนี้"

ทว่าก็ทำอะไรไม่ได้เพราะสองมือถูกมัดไพล่หลังไว้แล้ว ได้แต่นอนดิ้นรนอย่างเปล่าประโยชน์ ลิ่นเฉิงโย่วนั่งยองลงตรงหน้าเก๋อจิน ดึงกริชในมือนางออกมา

สตรีทั้งหลายต่างตกใจหน้าถอดสี "นี่...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่..."

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3Dqr44J